

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Smith, J. F.; Udgivet af C. K.

Lykkens Yndling : En Historie fra Krigen.
Oversat fra Engelsk

Vol. 1

Kjøbenhavn : Bianco Lunos Bogtrykkeri,
1855-1856

3 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

L. H. H. H.
Gurling

58.-157

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S.58 8°

1 1 58 0 8 08225 5

Det Kgl. Bibliotek

130026264295

Lykkens Yndling.

En Historie fra Krigen,

ved

Forfatteren af „Stanfield Hall“, „Minnigrey“ &c.

Oversat fra Engelsk.

udgivet af
C. A.

Kjøbenhavn.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1855.

Topkapius Museum

On the History of the

Reformation of the Church of England

By the Rev. John

W. D.

1841

London

1ste Capitel.

Var retvits i din Tale og din Handling;
Din Fødsel være hvad den vil, for mig Du er
En Pair af første Rang. Dryden.

Landsbyen Harleyford i Suffolk var, paa den Tid vor Fortælling begynder, en af disse rolige affidesliggende Byer, hvis Indvaanere bevarede mange af de simple Vaner og Maader at tænke og handle paa, som udmærke deres Forfædre. Forandrings- og Forbedringsaanden, som vore fremadstræbende Skolers Disciple vilde kalde det, havde endnu ikke udbredt sig ligesom en Epidemie iblandt dem; den nærmeste Jernbane var tolv Mile*) borte fra Kirken, og den klare, rivende Strøm, som flyder gjennem den nærliggende Dal, og tilsidst udgyder sig i den herlige Drwel, var endnu ikke bleven tvungen til at yde Menneffene sin Tjeneste.

*) Det bemærkes, at her altid menes engelske Mile.

Med andre Ord, der var ingen Fabrikker i Harleyford, og dens Befolkning beskæftigede sig hovedsagelig med Agerdyrkning. Det var en elskelig Plet. Naar jeg, i mine unge Dage, pleiede at besøge Stedet, maatte jeg altid tænke mig hvilket herligt Maleri Gainsborough eller Wilson vilde have faaet ud af det, om de havde overført dets Skjønheder paa Lærredet. Først dets rige, lerede bølgesformige Marker, afdeelte ved Hækker fra hinanden, og hist og her en smuk gammel Eg eller en Rjæmpe-Alm som Afbrydning i de regelmæssige Hækker; dernæst Landsbyen, med dens gammelbags Gable, massive Skorstene og nydeligt tækkede Tage, ligesom henkastet ved Foden af en jævnt skraanende Høi, og over Husene hævede den gamle maleriske Kirke sig, et smukt Exemplar af den tidlige Elisabethianske Stil, coquet følgende en Deel af sin Skjønhed under Epheuens rige Klappe, hvormed Aarhundreders Væxt havde drapperet den.

Da jeg nu har indført mine Læsere i Landsbyen, gaaer jeg over til at meddele Noget om dens Beboere; den første af disse, saavel i Rang som i Formue var Repræsentanten for den gamle Challoner'ske Familie, hvilken nedsatte sig i Harleyford kort efter Erobringen.

Sir Edward Challoner, eller Squire Ned*), som

*) Ned er en engelsk Forkortelse af Edward.

han i Fortrolighed kaldtes af sine Naboer, hvilke ikke kunde glemme det Navn, hvorved de havde kjendt ham førend han opnaaede Titelen, eiede idetmindste en Trediedeel af Sognet, og opholdt sig i Almindelighed paa Herregaarden, som var beliggende midt i en udstrakt og smukt beplantet Park. Det havde været et stærkt besættet Sted i Cromwells Tid, hvis Kanoner udbredte ligesaa megen Ødelæggelse paa Ydersiden af Huset, som hans Soldater i det Indre, da de, efter 16 Dages Beleiring toge dette i Besiddelse.

Rundhovederne*) ikke allene sønderbrøde de massive pragtfulde Meubler til at gjøre Jib med, og berøvede Væggene deres Tapeter, men de toge ogsaa alt Blyet af Taget; det er imidlertid ikke mere end ret og billigt at berette, at de ærligt tilbagesendte dette, i Form af Rugler, til dets rette Eier, da han, forstærket af et Parti Royalister fra Ipswich, forsøgte at gjenerobre Pladsen, i hvilket prisværdige Foretagende denne Herre mistede Livet.

Hans Arving, som levede mange Aar i Landflygtighed, ved Carl II's Hof, fik, ved sin Tilbagekomst til England, en fransk Bygmester til at restaurere Herregaarden. Ulykkeligviis paatog Udlandingen sig ogsaa at forfsjume denne, og aabenbarede sin Smag

*) Navnet paa Cromwells Parti.

ved at opføre conisse Tage i Form af uhyre Lyseflukkere paa de tiloversblevne Taarne, og maskere den stolte normanniske Portgang med en fantastisk Buehvælving i Renaissance-Stilen.

Det blev anseet som udmærket smukt paa den Tid, og, naar Alt kommer til Alt, var det maaskee ikke latterligere end hvilkensomhelst af Nutidens Bygningskunsts Vidundere.

Eieren af Stedet, som vi have forsøgt at beskrive, var en mager, siiv Person, som ikke havde en Unze Rjød formeget paa sin Rrop, overordentlig virksom af sin Alder — henimod det 55de Aar — thi han kunde endnu ride, brydes, springe eller skyde omkaps med hvilkensomhelst Mand af hans Alder i Grevskabet. Hans Træk vare usædvanligt skarpe, og vilde have forekommet sørgmodige, om der ikke havde været en lystig Blinken i hans klare brune Dine, og et sarkastisk Udtryk om hans Mundviger: med eet Ord, han holdt af en Skjemt, var lidenskabelig, satirisk, utaalmelig naar man sagde ham imod, men varmtjølsende, ædelmodig og forsonlig.

Baronettens Forpagtere og Bønder formelig tilbade ham; thi, forudsat de afholdt dem fra Krybskytteri — hvilket deres Patron betragtede som en Synd, der kun ved en eller anden besynderlig Forglemmelse var bleven udeladt af de ti Guds Bud —

sandt de ham overbærende og gavmild. Dette var den eneste Forbrydelse han aldrig tilgav. Hans Popularitet var ligesaa stor blandt Omegnens Fornemme, hvilke eenstemmigt indrømmede, at han holdt det bedste Stutteri, Hunde, Viin og Taffel i hele Grevskabet, for ikke at tale om hans eneste Barn, en livlig Pige paa sexten Aar, som, da hun tidligt havde mistet sin Moder, var bleven opdraget af sin Fader mere liig en Dreng end en Pige, til stor Skandale for Miss Tillwell, hendes Gouvernante, hvis Forretning snart blev en blot Sinecure i Familien, hvor man beholdt hende kun for Syns Skyld.

I en Alder af tolv Aar kunde Beatrice, dette var Arvingens Navn, sætte over et Led med 5 Barrierer, og var en ligesaa uforfærdet Rytterske som Sir Edward, der næsten aldrig tog paa Jagt uden hende, ja saa fuldkomment var hun gaaet ind paa sin Faders Smag og Yndlingsbestjæftigelser, at han ofte erklærede, at hun kjendte alle en Hests Egenskaber, og var ligesaa hjemme i Væddelsøbscalerenderen som Christy — den første Jagtbetjent — eller han selv. Ja een gang havde hun, til den gamle Herres Genrykkelse, efter en hidsig Jagt endog medført Havens Hale, og man spurgte altid hende tilraads naar Hundene havde tabt Sporet af Vildtet.

Omendstjøndt hendes quindelige Fuldkommenheder

indsfrænkede sig til at hun kunde dansse og spille ubetydeligt paa Fortepiano, var der dog intet mandligt i hendes Udseende eller Manerer; rigtignok vare disse sidste lidt støiende undertiden, men en medfødt qvindelig Ynde oprettede dette.

Forestil Dig, venlige Læser, en høi, elegant Pige, henimod sytten Aar gammel, som netop var paa Overtgangspunktet til at blive Qvinde; med et Par mørkeblaae Øine, som snart flammede af Munterhed, snart smeltede hen i Smøge; med Træk, som maaskee ikke vare af regelmæssig Skønhed, men veltalende i deres Udtryk, røde og smilende Læber, Underlæben undertiden lidt fremstaaende, som om en omstreifende Bi, antagende den for en Rosenknop, nylig havde stukket den; rige kastaniebrune Lokker, hvilke, for at bruge Cierindens egne Ord, som Svar paa hendes Gouvernantes skinhellige Indvendinger, aldrig vilde forblive paa deres rette Plads, men faldt ned over hendes Svanehals; i Forening hermed havde Naturen begavet hende med en Stemme og Latter som var saa musikalsk og livlig, at en Skovnymfhe kunde have misundt hende.

Shvovvel hun var langt fra at være forsængelig, var Beatrice ikke ubevidst sine Fordringer paa Beundring. Ung som hun var, havde hun mange Beundrere; men efter at have coquetteret med, leet ad, og drillet

dem alle, saa enten udtrættede hun deres Taalmodighed, eller affledigede dem med den Compliment, at den sidste var ligesaa dum som sin Forgjænger.

Den Familie, som i Rang og Vigtighed kom nærmest Baronettens, hedde Bavasfeur. Den beboede et stort, af røde Muursteen opført og formelt udseende Huus, kaldet „the Hall“*), en af Sir John Vanboroughs flodsede Frembringelser, beliggende omtrent en Miil fra Landsbyen.

Den sidste Eiendomsbesidder, Oberst Bavasfeur, en munter, sorgløs Mand, havde i sine unge Dage været en bon-vivant, og en af de stadige Gjæster i Carlton House, hvor han spillede med Regenten, Fox og Sheridan, og, som Læseren vel kan tænke sig, maatte han betale dyrt for Vren af dette Selskab. For at gjøre hans Ruin endnu sikkrere havde han sit Stutteri paa Newmarket og sine Jægere i Melton.

De naturlige Følger af denne Odselshed udebleve ikke; ved hans Død var Godset saa betyngtet med Gjæld, at Enhver forudsagde at det maatte sælges — en Opoffrelse, som kun hans ældste Søns Energi og Bestemthed forhindrede.

Omenskjøndt Geoffrey Bavasfeur var en ganske ung Mand ved sin Faders Død, handlede han dog

*) Betyder her omtrent vort „Herregaarden.“

med den modnere Alders Klogskab og Bestemthed. Stutteriet blev solgt; Tjenestefolkene, med Undtagelse af Barley, Forvalteren, bleve afskedigede; og efter at have afgjort de meest presserende Fordringer, reiste den udsugede Arving til St. Petersborg, hvor han traadte ind i et Handelshuus, som han siden blev Chef for.

Efter en Landflygtighed af 20 Aar, vendte han tilbage til England som en rig Mand, og førte med sig en eneste Søn, ved Navn Charles, en smuk, forstandig lille Fyr, omtrent 10 Aar gammel, som, ved sin Ankomst til Harleyford, neppe kunde tale et Ord Engelsk.

Betræffende denne Drengs Fødsel eksisterede der en høi Grad af Hemmelighed. Ingen havde nogensinde hørt Faderen hentyde enten til Giftermaalet, eller til Barnets Moders Navn eller Connexioner. Denne særegne Omstændighed blev der sjelden talt aabent om, og naarsomhelst dette var Tilfældet, søgte altid Drengens Onkel, Pastor Richard Bavaiseur, som havde faaet sit Kalb ved Sir Edwards Venjskab, at bringe al Tale om denne Gjenstand til Taushed.

Ved den Tid, vor Fortælling begynder, havde Charles netop fyldt sit 19de Aar; han talte nu Engelsk uden den mindste fremmede Accent, men havde ikke glemt sit Russiske, hvilket Sprog han hver Dag talte

med sin Fader, som af Grunde, hvilke han selv bedst maatte kjende, syntes meget ivrig for at han skulde vedblive Studiumet deraf.

Geoffrey Babasseurs Arving, thi dette ansaae Mogle ham for at være, medens Andre betvivlede Lovligheden af hans Fordring til denne Titel, var et smukt, frimodigt, ædelt ungt Menneske, lidenskabelig hengiven til Jagt, og en kjærlig Søn mod sin Fader; hans Behændighed i enhver mandlig Færdighed, thi han red som om han var fastgroet til Sadelen, havde gjort ham saa kjær for Sir Edward Challoner, at Baronetten havde foræret ham et af de ædleste Føl af hans Stalde, et Dyr, hvis Stamtable, som Giveren høitideligt forfikkrede, var renere end Halvdelen af Pairskabets Medlemmers — en Skabning, feilsfri i Symetri, Blod og Bevægelse.

Den unge Mand havde, for at vise sin Taknemmelighed og Anerkjendelse af Gaven, selv indredet Firefly. Det var et stolt Syn at betragte Charles og hans Hest, naar de fore aften efter Jagthundene; saa fast og yndigt var hans Sæde paa Hesten, at Rytter og Ganger syntes at være een Person.

Forunderligt nok, med al hans Kjærlighed til Jagten, syntes Charles ikke om at Beatrice havde den samme Smag; sandsynligviis fandt han dette ugvindeligt — af denne Grund opstod ofte Trætter og For-

soninger mellem dem; Arvingen syntes aldrig at være saa lykkelig som naar hun kunde drille sin Mentor, som hun spøgende kaldte ham, og for at at vise hende Næsfærdighed saa kunde saa Personer overtræffe hende i dette i Sandhed qvindelige Fortrin. Hun latterliggjorde hans Beviser, loe ad hans Kjærlighed for Poesie og Musik, og mere end een Gang raadte hun ham til at blive en Elev af gamle Tilly, som hun overgivent kaldte sin Gouvernante.

Som en Følge af denne bestandige Strid imellem dem, syntes ingen af Beatrices Beundrere at nære den mindste Følelse af Jalousie mod vor Helt — Ald og Vand maatte ligesaavel kunne forene sig som de To kunde blive forelskede i hinanden.

Og dog havde de Begge Anledning nok dertil om Nogen af dem havde sølt sig tilbøielig, thi der hengik neppe en Dag over disse unge Menneskers Hoved, uden at de jo tilbragte adskillige Timer i hinandens Selskab.

Beboerne af Præsteboligen bestode af Pastor Richard Bavaiseur, hans Kone og to Børn, en Søn og Datter. Førstnævnte Person var en streng Sagttager af Livets ydre Former — opholdende sig bestandig i sin Præstebolig, strengt fordrende sin Tiende, og passende sine Sognesforretninger; med eet Ord, han udførte sit hellige Kalds Pligter paa en Maade, som

gav megen liden Grund, enten til Beundring eller Dabel.

Sognepræstens „Lady“, som hun foretrak at blive kaldt, en sververhjetet, men meget ærgjerrig Kvinde, helligede, af Mangel paa en mere udstrakt Virkefreds, en stor Deel af sin Tid til at uddele sine Raad blandt Sognets Fattige, krydrende disse ved undertiden at bortgive uldne Tæpper og Kul; imidlertid forsikrede hendes Avindsmænd ondskabsfuldt at Pengene hertil ikke gik ud af hendes egen Lomme; thi paa Bordene i Præstegaardens Spiseværelse og Selskabssal vare Bøsser fremstillede til at modtage Contributioner, en Omstændighed som Bertinden sjældent undlod at gjøre Gæsterne opmærksomme paa.

Hendes Datter Margarethes Godbædighed indskrænkede sig til Fattigskolen for Pigebørn; maaskee var hendes Velgjørenheds Strøm for lille til at kunne afledes i forskjellige Kanaler. Hun undlod sjældent at besøge Skolen idetmindste een Gang om Ugen, og ligesaa regelmæssigt stændte hun paa Lærerinden og catechiserede Eleverne, hvis klædelige grønne Blouser og nette Straahatte det efter megen Overtalelse lykkedes hende at formaa Committeeens Damer til at forandre til Klædninger af et grovt brunt Stof, meget høihalsede, og med hvide Bomulds Halsstørklæder og Rapper, hvilke hun ansaae, ikke allene som mere

oeconomiske, men ogsaa som mere passende for den Livsstilling hvortil det havde behaget Forsynet at kalde dem. Hendes Aandsmænd forklarede denne Jvrighed for at ødelægge Forsængelighedens Sæd i de stakkels Pigers Hjerter ved det uimodsigelige Factum, at Miss Buvasseur selv var yderst tarvelig.

Euthberth, hendes eneste Broder, var netop eet Aar ældre end sin Fætter Charles, som han baade smigrede og misundte paa Grund af de formodede Fordele Skæbnen havde givet denne over ham. Efter at have opholdt sig en Termin ved Cambridge, hvor han kun søgte Omgang med Sønner af Lørdere og Medlemmer af Underhuset — thi han var meget ærgjærrig — betragtede han sig som en Verdensmand; og sikkerlig, dersom Stoltthed, Nederdrægtighed og Hjerteløshed kunne berettige et Menneske til denne Titel, saa var den uimodstridelig hans.

Da vi nu have beskrevet en Deel af dramatis personæ, er det paa Tiden at vi tage Hensyn til vore Læseres Taalmodighed, sætte Dufferne i Bevægelse, og gaar over til Handlingen i vor Fortælling.

De to Brødre, Geoffrey og Richard sadde ved et Bord, som var bedækket med Regnskabsbøger og Papirer i Bibliotheket; den Førstes endnu smukke Træk blussede af Ophidselse og Brede; den Sidstes vare rolige og ligegyldige, som om intet Usædvanligt var

hændet. Bailey, Forvalteren, en ærværdig udseende Person, stod foran dem i en Stilling af den dybeste Ydmygelse og Sønderknuselse; mere end een Gang hævde han sine Dine bønfuldende imod sin Herre, men kastede dem ligesaa ofte atter mod Jorden.

Flere alvorlige Forsælsninger vare blevne opdagede i hans Regnskaber, og han syntes bittert at føle sin Fornedrelse. Charles, som var den gamle Mand meget hengiven, var med Forsæt bleven sendt bort til Præsteboligen, for at han ikke skulde lægge sig imellem for ham.

„Tolv Hundrede Pund Sterling!“ udbrød den ældre Broder efter at have gennemseet Regnskaberne; „hvem kan herefter vente Urlighed hos en Mand, eller Troskab hos et Menneske! jeg vilde have betroet ham mit Liv, tilspøiede han, henvendende sig til Sognepræsten; „ja, jeg har allerede betroet ham det som er mig ligesaa dyrebart som Livet — og det er Lønnen jeg har derfor.“

Præsten hævde sine Dine og udstødte et Suk, som uidentivt skulde udtrykke hans Afsky for en saa uhyørt Skjændighed — paa samme Tid overveiede han omhyggeligt i sit Sind Betydningen af Talerens Ord.

„Hvad har De gjort med Pengene, Bailey?“ spurgte han tilsidst.

Den Skylbige bevarede en sørgmodig Tausheb.

„Det er unødvendigt at spørge ham,” bemærkede Geoffrey; „Skurken er hårdet i sin Brøde.”

„Siig ikke det, min kjære, forurettede Herre,” svarede den gamle Mand, idet han for første Gang brød Tausheden; „har jeg ikke i alle de lange Aar De var borte i Ublandet, været Dem tro? og vaagede jeg ikke over Deres Interesse som om den havde været min egen?”

„Dette idetmindste er sandt,” svarede hans Patron, noget formildet ved Erindringen herom.

„Det var hans Pligt,” observerede Præsten tørt; „desuden, var jeg ikke her for at holde Die med ham. Naturligviis, Broder, vil Du have ham for Retten; Du skylder Selskabet, Dig selv, og dit Lands Love dette.”

Geoffrey betænkte sig nogle Dieblkke førend han svarede paa denne Opfordring; for den sønderknuste angrende Mand forekom det som Timer.

„Det skal beroe paa ham selv,” svarede Ex-Rjøgmanden; „der er en Hemmelighed i denne Affaire, som jeg har besluttet mig til at trænge igjennem. Han kan ikke af Trang være bleven drevnen til at plyndre mig, thi hans Salarium er meget liberalt. Det er ikke mere end to Aar siden han raadspurgte mig i Anledning af en Anbringelse af to Tusind Pund, som han tilstod han havde opsparet i min Tjeneste.

Efter mit Raad anbragte han dem i Bexelmægleren Strach's Hænder, hos hvem hans Søn er Kassierer. Hans Faders Uærlighed vil blive ham et haardt Stød."

"Pengene ere blevne tagne tilbage," bemærkede Forpagteren ydmygt.

"Af hvad Grund?"

Den gamle Mand svarede ikke.

Med mange udmærkede Egenskaber, saavel hvad Hoved, som hvad Hjerte angaaer, var Geoffroy Bavaiseur en nervøs, pirrelig Mand; Forbryderens Haardnakkehed opirrede ham, og han besluttede ikke at vise mere Overbærenhed mod et Menneske, som, efter at have plyndret ham, vovede at trodse ham.

"Denne forhærdede Frækhed," udbrød han, idet han paa samme Tid blev ildrød af Gidsighed, „har bestemt mig. I Betragtning af hans Ar, tidligere Tjenester, og hans Søns Respektabilitet, vilde jeg have skaaet ham, men nu skal Ret — Retfærd —

Ordene syntes pludselig standsede paa den Talendes Læber, han udstrakte sin Haand i et forgjæves Forsøg paa at ringe med Kloffen, og faldt tilbage i sin Stol.

Pastor Richard Bavaiseur blev meget bleg.

"Herre, kjære, forurettede Patron!" hulkede den forsærdede Forvalter, styrtende paa Knæ; „træd paa mig, drøb mig, men for Himlens Skjød tael!"

Lyffens Undling.

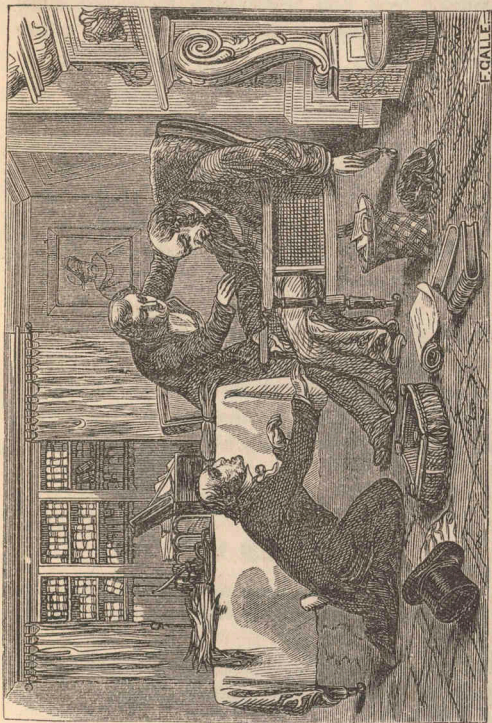
„Det er kun et Anfald,“ bemærkede Præsten, „bring mig et Glas Vand.“

„Det er Apoplexi,“ stønnede Forbryderen, „og jeg har forarsaget det; hans Fader døde efter et lignende Anfald.“

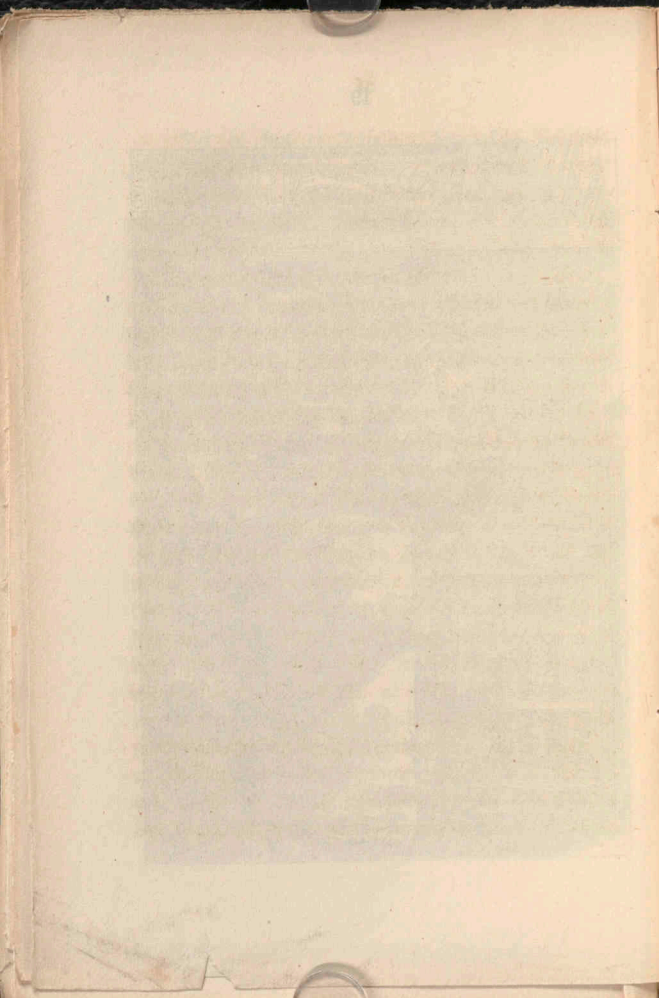
Trods Præstens bestemte Befaling, som paastod, at hans kjære Broder snart vilde komme sig, ringede den gamle Mand paa Klokken, en Staldkarl blev pieblikkelig assendt til Hest for at hente den nærmeste Læge, og et Bud blev sendt til Præsteboligen for at paaskynde Charles' Tilbagekomst.

Den Lidende blev hurtigt bragt tilfjængs af de berøvede Tjenestefolk, thi han havde været en god og overbærende Herre; men da Lægen og Sønnen naaede Huset, var Geoffrey Babasseux død.

De, som pludseligt ere blevne berøvede en søn, overbærende Fader ved Dødens ubarmhjertige Haand, kunne forestille sig hvor frygteligt dette uventede Slag faldt paa vor Helts Hjerte. Pennen vilde ikke kunne beskrive det: hans Sorg var for stor til at Ord kunde udtrykke den, for dyb til at lettes ved Taarer; det var Enden paa de lyseste Punkter af hans Tilværelse; undertiden kunde han neppe troe paa Virkeligheden af en Ulykke, som gjorde Hjemmet øde for ham, og lod ham allene i Verden. Forgjæves vare hans Onkels velmeente Forsøg paa at trøste ham; Sympathien

EGALLE

syntes ligesom en Fornærmelse mod hans Følelser; Saaret var endnu for nyt til at tilstede Balsam.

„Forlad mig, jeg be'er forlad mig,“ mumlede han; „Erindringen om hans Kjærlighed og Godhed er min eneste Trøst nu.“

Præsten gav efter for hans Aunødning idet han bemærkede, at hvor stor den Forandring end var, som hans Broders Død vilde medføre for Alle, kunde Ingen føle det dybere end han.

Charles lagde neppe Mærke til Ordene dengang; men inden søie Tid skulde han forstaae deres forførbelige Betydning.

Morgenen efter at den sørgelige Begivenhed, vi nys have fortalt, indtraf, forlode Fru Buvassieur samt Margarethe og Euthbert Præsteboligen, og opstog deres Bolig paa Herregaarden, hvor de, til Forbavelse for hele Tjenerskabet opførte dem mere som Herrer end som Gjæster.

2det Capitel.

Penge og Mennesker vise samme Falskhed.

Mennesker gjøre falske Penge — Penge gjøre Mennesker falske.

Allyn.

Diebliskelig efter sin Broders Død satte Pastor Buvassieur, i Lægens Nærværelse sit Segl for Cabinettet,

som indeholdt den Afbødes Papirer, og samme Aften havde han en lang og hemmelig Samtale med Forvalteren, i hvilken han tilkjendegav denne, at man, i Betragtning af hans dybe Anger og lange Tjeneste, vilde see igjennem Fingre med hans Brud paa Troskaben, og lade ham blive i sin Post.

Saaledes løb idetmindste den Underretning om deres Sammenkomst som Præsten gav sin Kone — den eneste Person, han selv undtagen, som nu kjendte til den gamle Mands Forbrydelse. Maaskee for første Gang i sit Liv havde Ladyen ikke et Ord at indvende imod hendes Mands Svaghed; der syntes i Sandhed en mærkværdig Grad af Enighed imellem dem.

Til Trods for sin Kones og Søns Modsigelse, paastod Præsten imidlertid, at Charles paa Begravelsesdagen skulde anføre Følget som den første Sørgende, idet han, med en Betænkksomhed, som Faa, der kjendte ham, vilde have tiltroet ham, bemærkede, at det var hans Ret paa Grund af Kjærlighedens, om ikke af Blodets Baand, og at den ulykkelige unge Mand tidsnok vilde faae Sandheden at vide.

Ladyen kaldte denne Estergivenhed Taabelighed, Euthberth kaldte den Latterlighed.

Da Sørgetoget var vendt tilbage til Herregaarden bleve Seglene for Cabinettet brudte; men efter den nøiagtigste Undersøgelse opdagedes hverken Testa-

mente eller nogetsomhelst Papir, som kunde udbrede noget Lys over vor Helts Fødsel. Den Af dødes Banguier, der, som et Kjendetegn paa Agtelse for hans Minde, var bleven indbudt til at følge ham, erklærede, at intetsomhelst Papir af testamentarisk Natur var bleven deponeret hos ham; og Sparrow, Advocaten, nægtede nogensinde at være bleven raadspurgt i denne Sag af den Af døde. Sir Edward Challoner, som var tilstede, begyndte at see meget urolig ud.

„Hvorfor skulle vi saa ivrigt respectere et Testamente, min kjære Herre?“ spurgte Charles. „Jeg haaber at De ikke tvivler om at jeg vil gjøre min Pligt.“

Hans Onkel saae meget forlegen ud, og Fru Babasseur lod høre en tør, utilfreds Hosten, ligesom for at gjengive sin Mand Landsnærværelsen.

„Jeg havde haabet, min kjære Dreng,“ svarede Præsten, i sin mildeste Tone, „at din Fader havde sørget for Dig. Jeg havde hellere seet at det ikke var bleven overladt til mit Godtbefindende.“

„Sørget for mig!“ gjentog den forbausede unge Mand.

„Det er meget smerteligt for os Alle, overordentlig smerteligt, men Sandheden maa for Dagen — Du er illegitim.“

Vor Helts udtryksfulde Træet afvexlende rødme

af Harme og blegnede af Skam. Var denne Paa-
stand kommen fra hvilken som helst anden Persons Læ-
ber, vilde han have slaæet Taleren til Jorden.

„Det er falskt,“ udbrød han, efter en uhyre An-
strengelse for at blive Herre over sin Bevægelse, „havde
min dyrebare Fader ogsaa været istand til at spille en
Forsørers Rolle, saa vilde han dog aldrig have holdt
den Søn for Nar, som han havde berøvet selve Nav-
net. Jeg kan henstille til Eder Alle,“ tilspiede han,
„om jeg ikke altid er bleven behandlet af ham som
hans legitime Arving.“

„Og jeg troer Du er det,“ bemærkede Baronetten
bestemt.

„Lad ham bevise det,“ sagde Fru Babasseur sar-
kastisk.

„Fyren kan ikke engang nævne sin Moders Navn,“
tilspiede hendes Søn.

Før havde han aldrig givet sin Fætter andet Navn
end Charles. „Bailey,“ vedblev den unge Mand i
en smertelig Tone, „hvor ofte har De ikke været nær-
værende naar min Fader, idet han udpegede Forbe-
dringer han havde gjort ved Godsæt, forklarede hvor
værdifuldt jeg vilde finde det, naar jeg skulde tiltræde
Besiddelsen.“

„Sandt,“ sagde Forvalteren, vridende sine Hæn-
der i Fortvivlelse, „ganske sandt.“

„Græd ikke gamle ærlige Sjæl," tilspøiede vor Helt med Besværighed, kjæmpende med sin egen Sorg; „De, idetmindste, kan ikke have Noget at bebreide Dem."

Den gamle Mand syntes at vride sig under Trykket af den Haand, som den Talende tillidsfuldt lagde paa hans Skulder.

„Alt dette er meget bedrøveligt," bemærkede hans Onkel, som efter det første Udbrud af Følelse forunderligt havde gjenerholdt sin Selvbeherfelse; „men jeg har været vidende om dette Factum i flere Aar, og har ofte stridt med min Broder paa Grund af denne Svaghed, for ikke at sige Grusomhed, at nære falske Forhaabninger og Forventninger hos Dig." Staffels Charles syntes for et Dieblisk ligesom lynslagen ved denne Erklæring: den var frygtelig tydelig.

„Naturligviis," vedblev Præsten, „vil jeg behandle Dig med Retfærdighed: vælg hvilken Profession Du kan tænke passende for Dig, og det skal ikke mangle paa Midler til at sætte Dig istand til at fortsætte den — Guraen for Exempel."

„Guraen, ad —"

„Sir Edward!" afbrød Præsten ham i en værdig bebreidende Tone.

„Pakker i BOLD med Guraen," tilspøiede Baronetten, idet han anvendte en meget mildere Talemaade

end han først havde tænkt; „huff at jeg sagde Pokker i Bولد," nu ingen Hyfleri, Dickon; Drengen er legitim, og Du veed det."

„Jeg?" sagde Præsten.

„Du," vedblev den eneste Ven, som syntes oplagt til at optræde for Arvingens Rettigheder. „For to Aar siden, netop i dette Værelse, bemærkede min gamle Ven Geoffrey, da vi talte om det virkelige Livs Romantisk, at det forunderligste Eventyr i hans Liv var hans Giftermaal. Troer Du jeg har glemt det, eller den behændige Maade hvorpaa Du søgte at føre ham over paa et andet Samtale-Emne?"

„Jeg erindrer det meget vel," svarede Præsten, „og den Indignation jeg naturligtvis følte ved at min Broder, hvis største Feil var Svaghed af Charakter, vilde have forsøgt paa en Usandhed i min Nær-værelse; heraf kom den Behændighed, som Du behager at kalde det, hvormed jeg forandrede Samtalen."

Der var noget saa Antageligt i dette Svar — da det blev givet med saa megen Rolighed — at endogsaa Sir Edward blev rokket i sin Mening.

„Derfor min Brodersøn, som Du siger er legitim Arving," vedblev Præsten, ikke uden en vis Værdighed i sin Mine, „saa lad ham bevise det. Jeg skal ikke fremkomme med nogen uretmæssig Modstand til hans Fordringer: Loven er fri for ham saavel som

for mig. Jeg er Fader," tilspøiede han, „og mine Børns Interesse er mig naturligviis dyrebare. Havde jeg været allene i Verden vilde jeg gjerne have overladt ham Godset."

„Du opgive Eiendommen til ham!" afbrød Sir Edward Challoner, i en Tone af dyb Foragt; „Byt! Du glemmer, Dickon, at jeg kjennder Dig. Jo vist, Du har aldrig gjort Afkald paa Halen af et Tiendesviin, hvor Du kunde gjøre Fordring paa det. Det tilkommer Dig," tilspøiede han, „at bevise din Rettheds til Eiendommen."

Præsten svarede blidt, at han allerede var i Besiddelsen.

„Og har ifinde at forblive det," udbrød Euthbert med en Skoggerlatter.

Fru Bavaſſeur var forbauset over at Baronetten vovede at lægge sig imellem, hvor det angik hendes Familie, og haabede at hendes Mand vilde tilbage tage sit altfor gavmilde Tilbud til den unge Mand, hvis Utafnemmelighed, endnu mere end hans Fødsel, hun betragtede som en Bææere.

„De har Ret, min Herre," sagde Charles, vendende sig til sin Onkel; „Loven allene kan afgjøre imellem os. Hvad angaaer de fornærmelige Biord som Fru Bavaſſeur og hendes Søn have tillagt mig, ſaa behandler jeg dem med den Foragt de fortjene.

Et gammelt sandt Ordsprog siger, at de som smigre os i Lykken ere de første til at bide ad os, og vise Lænder i Ulykken: I drømme kun lidt," vedblev han med Fortvivlensens Rolighed, „om den Energi I have fremkaldt hos mig; jeg skal forfølge Eder som Eders Skygge; og skulde jeg opdage, hvilket jeg formoder, at I have spillet Falsk med mig, saa vent ingen Naade af min Haand."

Hans Slægtninge svarede kun med en foragtelig Rysten paa Hovedet, paa hvad de ansaae som en skuffet Drengs Trods. Kun lidet forestillede de dem hvor pludseligt en stor og overvældende Glendighed havde forvandlet ham til en koldsin dig og bestemt Mand.

Efter at have raft sin Haand til Sir Edward — som fik ham til at love at han vilde ride over til hans Bolig næste Morgen — forlod han Værelset til stor Lettelse for Præsten og hans Lady. Den Første, som, af mange Grunde, ønskede at staae paa god Fod med en saa populair Person som sin rige Nabo, traadte frem, og udstrakte sin Haand til ham; den gamle Herre lod som han ikke saa det.

„Jeg haaber," sagde Richard Bavaresseur, „at vi skilles som Venner."

„Jeg kan ikke forstille mig, Dickon," svarede Baronetten; „Du har behandlet den stakkels Dreng

skammeligt; men jeg vil forhjælpe ham til hans Ret, om det saa koster mig min halve Formue! Hvad din Rone og Søn betræffer saa kan jeg ikke sige hvilken Affsy jeg føler for deres Nederdrægtighed. Jeg har seet dem smigre for deres kjære Neeu og Fætter Charley, som de kaldte ham, til jeg blev ganske vammel deraf, og nu, fordi han bestrider Eders Rettighed til at gjøre ham til Tigger, kunne I ikke finde Ord som ere haarde nok til ham."

Taleren bukkede formelt for Ladyen — thi han var en Herre af den gamle Skole — og forlod Bærelset. Nogle Minutter efter hørte man hans Vogn kjøre hurtigt fra Huset.

„Hvem kan beregne Følgerne af en slet Handling?" bemærkede Præsten, i en Tone af dyb Bevægelse; „min Broders strafværdige Fordølgelse af Pletten paa hans Søns Fødsel har gjort den stakkels Dreng ulykkelig for Livstid, og brudt det gamle Venskab imellem Sir Edward og mig. Gud tilgive ham, han forudsaae ikke den Elendighed, som vilde følge deraf."

Banquieren og Advocaten toge Afsted kort efter.

„Forunderlig Affaire," sagde den Første, idet de kjørte afsted henimod Ipswich.

„Overordentlig," svarede Hr. Sparrow.

„Hvad er Deres Mening?"

„At den unge Mand virkelig er illegitim,“ svarede Juristen. „Jeg har ofte fundet det besynderligt, at den afdøde Geoffrey Babasseur ikke en eneste Gang har raadspurgt mig med Hensyn til sit Testamente; og naar jeg hentydede til Sagen, undveg han den forsigtigt. Der maa have været en Grund, og den er nu forklaret. Meget snildt af hans Broder imidlertid,“ tilspøiede han, „han tager Eiendommen i Besiddelse uden videre; udmærket udført — fortræffeligt.“

Stor var Beatrice Challoners Indignation, da hendes Fader ved Hjemkomsten fortalte Alt hvad der var passeret paa Herregaarden. Hun bifaldt med Varme sin Faders Optraeden til Gunst for hans Indling Charles.

„Jeg troer ikke et Ord af det Hele,“ udbrød hun; „stakkels Hr. Babasseur var en altfor god Mand til at kunne handle saa hyklerisk imod sin Søn.“

Baronetten erklærede at dette var ogsaa hans Overbeviisning.

„Naturligviis vil De staae ham bi, Papa.“

„Med mine Raad, ja visseelig.“

„Raad!“ gjentog den smukke Pige utaalmodigt. „Hvad kunne Raad nytte til naar det er Penge han behøver for at føre Proces med sin slette gamle Onkel.“

„Du har stor Interesse for hans Velfærd,“ bemærkede Sir Edward tørt.

„Virkelig; har jeg ikke kjendt ham fra Barndommen af?“

„Og kjæbledes med ham fra Barndommen af,“ tillagde Faderen.

„Desto større Grund for at jeg nu skulde antage mig hans Sag. Feilen har altid lagt hos mig. De veed hvilken egenfindig, trættekjær, lunefuld Skabning jeg er; havde jeg fulgt Charleys Raad; vilde jeg være bleven meget forskjellig fra hvad jeg er.“

„Igjen Charley!“ afbrød Baronetten. „Man skulde troe Tricsey“ — saaledes kaldte han hende altid — „at Du var forelsket i Charley.“

Arvingen udbrød i sin musikalske Latter.

„Forelsket i ham!“ gjentog hun. „O, min kjære Fader, hvor absurd! Ih, han har jo aldrig sagt mig en eneste Compliment; og jeg tør sværge paa, at om man spurgte ham derom, kunde han ikke sige om mine Dine ere blaae eller grønne. Af alle de forunderlige Ideer som have indsneget sig i dit hjære, lunefulde, gamle Hoved, er den at jeg skulde elske Charley, eller han elske mig, den urimeligste — undtagen som en Broder og Søster kunde elske hinanden,“ tilføjede hun takkesuld. „Jeg vil ikke benægte Muligheden deraf.“

Idet Sir Edward drog hende hen til sig og kysede hende, forsikrede han hende at hverken hans

Pung eller hans Raad skulde blive sparede for at forhjælpe hans gamle Ven, Geoffrey Vavasseurs Søn til sin Ret.

„Broder og Søster! grønne Dine eller blaae!“ gjentog han, saasnart han var allene. „Jeg troer ikke et Ord deraf; vel veed jeg at Tridsey ikke vilde narre mig; nei hun er altfor sanddru dertil; — men Charley er ikke en saadan Nar — den smukkeste Pige i Landet! og saa god som hun er smuk; — dersom han ikke er forelsket, fortjente han at druknes som en blind Hundehvalp: grønne Dine, ha, ha!“

Den excentriske, lidenskabelige gamle Herre fik næsten et Anfald af Harmen imod vor Helt fordi han ikke var forelsket i hans Arving. De fleste Fædre i hans Stilling vilde have glædet sig derved; men Sir Edward Challoner var i sine Tanker og Handlinger ulig de fleste andre Mennesker.

3die Capitel.

Uventet Lykke — uforudseete Ulykker

Fremtræde verelvlis som Skiebnen flifter Scenen;

En Mand fra Lyffens Linde kan hurtig styrte ned,

I Faldet dog kan reise sig og stige op igjen.

Virgil.

I sit Kammers Ensomhed gav Charles Buvassieur efter for den Svagthed, som Stolthed og Indignation blot havde bekjæmpet i Nærværelsen af hans hyllerske og hjerteløse Slægtninge, og han græd bitterligt. Det var ikke det sandsynlige Tab af Formue han begræd, thi han var ung, stærk og energisk, og Fremtidens Haab, Rigdom, kunde vindes ved Handling og Taalmodighed; men det var den Fornedrelse at maatte fremtræde i Verden som en navnløs Mand — et Væsen, som var udsat for den Lavtænkendes Foragt, som man frit kunde pege Fingre ad, stille over og ærgre, det var dette som oprørte ham; thi, som det er Tilfældet med de fleste følsomme Naturer, han var langt modtageligere for Foragt end for Fornærmelse. Havde den Opdagelse han havde gjort kun berøvet ham hans Arv, kunde han have baaret det næsten med Ligegyldighed; det var Uæghedens Brændemærke, som brændte ham i selve Sjælen.

I flere Timer vedblev han at skride frem og tilbage i sit Værelse, afvejlende givende efter for For-

Lyffens Indling.

tvivlelsen, eller overladende sig til Tilfældet om et lykkeligt Udfald, eftersom Grindringen om den hæderlige Charakter, hans Fader altid havde bevaret, hans Sandhedskjærlighed og Oprigtighed, eller den hemmelighedsfulde Tausheb han havde iagttaget betræffende hans Kones Navn, og de nærmere Omstændigheder ved Brylluppet var meest fremtrædende i hans Tanker. Et Dieblisk syntes Alt Tvivl og Glendighed, og i det næste, straalende af Haab. Middagstiden var for længe siden passeret, og Natten skred hurtigt fremad, og dog forsøgte den frivillige Fange hverken at forlade Værelset eller at ringe efter Mad — Hjerte og Hjerne vare for travlt beskæftigede.

Den skuffede Arving var ikke den eneste Person paa Herregaarden, som Dagens Begivenheder havde gjort uslykkelig. I flere Timer havde en gammel Mand, nedbøjet af Skam og Samvittighedsnag, lyttet ved Døren til Værelset, ivrig efter at opfatte den mindste Lyd, ønskende, men ikke vovende at trøste ham.

Det var Bailey, den uredelige Forvalter.

De utaalmelige Skridt, og de afbrudte Udbrud af Lidenskab og Skam ophørte endelig, og den Lyttende blev urolig. En frygtelig Tanke var falden ham ind, og han bankede, først sagte, og derpaa høit paa Døren. Da han intet Svar fik, tilspøiede han ivrige Bønner om at blive indladt.

„Kjære Hr. Charley," sagde han, „for Himlens Skyld luk mig ind! Det er mig, Deres Faders gamle hengivne Tjener.“

Saa Uger isorveien, og han kunde have sagt, tro Tjener; nu vilde dette Ord have qvalt ham.

„Er De allene?" spurgte vor Helt.

„Ganske allene. I de sidste tre Timer har jeg kun havt mine egne sørgelige Tanker til Selskab.“

Døren blev aabnet, og de stode Ansigt til Ansigt.

Den Contrast, som Alderdommen danner til Ungdommen, var ikke den eneste imellem dem. Charles Babasseux saae meget bleg, men rolig ud; hans Gjaest derimod var urolig og ængstelig, som et Menneſte, der pludselig vækkes fra en affhyllig Drøm, og endnu ikke er ganske sikker paa at dens Rædsler ere virkelige.

„Kom ind gamle tro Ven," sagde Unglingen, udstrækkende sin Haand imod ham; „jeg har da idetmindste een Ven, som elsker mig. Synet af et ærligt Ansigt opmuntre mig.“

Forvalteren sank ned i en Stol, som den unge Mand pegede paa; det var lige over for et smukt malet Portrait af hans afdøde Herre. Han stjaelvode da han betragtede det, og bevægede sit Legeme frem og tilbage ligesom i stor Hjerteqvide. Saa overvældende syntes hans Ulykke, at vor Helt begyndte at føle

Forbanselse derover, uden at lade Synet af den gamle Mands Sorg fornøye hans egen.

„Mod,“ sagde han, „De seer at jeg ikke fortvivler. Jeg har raisoneret med mig selv, og Fornuften siger mig, at den retfærdige Sag tilsidst skal triumphere.“

„Himlen give det!“ udbrød Bailey varmt, „Himlen give det! men det er svært for Fattigdommen at kæmpe mod Rigdommen, Sandheden mod Løsten.“

„Jo mere jeg overveier, jo fastere er min Overbeviisning om at jeg er den legitime Arving,“ vedblev den unge Mand. „Min Fader var altfor god og hæderlig til at han skulde indgive mig falske Forventninger. Der er en Hemmelighed, og denne Hemmelighed vil jeg have opklaret. Alle mine Planer ere ordnede, og imorgen forlader jeg dette Sted, for aldrig at vende tilbage til det, førend jeg er den lovlig anerkjendte Arving.“

„Og hvorhen vil De reise?“

„Til Rusland,“ svarede Charles, „til mit Fødeland, for at udfinde dem som have kjendt min Fader; det er der allene at Beviserne, jeg søger, kunne erholdes. Mistvivl ikke om et heldigt Udfald,“ tilføjede han; „De kjender mit Hjertes Energi. Jeg vil udribe dem, om det er nødvendigt, af selve Despotismens Jernarme; udgrave dem af Jordens Centrum; og jeg vil finde dem. De er taus — identvivl troer

De mig gal. Dersom jeg er det, saa er det Fortviv-
lensens Galskab!"

"Gal!" gjentog Gjesten. „Nei nei — og hun-
drede Gange nei! Det er der, og desværre kun der
at Beviserne ere at finde. Det var det jeg vilde have
raadet — ja indstændigt anmodet Dem om at gjøre
— om ikke Deres eget modige Hjerte var kommet
mig i Forkjøbet."

Charles Bavaiseur saae paa ham, forbauset over
Forandringen baade i hans Stemme og hans Ma-
nerer. Den Fortvivelse, som for et Dieblisk fiden
syntes at sønderknuse ham, havde vejet Plads for den
første Sindsbevægelse; han talte som et Menneſke fra
hvis overlæssede Hjerne en uhyre Vægt pludselig var
bleven borttagen.

"Himlen," vedblev han, „som indkjøb Dem denne
Tanke, vil lade den lykkes. Og jeg, kjære Hr. Char-
les — saa ydmyg og ringe jeg end er — vil hjælpe
Dem med —"

"Ikke med Penge, Bailey," afbrød vor Helt be-
stemt. „Jeg kan ikke tillade at De skulde berøve Dem
selv de Sparepenge, De har erhvervet Dem ved ærlig
Flid, for at hjælpe mig."

"Det var ikke med Penge jeg meente, „bemærkede
den gamle Mand med et Suk; thi jeg er nu fattigere,
Hr. Charles, end jeg var da jeg indtraadte i Deres

Bedstefaders Tjeneste for 40 Mar siden. Spørg mig ikke hvorledes dette er gaaet til," tillagde han bøn= faldende, „thi jeg maa ikke, tør ikke sige dem det."

Saa overordentlig syntes denne Tilstaaelse for Charles, at han en Stund forblev taus af Forbau= felse.

„De tvivler vel ikke derpaa?"

„Visseelig tvivler jeg ikke," var Svaret; „end= skjøndt det gjør mig inderlig ondt for Deres egen Skyld. Tjenesten hos min gavmilde Onkel vil, fryg= ter jeg, blive et daarligt Bytte."

„Han tør ikke stille sig ved mig."

„Tør ikke!" gjentog Charles.

„Det vil sige, han vil ikke stille sig ved mig," tilføjede Gæsten hastigt. „Det vilde være imod hans egen „Interesse," det eneste Baand for den penge= gjerrige Richard Bavaiseur. Oh! hvor ulig hans gode ædelmodige Broder. Jeg kjender ethvert Træ paa Eiendommen, enhver Agers Produkter; men jeg er ikke kommen for at tale om mig selv, Hr. Charles. Det er ligegyldigt hvad der bliver af mig, naar det blot lykkes Dem at faae Deres Rettigheder til De= res Faders Efterladenskaber bekræftede; det var Deres Belsærd som førte mig herhen. De har isinde at reise til Rusland, siger De, for at faae fat paa Be= viserne for Vægtigheden af Deres Fødsel?"

„Det har jeg,“ svarede den unge Mand med Fasthed.

„Det er den eneste Mulighed for at det kan lykkes Dem,“ bemærkede Forvalteren med et Suk. „Dette kan maaskee være Dem til Hjælp heri.“

Med disse Ord lagde han en Medaillon, hvortil en lille Guldkjæde var vedheftet, og et Papiir, som saae ud som et officielt Actstykke, deels trykt og deels skrevet i det russiske Sprog, i sin unge Herres Hænder.

„Hvad er dette?“

„Deres Moders Portrait,“ svarede Bailey. Jeg kan ikke tage Feil, thi De er hendes levende Billede. Jeg borttog det fra Deres dyrebare Faders Legeme — Ingen kan have saa grundet Rettighed til det som De. Jeg forstaaer mig ikke paa Juveler,“ tilspøiede han, „men Diamanterne omkring det maa være meget værdifulde.“

Charles Bavaiseur aabnede hurtigt Medaillon; den indeholdt Portraitet af en ung og smuk Kvinde, rigelig prydet med Brillanter og klædt i engelsk Costume. Saa slaaende var Ligheden med ham selv, at den var isinesfaldende for selve Beskueren. Bag paa Medaillonens vare Bogstaverne L H, og G V — sammenslynge i hinanden, og nedenunder dem Tallet 1833, det Aarstal, som gik forud for hans Fødsel.

„Dette er i Sandhed en Skat!“ udbrød han,

idet han tryffede det livløse Elfenbeen til sine Læber; „havde der endnu været en Tvivl tilbage hos mig, saa vilde dette have udryddet den; Skammen,“ tilspøiede han, idet han betragtede Miniaturportraitet med dyb Bevægelse, „har aldrig sat sit Stempel paa en saa reen og ædel Pande — ingen Forsørers Kys har kunnet beplette den. Hvilken Dmhed! hvilken kvinde-
lig Dnde i hvert Træk! hvor mit Hjerte banker medens jeg betragter det.“

Saa henrykt var vor Helt ved de Følelser, som nyligt vare opvaagne i hans Bryst, at Forvalteren flere Gange maatte henvende hans Opmærksomhed paa Papiret, som han sagde var bleven overseet af hans Onkel da han undersøgte Cabinettets Indhold.

„Det er noget Udenlandsk, Hr. Charles,“ vedblev han, „men maaskee kan De forstaae det!“

„Det er kun et Document,“ svarede den unge Mand, efter at han havde gennemlæst det, „hvorved Banken i St. Petersborg forpligter sig til, i Medfør af en Sum Penge, som min afdøde Fader har deponeret, at betale til Anna Petroff og Alexis, hendes Mand, en aarlig Sum af tyve Pund Sterling, saalænge Begge ere ilive; udentvivl,“ tilspøiede han, fastende det tilside med en skuffet Forventnings Mine, er det Tjenestefolk for hvem han har sørget inden han forlod Rusland.“

Hans Gjæst bukkede sig og tog det op.

„Tag det med Dem,“ sagde han, „det kan være af mere Bigtighed end De troer; dersom de endnu leve, er det de Personer som der er meest Rimelighed for at de kunne give Dem den Ledetraad De søger.“

„Rigtigt, fuldkommen rigtigt!“ udbrød Charles, hvis Opmærksomhed havde været saa optaget med at betragte Miniaturportraitet, at han ikke kunde tænke paa Andet; „og nu, min gamle Ven, er det paa Tide at vi skilles ad. Skulde Lykken tilsmile mig i mit Foretagende, saa mødes vi atter; hvis ikke, maa min Taknemmeligheds Gjæld forblive ubetalt.“

„Taknemmelighed!“ gjentog Forvalteren sørgmodig; „De skylder mig kun liden Taknemmelighed. Jeg har spist Deres Forsædres Brød i fyrgetyve Aar, og kunde Opoffrelsen af mit Liv sikkre Dem Deres Retigheder, saa vilde jeg gjerne hengive det. Gud velsigne Dem! min kjære unge Herre, og holde sin Haand over Dem paa Deres Vandring?“

Førend de skiltes ad blev det arrangeret imellem dem, at Forvalteren skulde besørge hans Sager til den Adresse, Charles opgav ham i London.

Det er en sørgelig Omstændighed at forlade det Hjem hvor vi have tilbragt de lykkeligste Aar af vor Ungdom, — tusinde dyrebare Erindringer trænge sig ind paa os; venlige, fortrolige Ansigter smile endnu

engang til os, og Stemmer, hvis Klang for længe siden er forstummet i Graven, hviske søde Kjærlighedsord i vore Dren. Hjemmet! hvor mangt et længe taust Echo opvækker det ikke i Vandrerens Hjerte! I Fristelsens Dieblif er det et Skjold; i Modgangens Time en Trøst for os; der er intet Navn som Tungen kan udtale, der besidder Halvdelen af dets Musik.

Kort var den Hvile, som Charles Babasfeur, maaskee for sidste Gang i mange Aar, ja muligviis for bestandig, nød under sin Faders Tag. Tidligt forlod han sit Bærelse, for ubemærket at forlade Gaarden. Han vilde ikke unde sine kjærlige Slægtninge den Triumph at være Vidne til hans Bortreise; saaledes begav han sig til Stalden for selv at sadle Firefly, og ride over til Sir Edward, tage Afsked og tilbagelevere det ædle Dyr. Fattig som han var oprørte hans Stolthed sig ved Tanken om at sælge den.

Stor var hans Forbauselse ved at finde Hesten allerede sadlet, og sin Fætter Cuthbert, med Støvler og Sporer, i Begreb med at bestige den. De betragtede hinanden taus og med udfordrende Blikke.

„Jeg ønsker min Hest,“ sagde vor Helt, vendende sig til Jack Curlin, Staldknegten.

Den stakkels Fyr trak i Haaret over Panden, som til Hilsen, og saae forvirret ud.

„Føer ham ud!“ udbød Cuthbert i en uforskammet Myndighedstone; „og husk at ikke en Hest forlader Stalden uden min eller min Faders Tilladelse. Du veed vel hvem der er Herre her, haaber jeg.“

Uden at nedlade sig til at tage mindste Notice af denne brutale Tale, lagde Charles sin Haand paa Dyrets Tømme, som vrinskede af Glæde da den gjenkjendte ham.

„Jeg staaer i Begreb med at ride ud, min Herre,“ tilspøiede Cuthbert i en hovmodig Tone.

„Det seer jeg.“

„Og jeg anmoder Dem om at slippe min Hest.“

„Min Hest, mener De,“ svarede hans Fætter roligt; „det er, som De vel veed, en Gave til mig af min Ven Sir Edward Challoner; hverken De eller min Onkel kan have nogensomhelst Fordring paa den.“

„Det veed jeg dog ikke,“ bemærkede Cuthbert haanligt; „vi have fundet den paa Eiendommen, og have isinde at beholde den; luk Stalddøren i,“ tilspøiede han, vendende sig til Staldknægten; „og vov ikke at lade Hesten komme ud.“

„Det er Hr. Charley's,“ mumlede Karlen, „og De veed det nok.“

„Uforskamme! Luk Døren!“

„Luk De den selv!“ udbød Karlen i en tvær Tone. „Jeg vil ikke — De kan ikke gjøre mere end

jage mig bort — og det lader ikke til at Posten bliver synderlig god, siden det er Dem som er Herre."

I dette Dieblif kom vor Helts Yndlingsvandhund gjøende ind i Stalden; det tro Dyr havde savnet sin Herre i hans Bærrelse, og udtrykte sin Glæde over at have fundet ham ved en Mængde Krumspring. Guthbert, som havde havt for Skik at fodre og kjæle for Dyret, for at vinde sin Fætters Yndest, fik ogsaa sin Deel af Kjærtegnene; men med et Spark sendte han stakkels Fidelle hylende hen i Straaet. Fornærmelsen imod ham selv havde Charles Babasseur taalt uden at blive hidfig. Han foragtede sin Fætter for meget til at føle Harmen derover; men ved Synet af den brutale Grusomhed imod det stakkels umælende Dyr tabte han sin Selvbehererskelse, og to Gange kaldt Pidsken, som han havde i sin Haand, paa den unge Bængels Skulder; denne kaldte Staldkarlen til Hjælp.

"Jeg hjælpe Dig, Din store lømmelagtige Cujon," sagde Karlen med en foragtende Gestus. "Ikke engang om Hr. Charles slog Hjernen ud af Dig."

"De har Deres Brutalitæt, og ikke Deres Uforaktsamhet at takke for den Lektion De nylig har faaet, jeg ringeagtede Dem for meget til at bryde mig om den. Om De har en Gnist af Vrede eller Mod tilbage, og føler Dem forurettet, saa vil jeg, for det Navns Skyld De bærer, give Dem Satisfaction."

Den afpryglede Tølper mumlede Noget om at Satisfaction kun var for Gentlemen; tilføiende en Trudsel, hvori Ordene Loven og Øvrigheden kun vare hørlige, og forlod Stalden.

„Kjøter lige til Rygbenet!“ udbrød Staldkarlen, med et fornøjet Grin. „Jeg har altid troet han var et Harehjerter. De gjorde bedst i at komme afsted, Hr. Charley,“ fortsatte han, „førend Galt bliver værre; alle Gaardens Tjenestefolk er inte saa tro som jeg er.“

Han førte Firesly ud i Gaarden. Da dens Eiermand steg op tilkastede han Karlen en Souveraign. Den stakkels Fyr saae bedrøvet til den.

„Det er ikke meget, tilstaaer jeg, bemærkede Unglingen; men Tiderne ere forandrede.“

„Desto større Skam er det da,“ svarede Jack Curlin; „men det er ikke Pengene, jeg bryder mig ikke derom. Jeg vilde hellere tage med Dem.“

„Jeg er for fattig til at holde Tjener nu,“ var Svaret.

„Jeg forlanger ingen Løn,“ indvendte Jack, som ogsaa havde sin Vresfølelse; „jeg vil tjene Dem for Mad og Klæder. Da den ældste Hoppe sparkede mig i Marken og brød mit Been over, saa var det Dem som bar mig hele Veien tilbage til Gaarden; mig, som kun er en fattig Karl, og De som er en fornem

Herre! Jeg har inte glemt det. Na tag mig med Dem."

Hadde vor Helt kun fulgt sit Hjertes Tilskyndelse, saa vilde han have samtykket i den stakkels Fyrns Anmodning; men under nærværende Omstændigheder sølte han at det vilde være Galsskab. To Hundrede Pund var Alt hvad han eiede — naar de vare opbrugte havde han kun sine egne Kræfter at stole paa i Fremtiden.

"Det kan ikke lade sig gjøre," sagde han; „men dersom min Onkel giver Dig Afsked, saa henvend Dig til Sir Edward Challoner; jeg vil anbefale Dig til ham."

Idet han sagde dette gav han sin Hest af Sporrene, og fulgt af Fidelle, som humpede efter ham, galloperede han henimod Sir Edwards Bolig, uden at vove at kaste et Blik tilbage paa det Hjem, han nu stod i Begreb med at forlade, maaskee for bestandig.

Jack Curlin saae efter ham i nogen Tid i Tausched. Een eller to Gange foer den ærlige Sjæl med Hermet af sin Staldrøje over Vinene for at borttørre Taarerne, som han skammede sig over at udgyde. Det er forbausende hvor tilbøielige vi ere til at rødme over en Svaghed som gjør vor Natur Vre. „Der rider saa god en Gentleman som nogenfinde sad i en Sadel eller fulgte efter Jagthundene" udbrød

han. „Han er sin Faders egen Søn, lad dem saa sige hvad de vil om ham — stor Skam er det at han ikke har hvad der tilkommer ham — men han vil endnu faae det. Det er en sørgelig Forandring for os Alle,“ tilspøiede han: „Præsten istedetfor Adelsmanden — Leiehesten istedenfor den ægte Fuldblodshest. Jeg maa nok gaae og sige Farvel til den gamle Hoppe og Føllet. Stakkels umælende Væster, de vil nok savne mig!“

Det var af Skjæbnen bestemt at denne Dag skulde være en Tycho Brahes Dag for Euthbert Bavaiseur, han saae nemlig, da han gik gjennem Tjenerstuen, paa sin Hjemvandring til Gaarden, Forvalteren og en af Tjenerne ifærd med Indpakningen af nogle Kufferter. Med sin sædvanlige Uforslammethed spurgte han hvem de tilhørte.

„Deres Fætter Hr. Charles,“ svarede den Første.

„Og hvad skal der skee med dem?“

„De skulde sendes til ham i London.“

„De behager ikke at gjøre det Hr. Bailey; dersom Fyren vil have sine Pjalter saa lad ham selv hente dem. De maa gjennefsøges førend de forlade Huset,“ tilspøiede han; „hvem veed hvad han kan have medtaget.“

Ved denne skjændige Indvending betragtede Tjenestefolkene ham med uforgulgt Forbauselse.

„Hvad Fanden gloe I paa,“ spurgte han; „kunne I ikke forstaae mig?“

„Fuldkomment,“ sagde den gamle Mand med en iriterende Rolighed; „de som nedlade dem til at frybe og smigre ere i Almindelighed istand til enhver Nederdrægtighed.“

„De er en uforskammet Slyngel,“ udbrød den rasende unge Mand, „og jeg skal underrette min Fader om Deres Opførsel; det er paa Tide De kommer bort fra Stedet.“

Den, til hvem Trudselen var rettet, smilede foragteligt, hvilket endnu mere opbragte Taleren.

„Og De,“ sagde Forvalteren, „er en impertinent Hvalp, altfor ussel og foragtelig til at opvække min Brede. Siig Deres Fader det, og tilføi at jeg vil udføre mit Løfte til min kjære unge Herre uden at spørge ham eller Dem om Tilladelse; og hvad det betræffer at undersøge Rufferterne, saa skal der ikke røres ved en Naas. Nu kan De eller nogen Anden prøve paa at gjøre det.“

Maalløs af Naseri styrte de Cuthbert ind i Frostværrelset; men da han fandt at hverken Pastoren eller hans Kone vare komne ned, gif han bort for at skifte sin Nidbragt, mumlende nogle Forhandelser idet han gif.

Bailey og Tjeneren fuldendte roligt deres Arbejde med at ordne vor Helts Sager.

Da hans Belærværdighed og hans Familie vare forsamlede, fortalte hans haabefulde Arving, med betydelig Overdrivelse, den Scene som havde fundet Sted i Stalden, og paastod at der øiebliffelig skulde udstedes en Stevning for Oversald mod Charles, et Forslag som hans Moder og Søster gave deres fulde Bifald.

„Absurd,“ sagde hans Fader, henvendende sig til sin Kone; „vil Du have at hele Grevskabet skal pege Fingre ad os? Kan Du ikke indsee, selv af denne omformede Beretning, at Cuthbert kun kan dadle sig selv for Alt hvad der er skeet? Hesten var hans Fætters, og han vidste det.“

„Er dette en Grund for at han skulde vove at hæve sin Haand imod min Søn?“ spurgte Fru Basseur utaalmobigt, „jeg rødmmer virkelig over din Svagheit.“

„Man skulde sandelig indbilde sig at Papa havde berøvet Charles sin Arv,“ bemærkede Margarete; „han viser ham saa megen Sympathie. Hvad mig angaaer, saa har jeg aldrig kunnet fordrage ham, med samt hans indbildske uforskammede Familiaritet, Fætter her, og Fætter der. Jo det er sandelig en rar Fætter!“

Lyffens Indling.

Harde den stakkels unge Mand været mindre ufølsom for hendes Undigheder, vilde den unge Dame have udtrykt sig ganske anderledes.

„I glemme mine Elskede, at det er vor Pligt som Christne at tilgive!“ sagde Præsten blidt.

„Dumt Snak!“ udbrød hans Søn, som dernæst gik over til at fortælle den overordentlig besynderlige Maade, thi saaledes forekom det ham, hvorpaa Forvalteren havde trodsset hans Myndighed.

Til hans største Forbauselse, saavelsom Uregelse, var begge Forældre afgjort imod ham. „Bailey,” sagde de, „var en gammel, tro Tjener, overordentlig nyttig, og fuldkommen bekendt med Eiendommen.“

„Skal jeg da ingen Dpreisning have?“ spurgte deres haabefulde Arving i en muggen Tone.

„Ikke den Dpreisning Du ønsker, i alle Fald,” svarede hans Fader bestemt. „Lad det tjene som en Advarsel for Dig; og behersk for Fremtiden bedre dit Sind: fattige Folk have Følelser saavelsom de Rige, og vi have ingen Rettighed til at oversuse dem. Bailey er en Mand som jeg hviagter for hans Rettskaffenhed og Nyttighed.“

„I saa Tilfælde lad mig saa snart som muligt komme afsted til Cambridge,” mumlede den opbragte Euthbert. „Jeg vil ikke blive her for at blive for-

haanet af en gammel Skurk, hvem J, af en eller anden Grund, frygte for at blive af med. Bryglet i en Staldkarls Nærværelse — og gjort Nar ad af alle Tjenestefolkene!"

Begge hans Forældre forsikkrede ham ivrigt om at Staldkarlen skulde faae sin Affked, og med denne Indrømmelse var den feige unge Person nødt til at synes tilfreds. Sandsynligviis lod han sig ikke føre bag Lyset af deres tilsyneladende Overbærenhed, hans Moders isærdeleshed — men mistænkte at de maatte have nogle slette Motiver for deres Handlemaade, som det ikke vilde være i hans Interesse at forske efter.

Jack Curlin ventede ikke paa at faae sin Affked. Førend Selskabet reiste sig fra Frokostbordet blev et Brev, skrevet paa et Stykke Papiir, som var revent af Bæddeløbscalenderen, bragt til Præsten, i hvilket denne ærlige Fyr underrettede ham om at han maatte skaffe sig en anden Staldkarl. Med Brevet fulgte en Række Hieroglypher, som satte den velærværdige Herre i stor Forlegenhed med at udfinde Betydningen deraf, indtil Bailey forklarede at de betydede den Sum 11 Pund og 10 Shilling, Beløbet af den Løn Skriveren havde tilgode.

„Betal det," sagde Pastoren, idet han leverede Forvalteren Papiret, „og lad ham strax forlade Huset."

Ikke et bebreidende Ord blev tilføjet, i Anledning af den Scene, som havde fundet Sted i Tjenerstuen. Hvert Parti forstod det andets Stilling.

4de Capitel.

En hidslig Herre, snart fornærmet
 Af Jdre raa, barst og libet lovende,
 Men Hjertet blødt og hjærligt.
 Et gammelt Stuespil.

Charles Buvasseux besad øiensynligt hele Tjenesteyndets Sympathi. Før end han forlod Huset fortalte Staldkarlen Jack sine Medtjenere Trætten mellem de to Fætttere i Stalden, og hvorledes Euthbert havde faaet af Nidepidtsken for sin Brutalitet imod Hunden. Idet han fyldte sit Glas med Ale, drak han Charles Skaal, med Ønsket om at han snart maatte faae hvad der tilkom ham. De gamle Tjenestefolk besvarede den med et høit Hurra. Bibliothekets Klokke ringede to Gange; dette var et Signal for Tyendet at samles til Bøn, en Skif som deres nye Herre havde givet dem at forstaae, de maatte rette dem efter, naar de ønskede at blive i deres Tjeneste.

Bailey og Jack vare de Eneste som ikke fulgte Opfordringen. Den Sidste var i Begreb med at forlade sin Tjeneste, og som han tørt bemærkede, havde han faaet mere end Nok af Pastorens Prædiken om Søndagen. Den Første svarede, da Præsten mildt forestillede ham det slette Exempel hans Fraværelse vilde være for Resten af Tjenestetypendet, at han ikke havde isinde at være tilstede ved denne Leilighed, tilføiende, at om han ogsaa havde været slet nok til at bryde Guds hellige Bud, var han dog ikke forhærdet nok til at trodse dem. Følgelig blev der gjort en Undtagelse fra Regelen til Gunst for Bailey.

Det var forbausende hvor stor Overbærenhed den nye Eiendomsbesidder viste mod sin afbøde Broders gamle trofaste Tjener, som han bestandig kaldte ham, naar han omtalte Forvalteren. Af alle Laster er Hykleri den affkyligste — det er Pletteringen som skjuler det simplere Metal; det er den værste af alle Masker, thi den skjuler Hjertet. Montesquieu har defineret den som Lastens Hylbning til Dyden. Tyven eller Snigmorderen, som laaner sin ærlige Naboes Kappe for at begaae sine slette Handlinger, vilde, efter vor ringe Mening, have været en mere træffende Lignelse.

Da Charles ankom til Sir Edwards Bolig var denne, en ivrig Tilhænger af Fiskekunsten, travlt isærb

med den karakteristiske Bessjæstigelse, at paasætte Fluer. Han befandt sig i et Værelse, som han for Spøg kaldte sin Hule, det meest passende Navn der kunde tilkomme det, som hans Datter Beatrice erklærede. Det var den Helligdom, til hvilken den gamle Herre altid traf sig tilbage, naar Noget var høndet, enten ham selv eller Andre, som satte ham i ondt Lune; naar han ønskede at være allene, eller havde noget Særdeles at gjøre.

Ingen Tjenestepige paa Godsset vovede at trænge sig ind paa dette fredlyste Sted — Tabet af hendes Plads vilde have været Straffen for en saadan Brøde. Selv Huusholderken og Kjældermeesteren, saa begunstigede og vigtige Personer de endog ansaae sig for at være, standsede ærbødigt paa Tærskelen; Skrubbestens og Vandspandens Tyrani endte ved denne Dør; thi det blotte Vink om at gjøre Hulen i Orden satte Baronetten i Raseri, eftersom det var det eneste Værelse i Huset, som han ofte paastod, i hvilket han kunde være vis paa at finde en Gjenstand hvor han havde lagt den.

Det var et langt og meget høit Værelse, med Egepanel, sort af Elde og net udskaaret, som indtog den største Deel af Stueetagen i det nordlige Fløi af Bygningen; det havde nemlig i gamle Dage været Capellet.

Som de fleste saaledes decorerede Værelser, vilde

det have seet meget mørkt og uhyggeligt ud, om det ikke havde havt et uhyre stort Buevindue, udsmykket med Vaabenmærker i couleurt Glas, som indlob det fulde Dagslys og vendte ud til et af de smukkeste Punkter af Parken. Over Ramingesimsen hang den samme Rustning som den af Sir Edwards Forgjængere, der faldt i Forsøget paa at gjenerobre Slottet fra Cromwells Partigjængere, havde baaret; Partisaner, Arkebusierer og Rappierer, hvilke uden tvivl havde gjort god Tjeneste i deres Tid, vare enten ordnede i Trophæer, eller hvilede uhæderligt, bedækkede med ærværdigt Støv, imod Væggene, ligesom Veteraner, der havde erhvervet sig Ret til Hvile. Paa Grund af den blandede Charakteer af Bærelsets Meublement, kunde en Fremmed have antaget det for et Slags Hospital for invalide Stole, saldesærdige Borde og ubrugelige Skabe. Af det første Slags Meubler havde næsten enhver Afart af Form og Mode sin Repræsentant, ligesaa det 15de Aarhundredes lave, firkantede, grovt udskaarne Egstole, til deres ubequemme, høie stivrykkede Descendenter fra Jacob og Carl den Førstes Tid, hvilke, uden at jeg vil forsøge paa at forklare Ideeforbindelsen, altid erindre mig om en gammel Ungmø; der er noget saa stivt og Pebermøagtigt i i deres Udseende; Rækken sluttede med den magelige enkefrugtige Voltaire, bedækket med salmet Brocade

eller Utrechtersføiel. Af Bøger fandtes Lady Julia Berner's Afhandling om Falkejagt, Shakespeare i Folioudgaven samt nogle Udgaver af de tidligere Poeters Arbejder, og sandsynligviis den meest fuldstændige Samling, i hele Kongeriget, af Traktater og Proclamationer, som vare udsærdigede under Borgerkrigen.

„Det glæder mig at see Dig, min kjære Dreng,“ sagde Baronetten, da vor Helt traadte ind i Værelset; „skal strax trykke Dig i Haanden, maa først gjøre denne Flue istand. Tag Plads — det vil sige om Du kan finde en Stol, som ikke er opfyldt med Skarn og Paffenelliker, som Tricksey kalder det — men først træk denne Fjer igjennem Løkken her,“ tilføiede han med en forspiet Mine, idet han trak Enderne af Silken til sig, bandt dem i Knude, og omhyggelig skar dem af; det er det tredie Dufin jeg har faaet særdiv i denne Morgenstund; intet daarligt Arbeide, heh! Derksom dette Veir staaer vil det gaae udmærket med Fiskeriet. Forellen vil fare i Fluen ligesom en Vielfras.“

„Jeg tvivler ikke om at Fiskeriet vil gaae udmærket for Dem Sir Edward,“ bemærkede hans Gjæst.

„H! Hvad!“ udbrød den gamle Herre, „fjed af at fiske med Fluer? Men unge Folk ere altid foranderlige.“

„Det er ikke mig som er bleven forandret," svarede Charles, „men Omstændighederne; jeg er nu en navnløs Mand."

„Hyt! hvad er et Navn?"

„For mig Alt," svarede Ynglingen; „den som intet Navn har maa forskaffe sig et."

„Advocaterne skulde forskaffe Dig et," afbrød hans Ven ham. „Idag har jeg isinde at skrive til mine Sagførere, Quibble og Scratchet, dygtige Folk, overordentlig, de ville snart udfinde Beviserne, bliv her imidlertid, Huset er stort nok, Tricksey vil blive henrykt over at faae en Kammerat, jeg med; vi ville ride, fiske og jage sammen, og førend Sommeren er halvt forbi —"

„Førend Sommeren er halvt forbi," sagde Gæsten, „skal jeg være i Rusland. Jeg skylder mine Forældres Minde og min Vre dette, og lad mig tilføie, at jeg skylder Deres Venstreb, Sir Edward, at vise mig Deres gode Mening værdig. Med denne Beslutning, som er uroffelig, kom jeg for at tage Afsked med Dem, for at takke Dem for al Deres Godhed mod mig, og for at tilbagelevere Deres ædelmodige Gave. Jeg kunde ikke efterlade Firesly i andre Hænder."

„Gjør mig nu ikke vred, Charles," udbrød Baronetten, idet han blev meget rød i Ansigtet, thi denne

Hindring i hans Plan opirrede ham, „Du veed at
 jeg aldrig, det vil sige meget sjældent bliver hidtig;
 men naar jeg engang bliver det, er det vanskeligt at
 gjøre mig god igjen. Rusland!“ tilspøiede han, „pah!“
 Bildgaasejagt! usselt Land, barbarisk Folk, Slaver,
 Frost og Kulde osv.; tænk Dig, jeg er bleven fortalt
 af troværdige Folk at Jægerne, som de kalde dem selv,
 skyde Rævene der! Jægere, i Sandhed! den Mand
 som kunde skyde en Ræv vilde begaae et Mord — ja
 et Mord, min Herre.“

„Jeg er født der,“ bemærkede vor Helt, ivrig
 efter, om muligt at forsones ham med Landet.

„Saa meget desto værre,“ svarede den pirrelige
 gamle Herre, „det forklarer din infernalske Haard-
 nakkethed. Nu hader jeg fremfor Alt et haardnakket
 Menneske; hvorsfor kan De ikke argumentere med Mo-
 lighed min Herre — med koldt Blod, som jeg gjør.“

„Derfor De vil tillade mig Sir Edward, at —

„Nei, min Herre, jeg vil ikke tillade Dem, jeg
 nægter at høre efter noget saadant Nonsens. Jeg
 har været din afdøde Faders ældste Ven, og har
 altsaa Ret til at raade og lede Dig. Rusland! jeg
 vilde ikke sende den mindst lovende Hvalp fra mit
 Hundehuus derhen, meget mindre Sønnen af — Char-
 ley,“ tilspøiede han, med et pludseligt Udbrud af Følelse
 og paa samme Tid udstrækkende sin Haand til ham,

tilgiv min Hestighed, opgiv denne fortvivlede Plan, og bliv hos os."

Charles tryffede hans Haand hjerteligt, men i Tausheb.

"Nu er det altsaa i Orden," tog Taleren atter Ordet, "hjælp mig at skifte Slaabrok, for Tricksey bliver vred dersom jeg kommer ind i Frokostværelset i denne, som kun duer til at arbejde med. Jeg maa finde mig i det gode Pigebarns Luner, skjøndt hun undertiden plager sin Fader."

"Sir Edward," sagde Charles, da den gamle Herre stak Armene ind i den med rigt Brocade prydede Slaabrok, han rakte ham.

"Nu vel," udbrød Baronetten, idet han hurtigt vendte sig om.

"Jeg er vis paa at De ikke vil nægte at lytte til mig et Par Minutter."

"Visselig ikke."

"Og med Taalmodighed."

"Taalmodighed!" gjentog hans eksentriske Ven, idet han blev hidfig over dette Ord, og endnu mere ved den Forklaring, som han forudsaae vilde følge efter, "er jeg ikke altid taalmodig? jeg tænker at jeg nu skal faae at høre at jeg er hidfig og opfarende."

"Jungenlunde," svarede hans Gæst, "jeg er den sidste Person i Verden, som skulde kunne sige det."

„Meget vel, vedbliv, jeg er fuld af Opmærksomhed og Taalmodighed.“

Vor Helt fortalte endelig Grundene som havde bragt ham til at bestemme sig til at besøge sit Fødeland, udpegede, at det kun var der, at han fornuftigviis kunde vente at faae fat paa de nødvendige Beviser for at fremkomme med sine Fordringer paa sin Faders Navn og Arv, han bønfaaldt Baronetten ikke at troe, at han enten var utaknemmelig eller usølsom for den varme Interesse, han følte for hans Belfærd, hans ædelmodige Tilbud om Bistand og Raad.

„Og Enden paa denne smukke Rhodomontade om Ædelmodighed, Venstabs, Taknemmelighed og deslige Snak,“ sagde Sir Edward, er at Du tænker at følge dit eget Hoved.“

Charles eneste Svar var hans Løstshed.

„Meget vel, min Herre,“ vedblev Baronetten, „jeg var et dumt Fæ, et Væst, at jeg vilde bryde mig enten om Dig eller dine Affairer. Man skjønner sjældent paa den Tjeneste der vises En. Rusland. Hm! Jeg skal sige Dig Noget, min kjære Dreng — Hr. Bavaiseur vilde jeg have sagt — førend Du vender tilbage, om Du nogensinde gjør det, vil Tricsey være gift, og jeg død, Du vil ikke have en eneste Ven til at byde Dig Velkommen, eller hjælpe Dig,

men finde Dig saa elendig og eensomt i Verden som Du fortjener at være."

"At Miss Challoner maa finde en Mand som er hende værdig vilde i Sandhed glæde mig," bemærkede vor Helt.

"Vilde det?" afbrød hendes Fader, "saa er Du en større Taabe end jeg antog Dig for."

Der var noget saa Bittert i den gamle Mands Tone at det opvakte Charles Buvassieurs Stolthed; de sidste Begivenheder havde gjort ham ømfindlig, og han indbildte sig at Sir Edward stillede paa hans Fattigdom. Havde han blot overladt sig til et Par Minutters Eftertanke, saa vilde han have forjaget denne Mistanke af sit Sind, thi han havde hørt ham, hundrede Gange idetmindste, udtrykke sig med langt mindre Forsigtighed mod Mænd som vare ham lige i Rang og Alr.

"Farvel," sagde han, "jeg vilde nødig skilles i Uvenskab fra min Faders ældste Ven."

Baronetten mumlede Noget om en egenfindig Hvalp, som ikke vilde see Noget, skjøndt hans Dine vare blevne aabnede, og Charles, ikke længere istand til at udholde hvad han betragtede som en udstuderet Fornærmelse, og som dog, naar Alt kommer til Alt, kun var den skuffede Kjerlighed's Hefstighed, tog sin Hat og forlod Værelset.

Den gamle Herres onde og satiriske Lune forsvandt øieblikkelig; han kaldte ad ham, ja bønfaaldt ham om at komme tilbage — uhyggeligviis forhindrede den tykke Egedør, som var gaaet i, Charles i at høre det. Han stødte Vinduet op i det Haab at blive hørt naar Charles passerede Parken, men han forlod Huset gjennem Stalden, for, for sidste Gang at see Firesly.

„Det kommer der ud af at blande sig i andre Folks Affairer,“ mumlede Sir Edward; „jeg har aldrig seet at der kom noget Godt ud af det; det er omtrent det samme som naar man vil lægge sig imellem Mand og Kone, ingen af dem vil takke os for det; den utaknemlige, gjenstridige, hidfige Krabat, som om jeg ikke bedst vidste paa hvad Maade Sagen skulde gribes an. Jeg vil glemme ham — jeg skal faae Tricksey til at glemme ham — jeg vil ikke efterlade ham en Penny. — Gid jeg faae en Ulykke om jeg nogensinde nævner ham mere, eller blot tænker paa ham.“

Med denne Beslutning forlod Sir Edward, som lidt efter lidt var kommen til den Overbeviisning, at han var bleven yderlig slet behandlet, sin Hule, for at begive sig til Frokostværrelset, hvor Synet af de tre Couverter som vare lagte paa Bordet forøgede hans Fortrædelighed.

Saadan en behagelig Dag som han havde ventet sig! Et Smil sneg sig lidt efter lidt over Sir Edwards

skarpe Træf da han hørte sin Datters Stemme, som nynnede en af hans Yndlingsfange. Da de rige fulde Toner mødte hans Øre lyttede han for at opfatte Ordene:

Kom milde Mai
 See Baaren nu efter Dig sukker;
 Og sneedæft Bei
 Du, samt Storme og Slud, udelukker,
 I munter Leg
 Efter Roser nu Pigen hopper,
 At smykke sig
 Med Krands i guldgule Lokker.

„Den Nar!“ udbrød hendes Fader, „han burde være forelsket til op over Dreene i hende; og Gud for-dømme mig om han ikke hørte mig tale om hendes Giftermaal med en Anden, med ligesaa megen Ege-gyldighed som om hun havde været pufkelrygget, steelsiet og vanskabt, istedenfor at være den elskeligste Pige i hele Grevskabet!“

Det er næsten unødvendigt at underrette Læseren om, at et Giftermaal mellem Charles og hans Arving havde været Sir Edwards Yndlingsproject; han følte, at han kunde have bortskænket hende til ham, og heraf hans Vergrelse. Den Forandring som de senere Begivenheder gjorde i Charles Lykkesomstændigheder

havde ikke i mindste Maade bevirket nogen Forandring i hans Hensigter.

Da de sidste Strofer af Sangen vare udgaaede fra hendes Læber kom Beatrice, smilende og blomstrende af Sundhed og Ungdom, hoppende ind i Frokostværelset, hun var klædt i en Ridehabit, som fordeelagtigt udhævede hendes fiint proportionerede Skabnings Symmetri. I Forventning om at skulle ride med Gæsten, havde hun, for at spare Tid, skiftet sig ved sin Morgendragt.

„Hvor er Charles, Papa?“ spurgte den smukke Pige sin Fader, efter at han et Dieblisk havde betragtet hende med faderlig Stolthed og Beundring, og kjærligt havde kysset hende.

„Borte, Tricksey — afsted!“

„Borte!“ gjentog den unge Dame.

„Ja, reist til Rusland, eller Nordpolen — Kamtschatka — Jerusalem — eller noget andet langt bortliggende Sted — maa aldrig tale om ham igjen — jeg vil ikke høre hans Navn — en lidenskabelig, gjenstridig, egensindig Knekt, som ikke vil tage imod Raason!“

„Søgte Du at overtale ham?“ spurgte Beatrice skjelmst.

„Ja jeg gjorde, visnæsede Mamsel,“ svarede Sir Edward; jeg udpegede med Rolighed og Ulidenskabelighed

det Taabelige i at foretage sig en saadan Reise, tilbød ham et Hjem her, gav ham et Vink om — men ligemeget,“ tilføiede han, idet han pludselig kom til at tænke paa at hans Datter maaskee ikke vilde blive meget glad over den Maade hvorpaa han havde alluderet til hende under Sammenkomsten, — „ligemeget, han er gjenstridig som et uindredet Føl, saaledes —“

„Kom I op at skjændes.“

„Noget meget Lignende,“ sagde hendes Fader; „han er affted, og dermed er den Sag forbi.“

„Nei den er ikke forbi, min kjære Fader,“ udbrød den unge Dame, som fuldkommen vel vidste hvormeget, eller rettere hvorlidt man kunde stole paa Baronettens Rolighed og Ulidenskabelighed, naar Nogen modsagde eller modsatte sig ham. „Hvad for Noget! trættes med den stakkels Charley i det Dieblig han føler Sorg og Betyrning! endogsaa jeg vilde have hørt paa hans Indvendinger mod min Ridning, og mine overgivne Manerer uden at lee af ham; men siig mig, hvilke Grunde har han for denne Reise til — Rusland syntes jeg Du sagde.“

„At opdage Beviserne for sin Faders Giftermaal, eller noget lignende forstandigt Projekt, som om mine Sagsførere Quibble og Scratchet ikke kunde have sparet ham den Uleilighed, og gjort det meget bedre; og blot fordi jeg satte mig imod det.“

Lyffens Indling.

„Han er en ædel, høifindet ung Mand,” afbrød Beatrice, i et Udbrud af ædelmodig Følelse og Beundring, „at han ikke vil slaae sig ligegyldig til Ro med en Plet paa sin Ære, og en Uretfærdighed mod sin Moders Minde! O, min kjære ubetænksumme Fader, hvor kunde Du handle saa grusomt, saa ulig Dig selv, mod En, som jeg mere end hundrede Gange har hørt Dig erklære, at Du betragtede som en Søn?”

„Og det gjør jeg ogsaa, skulde jeg mene” — sagde Baronetten, idet hans Brede mod vor Helt betydeligt formildedes, „Poffet tage ham, hvorfor kommer han ikke tilbage!”

„Han er nu fattig,” bemærkede Datteren, „og den Fattige bliver let stødt; hans Tilbagekomst kunde udlægges galt.”

„Poffet i Vold med Fattigdommen, hvad kommer den Sagen ved?” spurgte Faderen heftig; „er jeg den, som holder mindre af en Ven, eller vender Ryggen til ham fordi Skjæbnen har spillet ham et lumpent Puds? Nei, og dersom jeg ikke troede at Du vilde lee ad mig Svagheb, saa vilde jeg skrive ham til.”

„Hvorhen? vel ikke til Herregaarden, Fader, han er for stolt, og har for megen Æressfølelse til at begive sig derhen, for at møde kolde Blik og endnu koldere Hjerter der. Han har nu forladt Harleyford.”

„Han kan endnu ikke være kommet derhen,” svarede

Sir Edward; „thi han gif bort tilfods efter at have tilbageleveret mig Firefly.“

„Jeg vil føre ham tilbage,“ udbrød den unge Pige, idet hun sprang op fra sit Sæde. „Siig ikke et Ord Papa; Du er ikke den eneste Person i Verden, som kan have sin egen Villie. Hvor heldigt at jeg tog Ridedragten paa! Jeg vil gjøre Undskyldning for Dig hos Charley, erindre ham om hvilken lidenskabelig, ubetænksom, men godhjertet gammel Mand Du er, og Du skal takke mig naar jeg kommer tilbage med et Kys.“

„Men vil det ikke see underligt ud, Tricksey?“ indvendte Sir Edward, vaklende imellem Dusket at gjensee sin Yndling, og en Følelse af Hensyn til det Sømmelige.

„Jeg holder af det Usædvanlige,“ svarede Beatrice utaalmobigt rystende sit Loffehoved, „det er kun almindelige Sjæle, der handle som Resten af Verden; det er bedre at blive anseet for besynderlig end for hjerteløs.“

Med denne Bemærkning forlod hun Værelset, og fem Minutter efter saae hendes Fader hende, fra Frostværsets Vindue, galloppere tværs over Parken paa den hurtigste Jagthest i Stalden; i nogen Tid stod han og saae efter hende med en blandet Følelse af Stolthed og Kjærlighed.

„Derksom et elskeligt nngt Væsen som hun,” sagde han ved sig selv, „havde gjort dette for mig da jeg var Ungkarl og fri, saa vilde jeg i næste Minut være rasende forelsket i hende.“

Efter denne Betragtning, forarsaget ved hvad han antog for sin Favorits Blindhed i ikke at blive forelsket i hans Arving, maa vi følge vor Helts Fodspor, til hvis Retfærdiggjørelse vi maa bemærke, at den Dom for Ufølsomhed, som nogle af vore qvindelige Læsere identviisl allerede have sældet over ham, for at bruge det mildeste Udtryk, er for tidligt udsagt.

Charles Bavaiseur var ikke ufølsom, men hans Hjerte havde endnu ikke talt.

5te Capitel.

Vi stilles ad,

Men dette et Tegn skal være, at Du var
En Ven af ham, som plantet' disse skønne Blomster,
Og gav Dig dem til Minde om en Ven,
Samt til Erindring om de skønne Timer,
Der lyse som en Stjerne paa hans Sti.

Percival.

Det var ikke i nogen misundelsesværdig Sindstemning at Charles Bavaiseur forlod det Huus, hvori

han havde tilbragt saa mangen lykkelig Time; for første Gang i hans unge Liv flød Misanthropiens Galde over i hans Hjerte, og bragte ham til at dømmes uretfærdigt.

„Og det er den Verden,“ udbrød han, „som engang gav saa skjønne Løfter, og saaledes er Venskabets! Bedrageriske Løfter, men jeg skal snart forstaae hvad Verden giver. Venner! Hm! Venner ere ligesom Skygger, de sees kun i Solskin; lad Ulykkens Skyer blot for mørke Himmelen, og de forsvinde ligesom Gjeglebil- leder. Det var en forud lagt Plan af Sir Edward til at blive af med en uvelkommen Gæst; han kunde have sparet sig selv den Fornedrelse,“ tilføjede han stolt, jeg ønsker ikke at være paatrængende.“

Omendstjøndt vor Helt før kunde have sultet ihjel end at bede noget Menneske om Hjælp, vilde han dog visseelig ikke have afslaaet sin og sin Faders ældste Vens Hjælp, om den var bleven ham tilbuddt paa en Maade som ikke lagde noget Baand paa hans Handlinger; thi 200 Pund Sterling forekom ham, uagtet hans Ubekjendtskab med Værdien af Penge, som en usæl Sum for en saadan Reise, som den, han stod i Begreb med at foretage.

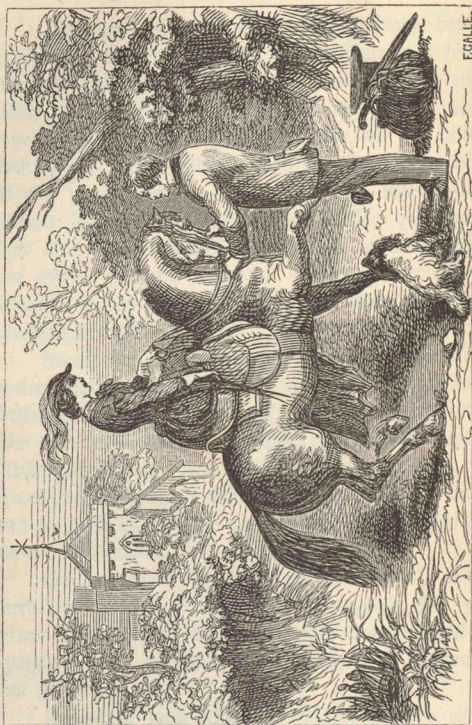
Lidt efter Lidt bleve hans Skridt mindre hurtige, Overveielser kom, og med den indfandt venligere Tan- ker sig.

„Jeg gjør den gamle Mand Uret,“ sagde han; „det var hans Pirrelighed og heftige Charakteer, som ikke kan taale Modsigelse, og ikke hans Hjerte, som talte; han er den ædelmodige Mand jeg altid har antaget ham for. Hvor forsigtigt maa vi ikke altid dømmе om Andre,“ tilspøiede han med et Suk; „i det Dieblif vi ere oprørte, betragte vi dem med Lidenfkaabens Dine, ikke med Fornuftens. Jeg har gjort ham Uret; hvor mine Slægtninge ville glæde sig ved vor Strid, naar de høre den. Lad dem det, deres Triumf er den mindste Deel af den Sorg den har foraarjaget mig.“

Ivrig efter at undgaae at blive seet i Landsbyen, forlod Charles Parken, og slog ind paa en lang Allee, beskygget paa begge Sider af Alme- og Fyrretræer, som førte til Toppen af den Høi, hvorfra man havde Udsigt til Kirken. Her besluttede han at vente til Harleyford-Postvognen kom forbi, og begive sig med den til Ipswich, hvorfra han kunde komme paa Jernbanen til London.

Da der endnu manglede en Time til den Tid, drev han omkring i al Mag, drøvtbyggende søde og bittere Grindringer, snart grundende over det Forbigangne, snart overladende sig til lykkelige Drømme om Fremtiden.

Forgjæves søgte Fidele at erholde et Ord eller

Rjærtegn af ham ved sine Spring; undertiden forlod det trofaste lille Dyr ham for at forfølge den Fugl, den havde opskræmmet paa sin Vej, med munter Gjæsen, og naar den var træt af sin uheldige Jagt, vendte den tilbage til ham, øiensynlig i Haab om at blive lagt Mærke til.

„Stakkels Fidele,“ sagde Charles, tilsidst vækket fra sine Drømmerier, „hvad skal der blive af Dig?“

Ordene vare neppe udgaaede fra hans Læber, da Beatrice Challoner, ligesom for at besvare dem, satte over Hækken, som adskilte den grønne Allé fra Fælledén. Det var et fortvivlet Spring, selv for hende at vove, og den ædle Jagthest vilde have styrtet ned paa Rinderne, om ikke dens Rytterske havde holdt Tøilen stramt an.

Vor Helt var øieblikkelig ved hendes Side, og hjalp hende at stige af. Da han betragtede hendes udtryksfulde Træk, som blussede af Bevægelsen og af Sundhed, og hendes Skabnings feilsrie Symmetrie, som hendes Ridedragt udhævede, faldt det ham for første Gang ind, at hun var overordentlig smuk. For første Gang! Det forekommer os at vi høre nogle af vore mandlige Læsere udbryde — Tossehoved! — De glemme, at der maa være en Begyndelse for Alt.

„Hvad for noget Charles!“ udbrød den unge

Dame i en halv bebreidende, halv spørgesfuld Tone;
 „forlade os uden et Afskedsord til mig!”

Ynglingen stammede Noget om hans Hensigt at
 tilskrive hende, og hans ulykkelige Riv med hendes
 Fader.

„Jeg veed Alt,” afbrød Beatrice frimodig, „og
 det er netop Grunden hvorfor jeg er kommen her.
 Tilly, Gouvernanten,” sagde Pigen leende, „vil blive
 meget forfærdet; men De,” tilføjede hun i en alvor-
 ligere Tone, „vil dømme anderledes.”

„Det er umuligt at Nogen, som har været be-
 æret med Frøken Challoners Venskab, kunde dømme
 ugunstigt om hende,” svarede vor Helt.

„Frøken Challoner,” gjentog den unge Dame,
 og har jeg flygtet hjemmefra, uden Frokost, eller Tje-
 ner for at agere sømmelig, har jeg resikeret Pluto's
 Ræder og min egen Hals, for at blive kaldt Frøken
 Challoner; jeg pleiede ellers at hedde Beatrice, und-
 tagen naar De var meget vred paa mig, naar jeg
 som en taabelig, lunefuldt Pige havde trættedes med
 den Ben, som meente mig det saa vel.”

„Beatrice da,” udbrød den unge Mand med
 Barme.

Han blev belønnet med et af de sødeste Smil,
 der nogensinde prydede Skjønhedens Kind.

„Nu taler De som Dem selv,” vedblev den smukke

Pige, „ligesom den Charles jeg har kjendt fra vi vare Børn begge. De maa vende tilbage med mig. Jeg veed Alt hvad De kan indvende mod et saadant Skridt — saaret Stoltthed, Omfindlighed, min Faders heftige Lune; men han elsker Dem, Charley, ligesaa ømt som om De var hans Søn, og han fortryder bittert de ubesindige Ord som forjog Dem fra hans Huus. Havde De seet hvor villigt han gav efter for mit Ønske at op søge Dem. Kom,“ tilspøiede hun indsmigrende, „De maa ikke bære Nag til en saa gammel og trofast Ven.“

„Nag,“ svarede vor Helt, dybt bevæget, „hvor haarligt læser De ikke mit Hjerte; det flyder over af Taknemmelighed og Kjærlighed til ham for al hans Godhed mod mig; men jeg kan ikke vende tilbage, for ti Dage siden vilde jeg have gjort det med Fornøielse, jeg vilde have givet efter for Alt, men nu vilde det see ud som Lavhed.“

„Lavhed!“

„Ja, thi jeg er fattig; han vilde ikke misforstaae eller mistænke mine Motiver, men Verden er mindre overbærende. For første Gang føler jeg Fattigdommens Forbandelse, den reiser sig ligesom et Spøgelse mellem mig og mit Hjertes Tilskyndelse. Siig ham,“ tilspøiede han med stigende Bevægelse, „at Erindringen om hans Kjærlighed vil opmuntre mig paa min

Vandring, at de lyffelige Timer, jeg har tilbragt under hans gjæstfrie Tag, ville følge mig ligesom mine Barndoms Drømme indtil jeg vender tilbage, men naar vi mødes igjen, da maa det være uden at medføre Følelsen af en Forbindtlighed, der vises fra hans Side, eller Fornedrelsens Ydmygelse fra min Side."

"Charles! Charles! saa ømfindlig mod en gammel Mand, mod min Fader!"

"Sæt Dem ind i min Stilling, Beatrice," vedblev vor Helt, "førend De fordømmer mig. I dette Dieblis vilde jeg give Alt for at trykke Sir Edward i Haanden, for at forsikre ham om hvormeget jeg høiagter ham; men jeg kjenner Svagheden saavelsom Godheden af hans Natur; han vilde tilbyde en Hjælp, som Vren og Selvagtelsen tvinger mig til at afflaae, vor Strid vilde fornyes, og siden vi maa skilles ad, er det det Bedste, at vi skilles som Venner fra hinanden."

Uagtet hun følte sig skuffet over det Afslag, hun havde faaet paa sit Forslag, at vende tilbage til Gaarden, saa kunde det smukke Fredsbud ikke andet end hemmeligt indrømme, at der var nogen Sandhed i hans Indvendinger. Maaskee beundrede hun ham desto mere for hans uafhængige Charakter, som stemte saa meget overeens med hendes egen.

"Det bliver et sørgeligt Slag for ham," bemær-

kede hun, med et Suk, „især da han nu begjærligt venter Deres Tilbagekomst. Er denne Beslutning uigjenkaldbelig, Charles?“

„Det er den. Siig mig at De ikke misbilliger den; bedøm mig efter Deres egne ædelmodige Impulser, Beatrice — de ere vor bedste og sikreste Beviser; Fornuften veier, lægger til og trækker fra, og bringer vor Handlemaades Vægtfskaal i Ligevægt med en Bispefræmmers Moral, medens vort Hjertes Bestemmelse kommer frivilligt til Læberne, som yttre den reen og ubesmittet af lav Beregning.

„Hvor dybt jeg endogsaa beklager det, bifalder jeg det dog,“ svarede den unge Dame, med et Udbrud af inderlig Følelse; og, o! Charles, dersom De kjendte den Smerte, denne Tilstaaelse foraarsager mig, saa vilde De undre Dem over at jeg havde Mod til at give den. Efter hvad der er passeret, indrømmer jeg med Dem, at De ikke, overeensstemmende med Deres høisindede Følelse for Gren, kan modtage pecuniær Hjælp af min kjære Fader, og at afflaae det vilde, som De siger, fornye Eders Trætte.“

Charles Bavaiseur talkede hende varmt fordi hun havde viist Ketsærdighed mod hans Motiver og Handlemaade.

„Hust paa,“ vedblev Beatrice, med et svagt Smil, „at jeg sagde pecuniær Hjælp, sine Raad, sin Ind-

flydelse i at forskaffe Dem Anbefalingsbreve, som kunne være Dem til Nytte, har han Ret til at tilbyde."

"Og dem lover jeg at modtage med Taknemmelighed," sagde Charles. "Og nu, efter den hjærlige Interesse De har viist for Deres Legekammerats Velsærd, har jeg en Gunst at udbede mig."

"Af mig!" udbrød den henrykte Pige, "o, nævn den."

Den unge Mand fløitede, og kaldte paa Fidele; det tro Dyr kom muntert gjøende fra den nærliggende Mark, hvor den havde strøifet om paa Jagt efter Fugle, og lagde sig ned ved sin Herres Fødder.

"Tag Dem af min lille Favorit," sagde han; "modtag den som en Afskedsgave. Jeg har ofte hørt Dem beundre den, og jeg vilde nødtigt overlade den til min Fætters Barmhjertighed."

Beatrice bøiede sig ned, tog det forgudede lille Dyr i sine Arme og kyskede det. Hunden saae op i hendes Ansigt, og pek ynkeligt, som om den vidste, at den skulde miste sin gamle Herre.

"Stakkels Fidele," sagde Charles, "han synes at forstaae at vi skulle skilles ad."

Hans Ledsagerindes Dine fyldtes pludselig med Taarer; Charles skuede ind i dem saa længe, og saa alvorligt, at deres Eierinde var temmelig vis paa, at han nu kunde sige om de vare grønne eller blaa.

I dette Dieblit saaes Harleyford = Deligencen, „den sidste Mohicaner“, som Baronetten skjæmtende kaldte dette gammelbogs, flodsede Rjoretøi, langsomt avancerende op ad Høien henimod Kirken. Af mange Grunde ønskede vor Helt ikke, at nogen af Passagererne skulde være Vidne til hans Stilsmisse med Miss Challoner, allene og paa et saadant Sted, da Bønderne og Forpagterne ere ligesaa nysgjerrige i deres Gisninger, og ligesaa ubarmhjertige i deres Commentarer, som deres mere polerede Naboer.

„Det er paa Tide at jeg siger Farvel,“ bemærkede han.

„Gud velsigne Dem, Charley,“ udbrød den varm-hjertede Pige, „det er en sørgelig Dag for os Alle; men siden vi maa skilles ad, saa er det bedst at gjøre det strax. Siig Farvel til mig,“ tilføiede hun, paa samme Tid rødrende over sin Grimodighed, „som til en kjær og eneste Søster, thi De veed, at jeg altid har betragtet Dem som en Broder.“

Med en Følelse, som Charles Buvassieur hverken kunde analysere eller forstaae, trykkede han den smukke Pige i sine Arme, og trykkede et Affskedskys paa hendes Læber. Det første og maaskee det sidste, som han troede, derpaa hjalp han hende op i Sadlen, lagde Tideler, som begyndte ynkeligt at tude, i hendes Arme og udtalte en hurtig Velsignelse og sit Farvel.

Temmelig rasht handlet af Damen! høre vi nogle betænkfomme Damer udbryde. Hertil kunne vi blot svare, at der aldrig har existeret et renere Væsen, i Sjæl og Sind, end Beatrice Chillonier, men som de fleste Heltinder, maa hun ikke dømmes efter almindelige Regler; han, fra hvem hun tog Afsked, havde været hendes Barndoms Legekammerat, de havde tilbragt Livets første, og sølgelig det sødeste Foraar med hinanden, trættedes og igjen forsonedes over hundrede Gange; hvad Kjærlighed, i den almindelige Betydning af dette Ord angaaer, saa anede ingen af dem, ligetil dette Dieblif, Tilværelsen af en saadan Følelse for hinanden.

Under Kjøretouren til Ipswich var vor Helts Sjæl saa beskæftiget med Tanken om Beatrice, at han ikke et eneste Dieblif erindrede Reisen til Rusland.

Da Sir Edward saa sin Datter vende tilbage allene, fik han et heftigt Anfald af Brede, forbød hende nogensinde at omtale Charles' Navn, hvem han kaldte en utaknemmelig, egenfindig Hvalp. Paa samme Tid, med den sædvanlige Modsigelse i hans Charakter, talte han ikke om Andet end ham hele den næste Time. Den unge Dame lod viselig den gamle Herres flette Lune udtømme sig, af Mangel paa Modsigelse, førend hun forsøgte at fremkomme med det Projekt hun havde dannet sig.

Da han var bleven ganske rolig, bad hun ham

at spadserer en Tour med hende i Parken, hvor der fulgte en lang og livlig Samtale mellem dem; af saa megen Interesse var dens Natur, at ingen af dem bemærkede Jack Curlings Nærværelse, som, med Huen i Haanden, stod foran dem, og flere Gange havde truffet i Loupeen til Hilsen.

„Hvad er det Menneſket ſtirrer og gjør Tegn for?“ ſpurgte Baronetten, ſom førſt bemærkede ham

„Med Deres Velbaarenheds Tilladdeſe, jeg er Jack Curling,“ mumlede Hyren.

„Hvad ſiger Knekten?“

„Herr Charley's Jack,“ tilſpøiede Staldknekten, med et megetſigende Blik, fuldkommen overbeviſt om at dette Navn vilde forklare hans Grinde, thi hans unge Herre havde, ſom Læſeren vil erindre, lovet at anbefale ham til den excentriſke Eier af Herregaarden.

„Har Du noget Brev?“ ſpurgte Sir Edward ivrigt.

„Nei, jeg har intet Brev, den unge Herre ſagde at han vilde tale med Deres Velbyrdighed om mig.“

Beatrice og hendes Fader ſaae begge ſkuffede ud.

„Og hvad ſkulde han tale til Fader om?“ ſpurgte den Førſte, ſom fra førſte Diebliſk han havde kaldt ſig Herr Charley's Jack, havde følt Interesſe for ham.

„Om en Plads, Frøken.“

„Hvad for en Plads?“ ſpurgte Sir Edward hidſigt.
Lyffens Indſig.

Den stakkels Fyr begyndte at fortælle den Scene, som havde fundet Sted i Stalden, og det Løfte som vor Helt havde givet ham, at anbefale ham til Baronetten, og tilspiede, at han var vis paa, at han ikke havde glemt det.

„Ja, ganske ret,“ mumlede den gamle Herre, som fuldkomment forstod Aarsagen hvorfor Charles ikke havde nævnt sit Ønske for ham; „jeg tænkte paa noget Andet. Du ønsker altsaa at træde i min Tjeneste?“

„Ja, siden jeg ikke kan reise med ham,“ svarede Jack, med mere Ligefremhed end Politisk.

Dette Svar var imidlertid langt fra at skade ham hos dem, som hørte paa ham; Sir Edward antog ham strax. I sin nuværende Sindsstemning, vilde han ikke have nægtet den meest lurvede Rjster et Hjem i sit Hundehus, om den kom fra hans unge Yndling; desuden havde Jacks Fortælling om Striden imellem de to Fætttere, og den mandige Rolle, han selv havde spilt deri, indtaget Baroneten til Gunst for ham.

„Gaa til Stalden,“ sagde han; „Du vil finde Fjersky der; jeg vil afgjøre det Øvrige med Christie, naar jeg kommer tilbage til Huset.“

Staldkarlen hilsede endnu engang sin nye Herre paa den ham egne Maade, og rettede sine Skridt derhen, hvor man havde befaleet ham.

„Det glæder mig at Charles gjennempryglede sin

usle Fætter," bemærkede Sir Edward. „Det var ikke mere end hvad han fortjente — den nederdrægtige Hund! Gid jeg havde kunnet see ham, da den kjære Drengs Ridedidsk faldt paa hans Rygstykker.“

„Hvor heldigt dette var, min kjære Papa!“ udbrød hans Datter, greben af en pludselig Idee; „den Forlegenhed, som har plaget os i den sidste Time, er nu hævet. Vi mod Een, at Jack kjender Adressen, eller kan skaffe os den fra Herregaarden. Charles har sikkert befalet, at hans Sager skulde sendes efter ham; thi han tog Intet med sig da han tog afsted.“

I Afstillelsens Forvirring og Sindsbevægelse havde Beatrice glemt at underrette sig om, hvor et Brev vilde kunne træffe vor Helt — en Omstændighed, som truede med at tilintetgjøre den Plan, som hendes Fader og hun selv havde fattet, til at hjælpe ham, uden at saare hans Stolthed eller blive opdagede.

Saa snart de kom tilbage til Huset blev Jack tilkaldt fra Stalden.

„Veed Du hvor din forrige Herre er?“ sagde Baronetten, da Knøsen stod bukkende og skrabende ud, ved Bibliotheksdøren.

„Reist til London, Sir Edward,“ var Svaret.

„Det kunde jeg selv have fortalt Dig, Dumrian!“ udbrød den gamle Herre i en opbragt Tone, thi Dagens Begivenheder havde høilig exiteret ham.

„Ja, Deres Velbaarenhed.“

„Min Fader ønsker at vide om De kan skaffe os Hr. Charles Bavasseurs Adresse, da vi nødvendig maa tilskrive ham i et vigtigt Anliggende,“ sagde den unge Dame. „Muligviis vide de Adressen paa Herregaarden,“ tilspøiede hun.

„De ville ikke sige mig det, om de kende den, Frøken,“ svarede Staldkarlen, som var langt skarpsindigere end man skulde troe det af hans Sprog og keitede Manerer. „De hade ham formeget dertil, til deres Skam at sige.“

Staffels Beatrice saae meget fortrædelig ud, mens hendes Fader beed sig i Læberne af Uergrelse.

„Bailey veed det!“ udbrød Jack Curling, idet han pludselig erindrede Affairen med Kufferterne; han har alle Hr. Charles' Klæder og Paffenissiker. Hans Fætter Cuthbert vilde have gennemført dem for at see om han ikke havde medtaget Noget; men den gamle Mand vilde ikke tillade det.“

Den ærlige Karl blev befaleet øieblikkelig at vende tilbage til Gaarden, under Paaskud af at hente sine Sager, og med det Samme at skaffe Adressen tilveie hos Forvalteren, om det var muligt. Ikke saasnart var han gaaet, førend Sir Edward trak sig tilbage til sin Skrivepult, for at skrive Breve. Hans Datter søgte sit Kammer i samme Hensigt, efter at have givet

streng Befaling til at negte hende hjemme, om der skulde komme Fremmede for at besøge dem.

Benyttende os af en Forfatters Privilegium, skulle vi glæde vore Læsere med at see deres Correspondance, førend den naaede den Person, for hvem den var bestemt, idet vi — som Høfligheden byder — skulle begynde med den unge Dames Brev:

„Kjære Charles,“ begyndte det, — „jeg antager, at jeg burde have sagt „Min Herre,“ eller „Kjære Herre,“ men jeg er virkelig saa lidt vant til at skrive til Herrer, at De maa undskylde Feilen, om der er nogen. Fader blev meget bedrøvet ved ikke at see Dem igjen, thi han ventede sikkert, at De skulde komme tilbage; men jeg har forklaret ham Grunden, og saaet min Deel af hans Brede ved at bisalde den. De lovede, da vi skiltes ad imorges, at De vilde benytte Dem af hans Raad, og af alle de Vink eller Forslag, som kunne være Dem til Nytte. Jeg er overbevist om, at De ikke vil bryde Deres Løfte til mig. Papa's Sagførere ere virkelig meget flinke Folk. For alle Ting beder jeg Dem, Charley, raadspørg dem. Jeg veed, at han agter at sende dem et Ubefalingsbrev. Skriv venligt til den gamle Mand, thi han fortjener det; hans Hjerte føler ligesaa varmt for Dem som altid; og vær endelig forsigtig med deres Helbred. Lad mig — jeg mener lad os ofte høre fra Dem.

Staffels Fidele er meget urolig og ulykkelig. Deres Stalbkarl, Jack Curling, skal blive hos os."

Det var undertegnet: „Deres gamle Pegetammerat og oprigtige Veninde, Beatrice Challoner."

Baronettens Epistel lignede ganske ham selv — den var venlig, kjærlig og aabenhjertet. Efter at have udtrykt sin dybe Sorg over sit hidtige Temperament, som forhindrede hans unge Ven fra at antage den Hjælp, han vilde være saa lykkelig ved at tilbyde, gik han over til at raade ham at raadspørge Dhrr. Quibble og Scratchet, til hvem han indesluttede et aabent Anbefalingsbrev, for at hans overordentlige Omfindtlighed ikke skulde blive alarmeret. Den sidste Paragraph var meget karakteristisk:

„Siden Du har bestemt Dig til at reise til dette fordømte Land, saa bliv der saa kort Tid som muligt. Firesly skal i alle Maader være i god Stand for Dig næste Jagtsaison. Vagt Dig for Kulden der, og om det er muligt, saa see at faae at vide om man virkelig skyder Ræve i Rusland. Om de virkelig gjøre dem skyldige i en Handlemaade, som passer sig saa lidt for en ægte Jæger, saa vilde de sandsynligviis skamme dem ved at tilstaae det, naar De see, at Du er en Englænder."

Længe førend Jack Curling vendte tilbage fra Gaarden, var et Brev til Dhrr. Quibble og Scratchet

mærket „privat,“ bleven besørget af Sir Edward til Postcontoiret. Hvad dets Indhold angaaer, saa søle vi os for Diebliffet ikke tilbøielige til at indlade vore Læsere i vor Fortrolighed, man vil uden Tvivl kunne gjætte sig til dets Natur i Løbet af vor Fortælling.

Indleveringstiden for Posten var allerede forbi, da Jack kom med Adressen, han havde faaet af Hr. Bailey, som allerede havde besørget sin unge Herres Sager til London. Hver Times Opsættelse forekom Baronetten og hans Datter som et Nar; de bleve derfor, efter en kort Raadslagning, enige om, at den nye Staldkarl, paa hvis Troskab man kunde stole, skulde affendes med dem. Han havde to Gange været i Hovedstaden med den afdøde Geoffrey Bavaiseur, og da Sir Edward udspurgte ham betræffende Reisen derhen, forsikrede han ham, at han var vel bekendt med London og alle dens Kneb.“

Stakkels Fyr! han kunde ligesaa godt have pralet af at han havde talt hvert Haar paa Firefly's Skind. Londons Kneb! vi skulde ønske at see den Mand, som kunde opregne Halvdelen af dem.

Enten paa Grund af en hemmelig Anelse, eller af tidligere Erfarenhed, formaaede Jack, sørend han tog afsted, sin unge Herskerindes Kammerpige, Susanne, til at sye Brevene og den største Deel af Pengene ind i Foret af hans Vest, og han bemærkede,

medens det gik for sig, at Londonner-Skjælmene maatte være fiffige, om det skulde lyffes dem at berøve ham dem nu."

Kun lidet forestillede han sig, at, uagtet al Lysten af hans Paasund, kan vort moderne Babylon skryde af Mænd, som kunde lokke en Hal ud af sit Skind, eller en Fugl fra sin Rede.

Da Brevene vare blevne skrevne før end han kom tilbage fra Herregaarden, vare de kun adresserede til „Charles Babasseur, Esq.," men uden anden Adresse.

Susan Ball havde været den ældste Elev i Harsleyfords Fattigskole, da Miss Margaret Babasseur fik sin længe ønskede Plan udført, at forandre Elevernes Costume. Da hun var ældre, og sandsynligviis smukkere end de Øvrige, saa sølte hun sig ogsaa meest fornærmet ved Forandringen i Klædedragten. Som en Straf for hendes utaknemmelige Rebellion — som den unge Dame kaldte hendes ikke unaturlige Mishag for Forandringen — befalede hun Lærerinden at affjære Forbryderens Haar, idet hun bemærkede, at Lokker — thi Susannes Haar var af Naturen lokket — vare høist upassende for den Livsstilling, til hvilken det havde behaget Forsynet at kalde hende. Til hendes Rædsel og Forfærdelse, nægtede den modige Pige dette bestemt; bad Lærerinden, eller hende selv, prøve paa at

gjøre det, og sagde den lille Tyrant, at hun kunde skjære sine egne sandfarvede Lokker af, om hun behagede.

Samme Dag blev hun udjaget af Skolen, og vilde rimeligviis være sultet ihjel, eller have faaet en endnu værre Skjæbne, om ikke Beatrice, som havde faaet Sagen at vide, havde viist menneskekjærlig Sympathie for hende. Hun tog hende øieblikkelig i sin Tjeneste, til stor Uergrelse for Præstens Damer, som, da de havde forudsagt, at der aldrig kunde komme noget Godt ud af Forbrydersten, følte sig meget fortrædelige over at deres menneskekjærlige Spaadom ikke gik i Opfyldelse.

Som en naturlig Følge deraf, nærede Susanne ikke nogen videre fordeelagtig Mening om Præsten eller hans Familie. Hun lykønskede derfor Jack, som hun ofte havde bemærket i Tjenestefolkenes Stol i Kirken, i Anledning af hans Afskedigelse fra de opadstræbende Beboere af Herregaarden, og til tilsidst at have Plads hos en virkelig Gentleman's Familie.

„Virkelig Gentleman!“ gjentog Jack. „Hvorfor er ikke Hr. Charles en virkelig Gentleman?“

„Han er den eneste virkelige Gentleman, som er tilbage af det Navn,“ svarede Opvartningspigen.

Staldkarlen var meget enig med hende i dette Punkt, og idet Pigen vedblev at bruge sin Naal, gjorde han ved sig selv den Bemærkning, at hun var den smuk-

keste Tøs paa Stedet. Han fortalte hende ogsaa det samme, og tilspøiede, at da de nu tjente den samme Familie, saa haabede han, at de skulde gjøre nærmere Bekjendtskab, naar han kom tilbage. Susanne hørte paa ham med en forstilt Forbauselse, som klædte hende godt

„Vi komme ikke til at see hinanden meget,“ sagde hun; „jeg forlader sjældent min Frøkens Værelse.“

„Men ved Maaltiderne?“

Pigen underrettede ham med megen Værdighed om, at Tjenestefolkene paa Gaarden stode paa en ganske anden Fod med hinanden end hos Sir Edward, hvor der var en passende Adskillelse mellem Tyendet, tilspøiende med et ondskabsfuldt Smil, at ingen af Staldbetjentene spiste til Middag ved det fornemste Bord, som kun var bestemt for hende selv, Kjældermesteren, Huusholdersken og Sir Edwards Kammer-tjener.

„Det maa da være temmelig kjedsommeligt for Dig der,“ bemærkede Jack, ikke lidt stødt over Bemærkningen. „Susan, Du har ikke altid været saa fornem og stolt af Dig. Jeg erindrer den Tid da — men ligemeget,“ tilspøiede han, da han saae at den smukke Piges Dine pludselig fyldtes med Taarer, „jeg vil ikke sige noget mere om det. Kan være, at

jeg ikke bliver Stalddreng hele mit Liv; det gaaer op og ned for os Alle."

Susan Ball, som virkelig var en meget varm-
hjertet Pige, fortrød bitterlig den Forsængelighed, hun
var bleven fristet til at lægge for Dagen, og skjønnede
fuldkomment paa det unge Menneskes Delicatesse; hun
erindrede ogsaa, at han havde sendt hende mangen et
venligt Smil den Gang hun endnu var slet og ret
Fattigskole-Pige. Hun drev endogsaa sin Ydmyghed
saa vidt at hun bad ham om Forladelse, og bød ham
sin Haand til Forsoning med de Ord, at hvad enten
han saa hørte til det fornemmere eller det ringere
Bord, saa vilde hun altid være glad ved at see ham,
naar han kom tilbage fra London.

Man siger — hvorvel vi anføre denne Omstæn-
dighed som et Rygte og ikke som et Factum — at Jack i
den Grad forglemte sig selv, at han beseglede denne For-
soning med et Kys. Det eneste bekræftende Vidnes-
byrd, som virkelig hændte, var, at han, da han forlod
Bærersæt, havde paa sin høire Kind Mærkerne af de
smaae flittige Fingre, som nylig havde arbejdet for
ham.

6te Capitel.

Denne Stab er fuld af Skuffelse;
 Som flinke Gjoglere, der blænde Diet,
 Trolskarle, som i Mørket virke, og Sindet boie,
 Trolqvind og Hæx, som omsforme Legemet,
 Forklædte Folk, strydbende Markstrigere,
 Samt mange flere Syndens Tjenere.

Shakespeare.

Da det Train, i hvilket Sir Edwards Sendebud tog
 affted, standsede omtrent 12 Mile fra London, kom
 flere nye Passagerer ind i Vognen; blandt dem be-
 fandt sig tre lurvet-gentile Personer, af dem man hver
 Dag kan see drive om paa de simplere Villardstuer —
 den fjerde var en uskyldig udseende Bondekøns, klædt
 i et net Livree, han nikkede fortroligt til Jack, som,
 uden mindste Betænkning, gjengjældte Hilsenen.

Der er et Slags Frimureri imellem de livree-
 klædte Herrer, som gjør Formaliteten af en ordentlig
 Presentation overflødig.

„Reiser til Byen?“ sagde Knøsen.

„Ja.“

„Jeg med; det var heldigt! Jeg holder af Selskab.“

For at fordrive Tiden begyndte de tre lurvet-
 gentil udseende Passagerer at spille Kort. Først uden
 at indbyde Nogen til at deeltage, men da der gjordes
 Bemærkninger med Hensyn til Spillet's Chancer, gav

deres Egenkjærlighed efter, og den som agerede Bankør spurgte, om nogen af Herrerne ønskede at deeltage i Partiet?

„Det simpleste Spil af Verden!“ sagde han, idet han paa samme Tid deelte Spillet i fem Bunker, „sæt deres Penge paa hvilken af Bunkerne de ønsker — kald deres Farve Rødt eller Sort — naar de vinder har de det Dobbelte af Indsatsen, naar de taber, tager jeg det. Det er det eneste Spil, Dronningen tillader Prinds Albert at spille, fordi, som Hendes Majestæt saa rigtigt bemærker, der ingen Kneb er i det.“

„Det lader til at være et meget ærligt Spil,“ hviskede Drengen til Jack, jeg har stor Lust til at prøve det; vil Du gaa Halvt med mig?“

„Vær ingen Nar!“ svarede Staldkarlen, „det er et rigtigt Optræfferspil;“ jeg forsøgte det da jeg sidst var paa Væddeløbene i Ipswich, og blev truffet op for et Pund Sterling.

Trods det velmeente Raad, paastod hans nye Ven at han vilde prøve sin Lykke, og til Jacks store Forbauselse vandt han 15 Shillings i det halve Antal Minutter.

„Det er ærligt Spil!“ vedblev Drengen henrykt.

„Ærligt!“ gjentog Manden, „ja naturligtvis er det det. Jeg haaber, at ingen af Herrerne antager

os for Gæstgæve, Spillet er saa let som Fod i Høse. Jeg deler Kortene i fire Bunker — man sætter saa mange Penge man vil paa Bunken, og nævner Couleuren — Sort eller Rødt — efter Behag."

Jack begyndte at finde, at det virkelig saae meget simpelt ud; han stak sin Haand ind i Brykslommen af sin Overfrakke, trak en Haandsfuld Sølvpenge op, — Af hvor vankelmødige vi ere i vore Beslutninger — han tabte disse, tre Souvereigns fulgte hurtigt efter.

Derpaa knappede han sin Frakke i med mørk Bestemthed, og afflog at spille mere.

Det unge Menneske i det nette Livree vedblev Spillet, og førend de ankom til de østlige Grevskabers Station i Shorebitsch, havde han ikke allene udgivet sin Gevinst, men en Souvereign og tre Sex-Pencer foruden.

"Jeg sagde Dig nok, at det var Snyderi," mumlede Jack i en gnaven Tone.

"Jeg har været en stor Taabel!" sagde det unge Menneske, grædesfærdig. "Det lader til at Du har fuldt op af Penge — men jeg har tabt alle de Penge jeg skulde bruge for at komme ned til Windsor, hvor min Herres Regiment ligger i Qvarteer."

Uagtet sit eget Tab følte den ærlige Staldknegt Sympathi for sin Ulykkesbroder, og sagde, at han vilde sørge for at han kom til sit Bestemmelsessted,

idet han med en trodsig Mine tilføiede, at de endnu ikke havde pumpet ham lunds, en Bemærkning, som, hvad enten den nu var bestemt til særegen Efterretning for de tre lurvet-gentile Kortspillere eller ei, ikke gik tabt for dem.

Saa snart Trainet standsede, forsvandt de tre Kortspillere; muligviis var Grunden den, at de vare ivrige efter at træffe sammen med deres Venner. Jack fandt imidlertid, at dette saae noget mistænkeligt ud, og det bekræftede ham i den Idee, at han og hans Kammerat, som med den meest rørende Fortrolighed havde taget ham under Armen, vare blevne bedragede. Neppe havde de imidlertid forladt Stationen, førend de gjenkjendte dem iblandt en Flok Droschefudske og Dagdrivere, som vare forsamlede tæt ved Jernbanen; den Herre, som havde været den Ordsførende ved Indbydelsen til at deeltage i Spillet, og tillige Bankør, gik hen til den han havde holdt for Nar, og, idet han førte Haanden op til sin fidsede Hat, underrettede han ham om, at dersom han ikke havde noget Særdeles som forhindrede ham deri, saa ønskede han gjerne at tale et Par Ord med ham.

„Tal væk!“ sagde Staldknekten.

„Jeg og mine to Venner ere blevne meget saarede ved den Maade, hvorpaa vi ere blevne behandlede; og for at bevise Dem, at vi ikke have havt den ringeste Tanke om at spille uærligt, saa ere vi villige

til at give Dem Revange. Det simpleste Spil af Verden, som Hendes velsignede Majestæt bemærkede, til Prinds Albert, da hun gav ham Lov til at lære det, der er ikke det mindste Gran af Bedrageri deri."

"Jeg troer gjerne at Spillet er ærligt, skjøndt jeg har tabt ved det," sagde det unge Menneske; "men jeg er lændset ud, ellers vilde jeg forsøge det igjen."

"Og en stor Tasse vilde Du da være," sagde Jack; "men Du har ikke mistet dine Melketænder endnu; jeg har faaet mine Viisdomstænder allerede, skjøndt man ikke skulde troe det; at tænke sig hvorledes jeg er bleven truffen tilvands af disse Tyve."

"Tyve!" gjentog de tre lurvet-gentile Herrer, og satte et forfærdelig glubsk Ansigt op.

"Det kommer der ud af at man, for at fordrive Tiden, nedlader sig til at spille med en Slynge af en Tjener; dersom jeg troede, at han vilde tage det ilde op, saa vilde jeg trække ham i Næsen."

"O! inte slaaes, inte slaaes," udbrød det unge Menneske.

Jack's Blod kom i Røg, det var for meget for menneskelig Taalmodighed, at blive bedraget for sine Penge, og fornærmet paa samme Tid; han besvarede dette med et Slag, som sendte Kortspilleren til Jorden.

Diebliffelig dannede der sig en Kreds af Flokken

af Lediggjængere, og man hørte Raabene: „Frijs Mod, Plydsmand!“ „Godt gjort, skidne Gæst!“ Efter et Haandgemæng, hvori sidstnævnte Person tog sig vel iagt for at komme altfor nær til sin Modstanders Knytneve, thi han dandsede ganske mærkværdigt omkring, og sank i Kne engang imellem for at gjenfaae Aandedrættet.

Jack, som var bleven drillet paa lignende Maade som en Tyr, omkring hvis Hoved en Gjedehams sværme, blussede meget i Ansigtet, Bredden og hans Overfrakke havde halvt kvalt ham.

„Du gjør bedst i at tage den af,“ hviskede hans nye Ven, „jeg skal holde den for Dig, da vil Du lettere kunde smøre ham godt ind.“

Dette snilde Raad blev ligesaa hurtigt fulgt, som det var givet, og det andet Haandgemæng begyndte; det varede kun meget faa Minutter, thi der opstod pludselig det Skrig: „Politiet kommer!“ Alt var Forvirring, Kortspillerne toge tilbeens, der blev en Støden og Skubben blandt Droschefudskene og Høben, og Staldknægten befandt sig udenfor Stationsgaarden minus Hat og Overfrakke. I nogen Tid følte han sig vis paa at de vare i Sikkerhed, og forundrede sig over hvad der var blevet af hans gode Ven, som saa venligt havde taget dem under sin Beskyttelse.

Lidt efter lidt syntes ligesom en Taage at for-
Lyffens Yndling.

svinde fra Jack Curlings Hjerne, han fløitede paa en udtryksfuld Maade, derefter mumlede han Noget ved sig selv, der lød som alt Andet snarere end en Betsignelse, som han nedbad over Hovedet af den eensfoldigt udseende Dreng, som havde bedraget ham.

Den stakkels Fyr stak sin Haand ind imellem Skjorten og Foret af sin Vest, og sølte sig betydelig lettet da han opdagede, at Brevene og Kisten af Penegene vare i Sikkerhed; kun lidet forestillede han sig, at den uskyldige Ynglings milde Dine iagttog denne Bevægelse fra Vinduet af en Drosche, som kjørte hurtigt forbi ham.

Med den filosofiske Betragtning, at det kunde have blevet meget værre, tog vor ærlige Fyr Veien opad Shore ditch uden Hat paa, og, nu og da, udsat for venstabelige Forespørgsler af Rudske og Drengene, som vare ivrige efter at forvisse sig om det vigtige Factum, om hans Mama vidste af at han var ude eller ikke. Netop som han naaede Bishopgate Kirken, bemærkede han en Røgs, som i al Mag slentrede afsted foran ham, klædt, som han syntes, i samme Livree, som det hans nye Kammerat havde baaret; han kunde ikke tage fejl, det var samme Vært og Figur; at gribe ham i Rassen med en Skruestoks Tag var et Diebligs Værk.

„Hvor har Du gjort af min Hat og Frakke, Du unge Krokodil?“ spurgte han.

Drengen slog og sparkede for at slippe fri, indtil Jack, for at berolige ham, gav ham et lempeligt Slag paa Siden af Hovedet.

Der er intet som samler sig saa hurtigt i Londons Gader som en Følgehob, undtagen det skulde være Sølet efter en Regnskyl; de vare i samme Moment omringede, Nogle raabte: „Lad Drengen være!“ Andre: „Smør paa ham!“

Politiet indfandt sig endelig, og Jack erklærede, at han var bleven plyndret af sin Fange.

„Plyndret!“ gjentog Drengen, idet han pludselig vendte sig om, „hvad for Noget, Du har jo aldrig seet mit Ansigt før.“

Det var ganske sandt; hans Angriber opdagede til sin Forstræffelse at han havde taget fejl; det var forgjæves at han tilbød at bede om Forladelse, Drengen talte om Skadeserstatning, ikke allene for det Slag han havde faaet; men ogsaa for den Skade hans Rygte havde lidt ved, at han var bleven kaldt en Tyv paa offentlig Gade, og han tilspøiede at hans Herre, Lord Suffield, nok vilde sørge for at der skete ham Retfærdighed.

Da han hørte at Drengen tjente hos en Lord, tog Politibetjenten øieblikkelig Angriberen fat i Kraven

og trak afsted med ham til Politistationen, som heldigviis kun var faa Skridt fra det Sted, hvor den Scene, vi have beskrevet, fandt Sted. Betsylbningen blev tilbørlig ført til Bogs, og Jack blev høfligt anmodet om at følge med Slutteren, som paatog sig at finde et Bærelse til ham for Natten.

„Dersom jeg kunde see mit Ansigt nu,“ sagde Fangen til sig selv, saasnart han var allene, „saa tvivler jeg ikke om, at et Velsels Ansigt vilde see ganske forstandigt ud, ved Siden af mit.“

Han satte sig ned paa den eneste Træstol i Celleren, og begyndte at overveie, hvorledes han skulde rede sig ud af den Forlegenhed, hvori han var kommen. „Hvad vil Hr. Charles, hvad vil Sir Edward og hans Datter sige, og hvad vil Susanne sige?“ tænkte han. „Jeg vil nok faae det at høre baade i Stalden og Tjenerstuen, om det bliver bekendt der.“

Efter som hans Tanker bleve klarere, dannede der sig, lidt efter lidt, et Smil paa hans Læber, og en eller to Gange slog han, halv fornøiet, sin Haand imod sin høire Støvle, Noget, han altid gjorde, naar en uheldig Idee pludselig var falden ham ind.

„Jeg skal dog narre dem,“ sagde han, og loe hjerteligt.

Drengen, som han uheldigviis havde antaget for Tyven, havde erklæret, at han tjente Lord Suffield,

dette vidste Jack var Usandhed, thi han var velbekjendt med Hs. Herligheds Livree, da han havde en Fætter i hans Tjeneste, en snu lille Krabat, som hans ædle Herre havde forfremmet fra Stalldregionen til en Tigers*) Værdighed.

Denne Slægtning besluttede han at sende Bud efter, overbeviist om, at, dersom Drengen befandt sig i London, vilde han sikkert komme og hjælpe ham ud af hans Knibe.

„Hvor Snap vil lee ad mig,“ tænkte han; Snap var imidlertid ikke hans Fætters virkelige Navn, han havde faaet det af Pairen paa Grund af hans usædvanlig lille Væxt, idet han mere lignede en Dreng paa 11 eller 12 Aar, end en Yngling paa 17 Aar, hvilket var hans virkelige Alder; og fremdeles fordi han havde en vis Lighed, saavel i fysisk som i moralsk Henseende, med en Støverhund; hans Lemmer kunde nemlig tjene som Modeller for Symmetri, og hans Ansigtstræk vare skarpe og intelligente.

Medens han overveiede hvorledes han skulde faae sit Budskab overbragt, gik Døren til hans Celle op,

*) Tiger er en Benævnelse for Jokeierne hos fornemme Personer; man vælger i Almindelighed Dreng eller meget smaa Personer til denne Post.

og en Mand, klædt i Sort, med Noget af Povtrækker-
Faget i sit Blik og Ydre, blev viist ind af Slutteren.

Han var en af disse Harpøer, som, under Paa-
skud af at være Jurister, luske om ved Slutterierne
og styrte sig over den Uforsigtige.

Da han fandt, at han ikke kunde faae Noget ud
af Jack paa Kaldsvegne, nedlod hans Gjæst sig saa
meget, at han blev hans Bud til hans Fætter, som i
Løbet af Aftenen indfandt sig ved Politikammeret, led-
saget af Stutteribetjenten og en af Ridesnegtene.

„Hallo!“ udbød den lille Mand med et Grin,
da han saae sin Slægtning — „Goliath er falden i
Philisternes Hænder, og har sendt Bud efter David,
for at hjælpe ham ud igjen!“

Jack forstod ikke rigtig Allusionen, saaledes nik-
kede han blot med Hovedet, og fortalte sit Eventyr.

Snap loe umaadelig, da han hørte, hvorledes
Fangen var bleven taget ved Næsen i Spil, og holdt
for Nar af den uskyldig udseende Ungling i Livree,
da Slagsmaalet fandt Sted, samt Tabet af Frakke og
Penge, baade han og hans Kammerater formelig hvi-
nede af Henrykkelse, det var saa oplivende, erklærede
de, at træffe paa en rigtig Bonde-Jens.

„Er denne Original virkelig din Fætter, Snap?“
sagde Stutteribetjenten.

„Paa Mødrenesiden.“

Efter at have betragtet den Enes stærke Legemsbygning og den Andens fine Lemmer, erklærede Ridenegten, at der, paa en eller anden Maade, maatte være en Sidelinie i Slægten.

„Bryd Dig ikke om dem, Jack,“ udbrød Hs. Herligheds Tiger; „Blod er Blod, lad dem saa sige hvad de vil. Jeg skal snart skaffe Dig ud af dette Hul, men jeg maa først til Høgen, jeg tænker imorgen.“

„Og hvem er Høgen?“ spurgte Fangen i en bebrøvelig Tone.

„Ovrighedspersonen, min Gut.“

Idet han tog sin Pung frem, tilbød han sin Slægting en Deel af dens Indhold, og raadede ham til at gjøre sig det saa beqvemt som muligt Natten over, og lovede at være hos ham tidligt den næste Dag.

„Naar Alt kommer til Alt, er Du dog et godt Menneske,“ bemærkede Jack; „men jeg trænger ikke til dine Penge, det er dine Raad jeg behøver; laan mig en Kniv.“

Hans Begjæring blev opfyldt, og, efter at have sprættet Foret i sin Vest op, trak han fire Fem-Punds-Noter frem, den ene efter den anden, hvilke Sir Edward Challoner havde givet ham til at betale Udgifterne for sin Reise, og sit Ophold i London med.

„Og Du er ikke halv saa stor en Tøsse som jeg antog Dig for,“ sagde den lille Mand, idet han lod

sin Pung glide tilbage i sin Lomme, — „jeg vil dog tilsidst faae Noget ud af ham,“ tilspiede han, heven-
dende sig til sine Kammerater.

Den ærlige Bondens var bleven saa ydmuget i sine egne Tanker, at den Ides han fik af sin Fætter, hvem han ude paa Landet havde betragtet som et puurt Barn, var ham en Trøst.

„Hvad jeg ikke kan begribe,“ sagde han, „er at den Krabat, som bragte mig i denne Knibe, erklærede, at han stod i Tjeneste hos Lord Suffield.“

Hans Gjæster betragtede hinanden med Forbauselse.

„Hvad kaldte han sig?“

„Spise!“

„Et Paasund,“ bemærkede den tredie Ridesnegt, „vi have intet saadant Navn i vor Familie.“

„Beskriv hans Udseende,“ sagde Snap.

Den stakkels Fyr gjorde dette, saa godt han kunde, og tilspiede, at Budet, som han havde sendt til sin Fætter, havde søgt at formaae ham til at bilægge Sagen, og givet ham det Lygte, at dersom han gav ham 10 Pund Sterling, saa skulde Klageren ikke optræde imod ham.

„Ti Pund!“ gjentog Snap, i et Udbrud af dydig Harm, „jeg er aldrig bleven muldteret for mere end 2 Pund af nogen Høg i hele London, for at have

afprøget en Fyr, det Hele maa have været en Plan, men jeg skal bringe det i Orden for Dig, og maaskee skaffe Dig dine Penge tilbage."

"Jeg bryder mig ikke om Pengene, det er min Frihed, jeg ønsker."

"Og naar Du faaer den," bemærkede den lille Mand i en patroniserende Tone, "saa antager jeg, at jeg maa tage Dig under min Beskyttelse, indtil jeg kan sende Dig tilbage paa Landet igjen; jeg kan ikke begribe, hvad Sir Edward tænkte paa, da han sendte Dig herind; lykkeligviis er Lorden ikke i Byen, saa at jeg kan see til Dig imorgen."

Idet han sagde Farvel til sin Fætter, — som begyndte at nære en langt ringere Mening om sig selv, end han havde havt, da han reiste hjemmefra — forlod Snap med sine to Kammerater Politibureauet, efter at han først havde indbudt en purpurnæset Politibetjent, som var ledig, til at ledsage dem til det nærmeste Værtshuus.

Efter at have pumpet Politibetjenten for Alt hvad de ønskede at vide, forlangte Trioet en Drosche, og vendte tilbage til den vestlige Ende af Byen, næsten qvalt, som Snap erklærede, medens han blæste Røgen af en af Hs. Herligheds bedste Cigarer fra sig, af Stanken af Piber, og Smagen af Brændeviin.

7de Capitel.

I Cataloget gaar I og for Mennesker;
 Som Jagthund, Mynde, Hønsenhund og Kiøter,
 Samt Meppe, Grævlingshund og Pudel, alle kaldes
 Ved Navnet Hunde. Shakespeare.

Hvilket vanærende Billede af den stakkels Menneskehed frembyder ikke Politibureauerne i London hver Dag; hvilket Studium for Philosophen, hvilket Felt for Philantropen! I dets Omraade kan man see Lasten i alle sine Gradationer; fra den graahaarede Skurk, hærdet i Skjændselsens Løbebane, veiende ved sig selv Vidnesbyrdene imod ham, og koldt beregnende Midlerne til Undflugt fra Retsfærdighedens stærke Haand — ligetil den skjælvende Dreng, som for første Gang er fremkaldt for Stranken. Brutaliteten i alle sine Phaaser — den forslaaede og pryglede Hustru, modstræbende og skjælvende, dreven til at fordre Beskyttelse imod den bæstfiske Skurk, af hvem ikke allene hun selv, men ogsaa det forsultede og sygelige Barn i hendes Arme ere afhængige for Brødet — med aldrig ophørende qvindelig Kjærlighed indlæggende Forbøn for sin Tyran, eller, skræmmet af det truende Blik, som minder om Fremtiden, formildende sin Anklage imod ham.

Undertiden fremsføres en udsvævende, elegant Klædt Ungling for Stranken, anklaget for, i Drukkenskab at have sat sig op imod Politiet, at have sønderflaaet

Ruderne i et Bærtshuus, eller fornærmet den svage, ubeskyttede Vandrer, hvem Fasten og Glendigheden ikke have levet andet Tilflugtssted end Gaderne.

Læg Mærke til, hvorledes Øvrighedspersonen smiler, naar den Anklagede opgiver det skjændigt misbrugte Navn Smith, hvilket Halvdelen af Londons Stjælmer og Roués, ligesom efter fælles Overeenskomst antage som et Incognito til at skjule deres Daarskaber eller Udaad med; og hvor Politibetjentene blinke til hinanden.

Han anfører til Undskyldning, at han har spist til Middag med nogle Venner — lytter smilende til Dommerens Advarsel — betaler den Mulkt, der forlanges, hvilket kun er en Bagatel for ham, og stiger ind i sin Brougham, som rimeligviis har et eller andet velbekendt Baabenskjold, eller muligviis en Krone paa dens Fyllding, og kører til den vestlige Ende af Byen; og vi kunne holde Ti mod Een paa, at han samme Dag, naar han spiser til Middag i Klubben, fortæller sit Eventyr fra den foregaaende Nat som en udmærket Spads.

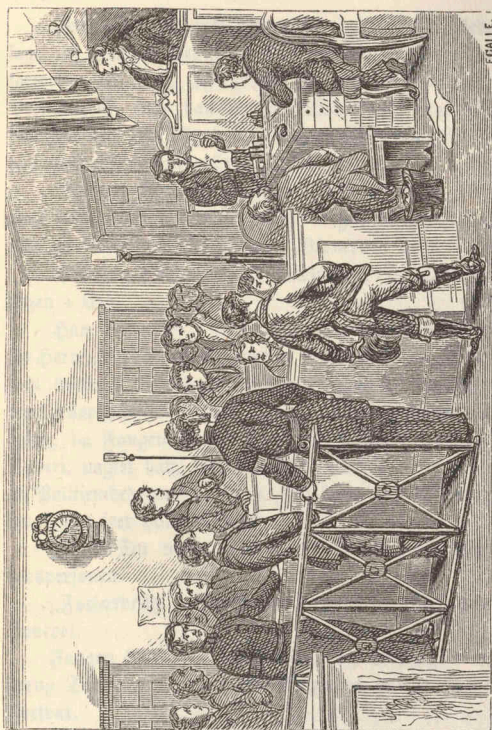
Vi have aldrig kunnet fatte, af hvilken Grund Englands Domstole ere saa langt mere overbærende mod den Mand, som har dineret, end mod den, som ikke har dineret; formodentlig betragte de det første Factum som et Beviis paa Respectabilitet, og den sidste Omstændighed som en forøget Grund til Strenghed

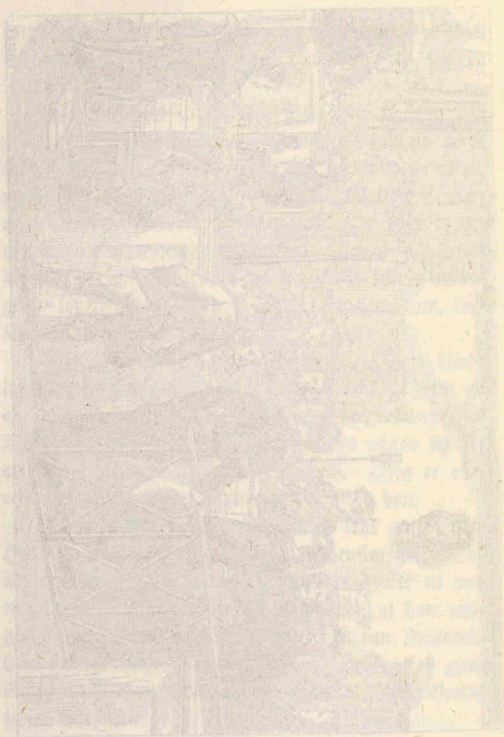
imod ham. Om det forholder sig saaledes, da er Sult det værste Anklagepunkt, som kan fremsæres for en Domstol.

Da Jack blev indført for Skranken, hvilede den Herre, som havde paataget sig at saae Anklagen imod ham hævet for den moderate Sum 10 Pund Sterling, at det endnu ikke var for seent at tillægge Sagen; men da han fandt, at Fangen ikke vilde høre Noget om hans uinteresserede Opfordring, gav han ham et Vink om, at han troede det muligviis kunde arrangeres for 5 Pund — en Bagatel mod den Sum, som Øvrighedspersonen vilde paalægge ham.

„Ikke en Skilling,“ svarede Fangen, som blindt stolede paa sin Fætters Løfte om at hjælpe ham ud af hans Forlegenhed, og paa den Overbeviisning, at Drengen havde sagt Usandhed, da han udgav sig for at staae i Tjeneste hos Lord Suffield. „Jeg er allerede een Gang blevet plyndret,“ tilføjede han.

Hans uinteresserede Raadgiver trak en af sine Handsker paa — de vare begge til venstre Haand, og ikke et Par — knappede sin luvslidte Frakke til med en vordig Mine, og mumlede Noget om, at han vilde gjøre sin Pligt imod sin Klient, trods den Interesse, han havde været svag nok til at føle for saa gjenstridig en Person, hvorpaa han tog Plads ved Bordet foran Skranken.

Kort efter indfandt Snap sig i Retsalen, ledsaget af sine to Benner. Efter at han havde nikket fortroligt til Jack, og blinket til den purpurnæsede Politibetjent, som han forrige Aften havde trakteret, blandede den lille Mand sig imellem Flokken af Vediggjængere, der besandt sig i Retten.

Efter at flere Sager vare bleven afgjorte, blev Jack fremkaldt; i samme Dieblis begav Klageren sig, med en tillidsfuld Mine, ind i Vidernes Røge.

Anklagen blev oplæst af Skriveren, og Drengen tagen i Fæd.

Han forklarede, at da han var bleven sendt af sin Herre, Lord Suffield, med et Budskab til en Mand, som boede i Bishopsgate-Gaden, angaaende en Jagthund, var han i Begreb, stille og roligt at forsøge sig hjem, da Fangen angreb ham, og beskyldte ham for Tyveri, uagtet han, som han siden efter, i Nærværelse af Politiebedsmanden, som greb ham, tilstod, aldrig før havde seet hans Ansigt.

„Blev Du meget ilde tilredt?“ spurgte Ørighedspersonen.

„Forfærdeligt, Deres Velbaarenhed, især paa Hovedet.“

Fangen blev nu, som Formen er, adspurgt i en streng Tone, om han havde Noget at anføre til sit Forsvar.

„Det skulde jeg troe, han har,“ udbrød Snap. Herren paa Dommersædet saae forfærdelig vred ud, og Skriveren fordrede Laushed, hvilken Befaling Politibetjenten gjentog med høi Røst.

Efter at have truffet i Gaartotten, fremkom Jack med sin simple Forklaring, beskrev, hvordan han var bleven snydt i Kortspil paa Jernbanen, — sin Strid med Kortspilleren — og den forræderiske Handlemaade af Drengen, som holdt hans Frakke og Hat, tilføiende, at hans Feiltagelse havde sin Grund deri, at Klageren bar nøiagtigt det samme Livree, som Drengen, der havde bestjaalet ham.

Sanddrubeden i hans Mine, den brede Suffolk-Dialekt, i hvilken han talte, indtog Øvrighedspersonen til hans Gunst, og efter nogle Diebliffes Betænkning, opfordrede han dem til at begive sig bort, og see om de ikke i Venskelighed kunde afgjøre Sagen.

Da den fornærmede Uskyldighed var i Begreb med hurtigt at træde ud af Bidnernes Bænk, bad Snap ham høfligt ikke at have saa travlt.

„Stille!“ brølede Skriveren atter.

„Undskyld,“ sagde den lille Mand, „med Deres Velbaarenheds Tilladelse, jeg er et Vidne.“

„Hvad er Deres Navn?“

„Snap; idetmindste kalder Jorden mig almindelig faalebes,“ tilføiede Snap, fattende sig.

„Hvilken Lord?“ spurgte Ørighedspersonen.

„Lord Suffield, Deres Velbaarenhed.“

„Er De i hans Tjeneste?“

„Jeg har været det fra ganske Lille af.“

„Og hvilken Post har De i Hs. Herligheds Huus?“

„Tiger,“ var Svaret.

Ved dette Svar opstod en Gnisen i Ketten, saavel blandt Embedsmændene, som blandt Lediggjængerne; Snap saae sig fornærmet omkring, ikke istand til at begribe, hvad der kunde være at lee af i hans Svar; pludselig erindrede han sig, at han besandt sig et eller andet Sted imellem Temple-bar og Mesopotamien, og han gjenerholdt sin Sindsro ved Betragtningen om den Foragt han følte for dette simple Pak.

Ikke saasnart havde han erklæret, at han stod i Lord Suffields Tjeneste, førend to Personer i Ketten begyndte at føle sig meget urolige; den ene var Klageren, den anden var den menneskekjærlige Herre, som havde søgt at overtale Jack til at vilægge Sagen; den Første syntes overordenlig ivrig efter at trænge sig ud af Vidnernes Vænk, den Sidste efter at forlade sin Plads ved Bordet; begge bleve tilbageholdte af Snaps to Medtjenere, som havde indtaget en Stilling, der forhindrede dem i et gaae bort.

„Nu,“ sagde Skriveren saasnart Vidnet var bleven taget i Gæd, „hvad hedder De?“

Lykkens Indling.

„Tom Curling.“

„Hvilket Navn sagde han?“ spurgte Dyrigheds-
personen.

„Det samme som Fangens, Deres Velbaarenhed.“

„Og hvad veed De om Angrebet?“ spurgte Skri-
veren, som blev rød i Ansigtet.

„Ingen Ting; jeg har ikke seet det.“

„Hvad har da bragt Dem herhen?“

„Ikke noget Særdeles,“ svarede Tigeren, „jeg
vilde blot underrette Hs. Velbaarenhed om, at den
meget respectable unge Mand, hvis Følelser og gode
Navn ere bleven saa saarede, ikke mere er i Lordens
Tjeneste end De selv er; De maatte have kunnet see
det med et halvt Die,“ tilføiede han, paa samme Tid
kastende et yderst foragteligt Blik paa Klageren, „vi
have ikke saadanne Dyr i vort Huus.“

„Hvad for Noget, og han har aflagt Eed der-
paa!“ udbrød den forbausede Dyrighedsperson.

„Seg tør sværge paa, at det ikke er første Gang
han har aflagt falsk Eed,“ bemærkede Vidnet koldt;
„men dersom De tvivler, saa spørg Nutkins, den første
Stutteribetjent; han er bleven lagt til i Hs. Herlig-
heds Stald.“

Hr. Nutkins blev befaleet at træde frem og aflægge
sit Vidnesbyrd, hvilket han gjorde, efter at have sørget
for, at en Politibetjent havde indtaget hans Plads,

for at forhindre den respectable unge Mand i Livree fra at undslippe.

Medens ovenanførte Undersøgelse fandt Sted, frede Herren med de umage Handsker, og den meget luvslidte Frakke, som en eller to Gange paa den høfligste Maade af Verden havde tilkjendegivet sit Onse om at blive tilladt at gaae bort, i en mere bestemt Tone at komme bort, idet han med megen Bærdighed tilspøiede, at han havde en høist vigtig Sag at føre for Lord Præsidenten i Westminster — og at han ikke for hundrede Pund Sterling vil lade Hs. Herlighed vente paa sig.

Den unge Mand gav ham et megetsigende Blik.

„Beskynderlig Opsørsel!“ mumlede Herren, „ganske overordentlig!“

„Hvor er Barnet?“ spurgte Snaps Ben i en hvissende Tone.

Ved dette Ord forsvandt den Persons Harm, til hvem Spørgsmaalet var henvendt, siebliffelig; han satte sig atter ned med en ydmyg Mine, og de begyndte en hvissende Samtale. Kort efter forløde de Retsalen, ledsaget af den lille Tiger og den rubin-næsedede Betjent.

Stutteribetjenten, der, som hans Ben havde erklæret for Dyrighedspersonen, var født i Hs. Herligheds Familie, svor paa, at saalænge han kunde erindre

tilbage, havde Klageren aldrig været i hans Herres Tjeneste, og tilføiede, med et betydningsfuldt Blik, at han ikke troede der var nogen Sandsynlighed for, at han nogensinde vilde komme i Lordens Tjeneste.

Da Drengen blev opfordret til, om muligt, at forklare hvad der forekom Domstolen at være en overlagt Meened, begyndte han en Historie om hvorledes han den foregaaende Dag havde mødt en Herre paa Gaden, som foregav at være Lord Suffield, og at han var bleven sendt af ham med et Budskab til den østlige Deel af London. Naturligviis troede ikke en eneste Person i Retten hvad han sagde.

„Og hvor boer denne Person?“ spurgte Drigs-hedspersonen.

Klageren vidste det ikke.

„Har han givet Dig det Livree Du nu bærer?“

Intet Svar.

Den meget respektable unge Mand mistede saa pludseligt aldeles Sukommelsen, at han ikke engang kunde erindre Navnet paa Gaden eller Nummeret paa det Huus, i hvilket han boede.

„I saa Tilfælde,“ sagde Hs. Velbaarenhed, „er det min Pligt at sende Dig for 3 Maaneder til Forbedringshuset, som en Bedrager og Landstryger; hvad Angrebet angaaer, saa er det bleven bevist ved Fangens egen Tilstaaelse; men den Sag vil blive ud-

jevnet, naar jeg mulfterer ham fem Shillings, og sætter ham paa fri Fod igjen."

Jack, som havde været ganske passiv under hele Sagens Forhandling, forlod øieblikkelig Skranken, betalte Mulften, og gav Stutteribetjenten et hjerteligt Haandtryk.

"De kan gaae!" sagde Skrивeren.

"Tak, Deres Velbyrdighed," svarede den stakkels Fyr.

"Og lad mig raade Dem," tilføiede Øvrighedspersonen, til at være overordentlig forsigtig med hvad Selskab De støder paa medens De opholder Dem i London, eller med hvem De spiller Kort; det er et meget farligt Sted for en saa eenfoldig Person som De er; Deres Fætter vil uidentviol tage sig af Dem; De behøver det øiensynligt."

Jack følte sig forfærdelig ydmyget ved at blive saaledes hovmestereret, og anbefalet til Snaps Omfjorg, hvem han havde været vant til at betragte som et puurt Barn, og havde seet ned til med en beskyttende Mine medens han var paa Landet. Han trak meget underdanigt i sin Haartot.

Under Forhøret havde han bemærket en eller to lurvet-gentil-udseende Personer i Retten, som vare travlt beskjæftigede med at nedskrive Noticer, og

en dunkel Anelse om deres Forretnings Natur fore-
svævede ham.

„Hvad gjøre disse Folk?“ hviskede han til sin nye
Ven.

„Det er Referenter,“ svarede Manden, „Folk,
som lave uhyggelige Tildragelser, beskrive forfærdelige
Retsfager og andre Røverhistorier. De kunne leve i
en heel Uge af et Mord; et Stratenrøveri er saagodt-
som et Søndagsmiddagsmaaltid for dem, en god Ild-
brand skaffer dem Kul for en Maaned.“

„Og troer Du, at jeg kommer til at staae paa
Prent?“ spurgte den stakkels Fyr i en sønderknuust Tone.

„Med store Bogstaver,“ svarede Stutteribetjenten
med et bredt Griin; „sandsynligviis bliver Overskrif-
ten Suffolk-Kalven, eller den landlige Genfældighed:
Du er bleven en af Forsynet tilfiskket Naadegave for
dem.“

Jack Curling sukkede dybt; aldrig var han før
dalet saa meget i sine egne Tanker; den Idee, at hans
Eventyr vilde blive læst i Harleyford og paa Herre-
gaarden, plagede ham skrækkeligt. „Hvad,“ spurgte
han sig selv, „vilde Sir Edward sige, efter al hans
Skrnyderi? Hvad vilde Susanne sige?“ Een Ting var
sikker: han vilde aldrig kunde vise sit Ansigt i Tjener-
stuen eller i Stalden, uden at opvække et Udbrud af
Latter paa sin Beføstning. „Troer Du,“ sagde han i

en fortrolig Tone, „at om jeg betalte dem Noget, de da vilde —“

„Hvor vil Du hen, de vilde kun lee ad Dig; man kan nok underkøbe dem, men det er Du ikke riig nok til. Gud velsigne Dig,“ tilspøiede han, „jeg har hørt at man har betalt endog 300 Pund, for at forhindre et Rygte i at optages i Aviserne; og hvordan det nu gik til, saa udbredte det sig alligevel.“

Jack begyndte at fatte den alvorlige Beslutning, at lade sig hverve til Soldat eller Matros, eller foretage sig en eller anden lignende ubesindig Handling, da han fulgte sin nye Ven ud af Retsalen.

Hr. Nutkins førte ham hen til det Værtshuus, hvor Politibetjenten var bleven trakteret af dem den forrige Aften. De havde ikke været længe i det lille Bagværrelse førend Snap og hans Kammerat ankom.

„See her,“ sagde Tigeren, idet han leverede ham den Frakke som var bleven ham frastjaalen, „tag den paa.“

Hans Føtter adløb mekanisk.

„Dg sæt denne paa din Nøddesnækker,“ tilspøiede Snap, idet han præsenterede ham sin Hat.

Den stakkels Fyr modtog dem med taus Forbauselse. Havde hans raske lille Slægtning trukket en levende Rhinoceros eller en Boa constrictor ud af sin Lomme, kunde han neppe have følt mere Overraskelse.

„Hvor har Du faaet dem?“ spurgte han endelig.

„Hvor de vare at faae,“ svarede hans Slægtning med et triumpherende Smil. „London er ikke Landet, Jack, det kan ikke gaae an at vandre om i Søerne her; næste Gang vil man tage dit Skind og sælge det til et Museum som en Curiositet. Da jeg ikke kan paatage mig at skaffe Dig det igjen om Du skulde miste det, eftersom de fleste Skind ligne hinanden, saa er det Bedste Du kan gjøre, at tage en Plads paa Jernbanetoget, og vende tilbage til Harleyford.“

„Jeg vil lade mig hænge om jeg gjør det,“ sagde Sir Edwards Sendebud heftigt; „jeg vilde bestandig faae deres Stiklerier at høre paa.“

„Ikke usandsynligt,“ bemærkede Fættteren philosophisk.

„Desuden,“ vedblev Jack, „er det en altfor vigtig Sag for Hr. Charles; og gid jeg faae en Ulykke, om jeg ikke skal finde ham, selv om jeg maatte gaae barfodet, og miste mit Skind tyve Gange.“

„Hr. Curling kan aflevere sine Breve og alligevel vende tilbage iaften,“ bemærkede Stutteribetjenten.

„Nei, jeg kan ikke, jeg har mistet Adressen.“

„Føl efter i Kommerne,“ sagde Snap.

Den stakkels Skjælm gjorde som man befalede ham, og til sin endnu større Forbauselse fandt han sine Penge; men Adressen var borte. Barnet, Dge-

navnet paa den enfoldig udseende Dreng, som havde bestaaet ham, havde, for Forsigtigheds Skyld, tilintetgjort enhver Stump Papir han fandt deri.

Her kunne vi ligesaagodt forklare hvorledes Snap — ledet af Skjælmens Kammerat, den foregivne Jurist, havde opdaget den unge Herres Logis, og givet ham Valget imellem at udløse sit Bytte, eller ledsage ham til Overighedspersonen. Da han ikke søgte sig videre oplagt til en saadan Præsentation, saa valgte han det Første; maaskee tænkte han at een Slægtning for Retten kunde være tilstrækkeligt. Da han opda- gede, at den han havde holdt for Nar havde flere Penge i sin Besiddelse, havde han byttet Frakke og Hat med sin Broder, strax efter at de havde forladt de østlige Grevskabers Station; Planen var, at bringe Jack til at begaae et Angreb paa den urette Person, og saaledes faae ham til at betale dyrt for at faae Sagen bilagt.

Som Stutteribetjenten bemærkede, var denne Plan saa udmærket, at den fortjente at lykkes.

„Dg Du vil ikke rejse hjem?“ sagde Tigeren.

„Nei, jeg vil ikke,“ udbrød hans Fætter; „jeg tænker at de ikke saa let skal narre mig anden Gang. Vi maa Alle betale vore Lærepenge. Vare jeg kunde finde den kjære Hr. Charles!“

„Jeg skal finde ham for Dig,“ sagde Snap, efter nogle Minutters Betænkning.

Det vilde være umuligt at beskrive det inderlige Taknemmeligheds Blik, hvormed hans Slægtning betragtede ham.

„Hvordan skal det gaae til?“ spurgte Ridesnegten.

„Vi maa avertere ham. Jeg fik engang Hs. Herligheds Undlings-Grævlinghund igjen paa denne Maade, og hvorfor skulde det ikke kunde stee med en ung Mand; man behøver vel ikke frygte for at han er bleven stjaalen, antager jeg.“

Optaget af denne Idee forlangte han et Ark Papir, Pen og Blæk, og satte sig ned ved Bordet for at skrive sit Avertissement. Efter nogle Rettelser og Forbedringer, oplæste han sit Produkt for sine beundrende Venner.

„Bortgaaet — fra sine Venner i Suffolk — en ung Gentleman, som svarer til Navnet Charles, sex en halv Fod høi, mørkt Haar og sorte Dine, udmærket velskabt i alle Henseender, og har et lille Ar paa høire Kind.“

Den, som bringer ham til Mr. Snap i Harrissons Stalde i Piccadilly, faaer fem Pund Sterling i Douceur.“

Det blev erklæret for fuldkommen godt; stakkels Jack havde en hemmelig Anelse om, at hans unge

Herre ikke vilde tage det vel op. Men han havde tabt saa meget i sin egen Agtelse, i de sidste 24 Timer, at han ikke vovede at gjøre nogen Indvending.

Fjorend Aften var Placaten trykt, og havde circuleret over det Halve af Hovedstaden.

8de Capitel.

En Mæsse Huse, Røg og Skibe

Smudsig og taaget; men udstrakt overalt

Saa langt som Diet naaer, og hist og her

Et Seil fremtræder, og atter taber sig i Skoven

Af Master; en Labyrinth af Taarne sig hæver

Op over en Hvælving af Steenfulsrøg;

En mørk uhyre Kuppel, en Narrehætte liig —

See, det er London.

Byron.

Aldrig havde Charles Bavaresseur vidst hvad Gensomhed betyder, fjend han besandt sig allene i Londons med Mennesker opfyldte Gader; ikke en Haand udstrakte sig mod hans, og ikke et eneste venligt og fortroligt Ansigt var der til at byde ham velkommen. Det var den værste Slags Ensomhed han følte, nemlig Hjerets; og han vandrede om, i denne travle Brimmel af Mennesker, indtil Følelsen af Forladthed næsten blev ham qvælende.

Fartøiet, i hvilket han skulde seile til Hamborg, afgik ikke førend om fem Dage, og Tiden, denne Skat, som Ungdommen er saa ødsel med, og Alderdommen saa karrig, faldt ham forfærdelig lang.

Paa den anden Dag af hans Ophold i Hovedstaden, erindrede han, at hans afdøde Faders Forvalters Søn havde en Plads paa Contoiret hos en af de første Bøxelmæglere i London; han havde seet ham, og fundet Behag i hans Selskab, under den unge Mands Besøg i Harleyford, og han besluttede at besøge ham.

I denne Hensigt begav han sig paa Veien til Lombard-Gaden.

„Er Deres Forretning af Bigtighed?“ spurgte Bøxelmægleren, som netop var tilstede i Contoiret, da vor Helt spurgte efter Fuldmægtigen.

Der var Noget i Tonen og Maaden hvorpaa dette Spørgsmaal blev gjort, som saarede Charles Bavaisseurs Stoltthed.

„Ikke meget,“ svarede han; „maaskee De vil have den Godhed at levere ham dette Kort.“

Taleren dreiede sig om paa Hælen, og var i Begreb med at forlade Huset. Ikke saasnart havde Mægleren læst Navnet og Adressen, førend hans Manerer øieblikkelig forandrede sig.

„Seg be'r tusinde Gange om Forladelse, Hr. Ba-

vasseur," sagde han. „Jeg antog Dem for en ganske anden Person. Kald paa Bailey," tilføiede han, idet han vendte sig til en af Contoiristerne. „Sagen er nemlig denne," vedblev han, „den unge Mand, for hvem Deres afdøde ærede Hr. Fader nærede en saa levende Interesse, har ikke ganske opført sig som jeg kunde ønske — han søger Selskab med de værste Speculanter paa Børsen, og efter hvad jeg med Sikkerhed veed, har han havt betydelige Tab, efter hans Omstændigheder at regne.

„Stakkels gamle Mand!" tænkte Charles, „dette forklarer hans Faders Fattigdom."

„For at vise ham Nætfærdighed," vedblev Forretningsmanden, „maa jeg tilstaae, at Baileys Regnskaber have stemt paa Skillingen. For saa vidt har Firmaet Intet at beklage sig over; men det er en meget farlig Vane han er kommen i."

I hvor lidt vor Helt end kjendte til Verden, kunde han dog tydeligt indsee, at den unge Mands Handlemaade havde gjort et meget ugunstigt Indtryk paa hans Principals Sind, som der udfordredes mange Aars Stadighed og god Opsørsel for at udslette.

De Herrer Røbmænd og Mæglere i London ere skarpsindige Regnemestere.

Da Francis Bailey saae hvem det var, der havde spurgt efter ham, rødmede han dybt; han gjettede for-

modentlig at hans Principal havde talt om ham — eller ogsaa kunde det have været Forbauselse og For-
npielse over Wren af denne Visit.

Vor Helt kunde neppe bære sig for at smile ved Contrasten imellem Baileys nuværende ærbare, simple Dragt, og det glimrende Costume, som havde blændet Dinene paa Harleyfords Indbyggere ved hans Besøg hos sin Fader. Den svære Guldkjæde à l'Albert var bleven forvandlet til et simpelt Uhrbaand; hans Fingre havde mistet Prydelser af et halvt Dussin Ringe; tre uforargelige Perlemoders Knapper vare traadte i Stedet for den elegante Brystnaal i hans Skjorte, og hans mangefarvede Vest var bleven ombyttet med en simpel sort Klædesvest.

Han fremstammede Noget, hvori Ordene Medlædenhed og Wre vare de eneste man tydeligt kunde høre.

„Opholder De Dem længe i Byen?“ spurgte Berelmægleren, som endnu ikke kjendte til den Forandring, som havde fundet Sted i vor Helts Skjæbne.

„Blot nogle faa Dage,“ svarede Unglingen, „hvor paa jeg rejser til Rusland.“

Mægleren var altfor velopdragen til at spørge af hvilken Grund en Herre, som nylig havde arvet en stor Formue, vilde foretage sig en saa ubehagelig Reise.

„Maaskee behøver De Baileys Hjælp,“ bemærkede

han, „i saa Fald staaer han til Deres Tjeneste. A propos,“ tilspøiede han, vendende sig til sin Fuldmægtig, „ere Brevene skrevne?“

„De ligge paa Pulten, særbdige til Underskrift, min Herre.“

„Og Ballards Regning?“

„Jeg har den her,“ svarede Bailey, idet han leverede ham et Papiir.

Hans Principal saae den nøie igjennem.

„De behøver ikke at komme tilbage paa Contoiret før end imorgen,“ sagde han. „Jeg haaber, Hr. Buvasseur, at De vil becere vort Firma med Deres Tillid naar De har isinde at sælge ud.“

Charles forsikkrede ham, at han for Diebliffet ikke havde den ringeste Tanke derpaa, og tog Afsted.

„En forsigtig Fyr,“ tænkte Mægleren, „Fonds staae lavt.“

Han forestillede sig kun lidet, at to hundrede Pund Sterling var Alt hvad den rige Geoffrey Buvasseur's Søn nu kunde kalde sit Eget.

Charles kunde ikke undgaae at bemærke den gradvise Forandring i hans Kammerats Tone og Manerer, eftersom de nærmede dem den vestlige Deel af Byen. Saalænge de besandt dem i Lombard-Gaden, var Bailey den abstadige, rolige Contoirbetjent, som skyndte sig affted med en grublende, forretningsmæssig Mine; i

Cheapside knejsede han lidt mere, og da han naaede the Strand fremkom han endogsaa med et Skjemt, men det var ikke sjørend de havde passeret Charing-cross, at Chamæleonet viste sig i sin sande Farve.

„Naturligviis gjør De mig vel den Vre, at spise til Middag med mig, Hr. Buvasseur,“ sagde han.

„Islington?“ spurgte vor Helt, da han havde hørt af Forvalteren, at hans Søn opholdt sig i denne Forstad, og forundret over, at han havde ført ham saa langt bort fra dens Nabolag.

„Islington, jo vist!“ udbrød Fuldmægtigen i en affekteret Tone. „Rigtignok har jeg min pied à terre der, som Franskmændene kalde det; men det er kun en Masse jeg paatager mig for den forældede, dumme Karl, jeg nedlader mig til at tjene, og hvis Ideer, ligesom han selv, henhøre til Noache Tider. Børgmæglerens Fuldmægtig boer der; men Francis Bailey, den fremadstræbende Mand, den glimrende Spekulant, hvis frugtbare Hjerne har sat flere Planer i Omløb paa Børsen end Halvdelen af Londons Pengemænd tilfammen, har sine Børgelser i den vestlige Ende af Byen. De synes forbauset,“ tilføiede han; „Sagen er, at jeg er paa gode Veie til at blive Millionair. Mit første Projekt: „Det Store Brasilianske Diamantudvasknings-Selskab,“ vilde have lykkedes, om jeg ikke havde havt en ulykkelig contre-temps.“

„Dg maa jeg spørge hvad det var for en ulykke-
lig *contre-temps*?“ spurgte Charles.

„Et Menneſkes Enfoldighed, ſom var med i Liſten
over Directeurerne. Et Bureau var allerede bleven
oprettet, Contoirer indrettede, og Actier tegnede paa
Børſen, da den Dumrian, uidentvibl i den Tanke at
det var en ypperlig Idee af ham, ved en Sammen-
komſt af Actionairerne, pralende fremviſte en Mængde
raa Kryſtaller ſom Prøver af Diamanterne fra La Plata
Floden. En gammel Guldsmed, ſom var nærværende,
fik fat paa dem — og Affairen var forraadt.“

„Dg Selskabet opløſt?“ ſagde hans Ledſager.

„Aldeles,“ ſvarede Spekulanten.

„Men er det ærligt?“

„Ærligt,“ gjentog Fuldmægtigen. „Alting, ſom
betaler ſig, og ikke juridiſk kan beviſes at være Bedra-
geri, er ærligt i denne Verden. Vi havde ſaaet Af-
ſtaaelfen af en vis Deel Land ved Bredderne af denne
Flod, et Privilegium af den keiſerlige Regjering paa
at ſøge Diamanter; om der ikke fandtes nogen, vilde
Feilen have ſtuffet i Localiteterne, og ikke hos Direk-
teurerne, ſom imidlertid vilde have affat deres Actier
med udmærket Fordeel. Dette er Spekulationens Tids-
alder, vedblev han. „Jeg kunde opgive Dem et Sel-
ſkab, ſom kjøbte Land i Australien; Actierne vare be-
tragtede ſom værbilſe — og bleve ſaagodtſom bort-

givne for Intet. Guldraferiet kom, og de som havde glædet sig ved at være komne ud af Affairen, opdagede at de havde mistet en heel Formue. Havde jeg forudsæet det saa kunde jeg nu have været Millionair."

"Dg har De nogen Spekulation for nu?" spurgte Charles.

"En brilliant, udmærket, overordentlig Spekulation! som lover umaadelige Fordele," svarede Bailey. "Dg der falder mig Noget ind", tilføiede han i en alvorligere Tone, "det er kun ret og billigt at De saaer nogle Actier deri."

"Jeg!" sagde den forbausede unge Mand. "De glemmer at jeg ingen Penge har. To hundrede Pund Sterling er Alt hvad jeg eier."

"Gjør mig ondt," udbrød Bailey i en bedrøvet Tone. "Jeg er selv yderlig fattig for Diebliffet, ellers vilde jeg have kjøbt dem for Dem. Udgifterne, som gaae forud for en saadan Spekulation ere saa Pokkers dyre. Trykning, Leie, Contoirister og Avertissementer maa betales strax. Publikum er ligesom et forskælet Barn: Pilsen maa have dygtig Sukker førend man kan saa dem til at nedsluge den, uagtet det kun er for deres eget Bedste. A propos", sagde han, idet en Idee pludselig faldt ham ind, "Deres Navn vilde tage sig godt ud i Directeurernes Liste; det kunde lade sig gjøre, og hvis De —"

„Aldrig med mit Samtykke,“ afbrød vor Helt med Bestemthed. „Det er Alt hvad jeg har tilbage, og jeg tør ikke letsindigt resikere det. Hvori bestaaer Deres lovende Projekt?“

I dette Dieblis havde de naaet Toppen af Haymarken. Hans Lejsager standsede, og pegede med en inderlig selvbehagelig Mine paa et af Husene paa Hjørnet af den ligeoverfor liggende Gade. Et pralende Skilt indtog hele Bygningens Længde; paa dette var der skrevet med store Bogstaver:

„Forening for at opdyrke og frugtbargjøre Landet.“

„Der!“ udbrød han, „der er den Idee, som skal frembringe Millioner, udødeliggjøre mit Navn, og tilbagegive Dem det Bavaiseurske Gods. Deres Onkel — tilgiv mig dette Udtryk — vilde sælge sin Sjæl for Penge. Eiendommen er, rundt om, omgivet af et Gjerde; vi ville tilbyde ham saa mange Souveræins, at de sammenlagte vilde danne et Gjerde af Guld om den. Om det ikke kan friste ham maa vi fordobble dem. Jeg vil ikke kunne nyde min Rigdom dersom De forbliver fattig“ tilføiede han.

Ihvorvel Charles ikke var lidet forbauset over dette pludselige Venskabsudbrud, kunde han dog ikke Andet end takke Taleren for hans venstkabelige Følelser mod ham.

Havde han kjendt lidt mere til Verden, vilde han

have spurgt sig selv hvorfor Bailey følte en saa dyb Interesse for hans Velsærd.

Med en Vigtighed, som var hans tilkommende Udsigter værdig, skred Francis Bailey ind i Bureauet for det nylig oprettede Selskab, hvor tre eller fire Contoirister og en meget net ældre Person, lode som de vare ivrigt beskæftigede.

Alting paa Stedet var aldeles nyt — Hovedbøger, Pulte, ligetil Vexelbogen, som laa skjodesløst henflængt paa den polerede Mahognidisk. Der var en uforretningsmæssig Lugt af Cigarer i Værelset.

Den gamle Herre underrettede Hr. Bailey om at Lord Elf ventede paa ham i Directeurernes private Contoir.

„Man maa ikke lade en Pair vente for længe,“ bemærkede Spekulanten til sin ledsager. „Jeg skal være tilbage igjen om faa Minutter; De kan more Dem med en Prospektus indtil jeg kommer tilbage. Silver, giv min Ven, Hr. Buvasseur en Prospektus.“

Silver leverede øieblikkelig en til vor Helt, og da han ikke vidste hvad der kunde være Hensigten med hans Besøg, aabnede han en uhyre Hovedbog.

„Ere Lord Dunbar's Actier indførte?“ spurgte han en af Skriverne.

Den unge Mand aabnede en anden stor Bog, og

efter at han med Bennen havde gennemløbet en Række Talsførrelser svarede han ja.

„Lad mig høre Tallene.“

„Tre Tusinde og tre og Fiirs til tre Tusinde to Hundrede og tre og Fiirsindstyve.“

„Rigtigt!“ sagde den gamle Herre. „Er Biskoppen af Londons Anmodning om Actier besvaret?“

„Tilstaaet Hundrede.“

„Men han bad om to Hundrede,“ bemærkede Hr. Silver.

„Direkteurerne have afflaaet at indrømme ham flere,“ svarede Skriveren med uforstyrrelig Gravitet; „dette er Forhandlingerne ved sidste Sammenkomst“.

Hele denne betydelige Forretningsførelse og Opsummering af Actier, var kun en Comedie, der blev opført i Haab om at fange en Nar i Charles Bava-seur's Person, som roligt vedblev at læse sin Prospektus.

Som de fleste lignende Projekter, lovede den Mirakler. Londons Jorde skulde føres paa Jernbane og underjordiske Gange til forskjellige Dele af Kongeriget. Salisbury Sletten skulde være et af de første Steder som skulde opdyrkes; det var allerede bleven optaget, og de paataenkte Forbedringer udpegede. Og det saae virkelig ganske nydeligt ud paa Kortet: yndige Forpagtergaarde, blomstrende Landsbyer, og tæt derved Sto-

nehenge, som man i al Beskedenhed ymtede om, vilde om faa Nar blive en blomstrende Stad.

Selskabets Capital indskrænkede sig for Diebliffet til 5 Millioner, hvilken Sum kunde forøges om dette gjordes nødvendigt.

„En gigantisk Affaire, min Herre,“ bemærkede Hr. Silver.

„Overordentlig.“

„De vil bemærke, at vi ikke forpligte os til at betale en Divident af mere end 10 pCt. for det første Nar; med priisværdig Forsigtighed have Direktørerne hellere ansat denne for ringe end for høit.“

„10 pCt.“ gjentog Charles med et Smil. Kan- skee det ikke vilde have været klogt at love 1 pCt.“

Den gamle Herre betragtede ham meget stift.

„Jeg vilde virkelig ønske at hans Herlighed vilde lade være at røge,“ bemærkede han til en af Skrivelserne, som med Nød og Meppe kunde bære sig for at lee, thi det var Taleren selv som havde nydt en Cigar. „Det er meget upassende paa et Forretningssted som vort.“

„Meget,“ gjentog den unge Mand, „men da han er en af vore Direktører —“

„Egimeget,“ afbrød Hr. Silver; „jeg skal omtale det. Vi have tyve Direktører, der ere lige saa formuende som Lord Elf. A propos, husk mig paa at jeg udsærdiger den Bægel paa de ti Tusinde Pund.“

„Sikkert min Herre.“

„Som jeg før bemærkede, min Herre,“ vedblev den gamle Herre, „det er en gigantisk Affaire; ikke en af disse vilde Speculationer, der briste ligesom Sæbebobbler, men solid, baseret paa en sikker Grund. Ja Ammoniaken som vi ville kunne uddrage af Jordbunden kan allene betale Selskabets Udgifter. Jeg har anbragt betydeligt deri.“

„Af Tid eller Penge, om jeg maa spørge?“ sagde Charles.

Den gamle Herre betragtede ham nogle Diebliske meget stift, og tog derpaa atter fat paa sin Beskæftigelse med Hovedbogen.

„Nu vel Hr. Buvasseur, hvad synes De om min Plan?“ spurgte Francis Bailey da de forlode Contoiret og toge Veien til Albemarle Gaden.

„Storartet, om den blot var udsjorlig,“ var Svaret; „hvorledes vil De betale de uhyre Udgifter ved saadant et Foretagende?“

„Bed Actier.“

„De underjordiske Udgravninger?“

„Actier.“

„Jernbanen?“

„Actier.“

„Opkjøbet af Land, som skal dyrkes!“

„Actier! Actier! Actier!“ gjentog Speculanten

„Projektet er i høi Gunst; utallige gamle Damer, som ikke synes om Themsens Vand til deres Thee, have taget mange Actier. Jeg vil snart faae dem noterede paa Børsen, drive dem i Veiret og —“

„Kuinere Dem,“ bemærkede Charles.

„Nei sælge dem ved første Præmie jeg realiserer,“ svarede Bailey.

Bor Felt tænkte, at dersom han skulde vente til den Tid, saa vilde det vare længe inden han kom i Besiddelse af den Formue han gjorde sig saa sanguinske Forhaabninger om.

„Med saadanne Udsigter for Die, hvorfor forbliver De da i en saa underlegen Stilling?“ sagde han; jeg seer ikke Deres Navn i Listen paa Directeurerne.“

Selskabets Stifter forklarede ham, at han var altfor klog dertil; desuden kunde det compromittere hans Stilling paa Varemæglernes Contoir, hvor han kraftigere kunde sørge for dets Fremgang paa Børsen.

„Men er dette ærligt?“ spurgte Charles.

„Det er Verden,“ svarede Sværmeren. „De største Formuer ere blevne erhvervede paa lignende Maade; Speculationen er et Spil hvori enhver Deltager maa hyde høiere end sin Nabo dersom han insisterer at faae det vindende Kort. Tingen kan dog udføres af Geniet.“

„Ja, med Millioner til at byde over.“

„Men jeg har Millioner.“

„Hvori?“ sagde vor Helt.

„I Actier,“ svarede Francis Bailey, idet han endnu engang gjentog hvad der syntes at være hans Talismans Ord.

9de Capitel.

Jeg elsker Folket, men jeg lider ikke

At stille mig for Alles Dine blot.

Shakespeare.

Lidligt den næste Morgen forlod Charles Bavasseux sit Hotel for at besee nogle af de offentlige Monumenter i dette moderne Babylon, som London noget poetisk er bleven kaldt, og rettede sine Skridt henimod Westminster Abbedi, hvor Historien er bleven meislet paa Steen.

Da han ankom til Parlament Gaden hørte han en Stemme bagved sig tydeligt udtale Navnet Charles. Hans første Impuls var at vende sig om for at opdage et eller andet bekjendt Ansigt.

En lille gammel Mand, med skarpe Træk og et

hvidt Forklæde, var den eneste Person, som var ham nær. De betragtede hinanden stift et Dieblis.

„Jeg maa have hørt feil, tænkte vor Helt; hvordan skulde han kjende mit Navn?“ og han fortsatte atter sin Gang.

Bed Hestgarde Casernen standsede han for at stille sit Uhr. Der var den sædvanlige Flok af Lediggjængere; Nogle læste Placaterne, som forkyndte at hendes Majestæt behøvede nogle nette unge Menneſker til det og det Regiment; tilspøende, som Voksemad, at Plyn-dring og Forfremmelse vare sikre Følger; — Andre, Dreng og Fruentimmer fornemmelig, betragtede med dyb Beundring de statueagtigt opstillede Skildvagter under Buegangene.

Navnet Charles blev atter udtalt.

Denne Gang var det af en næsviis udseende Dreng med et Slagtertrug paa Skulderen.

Han begyndte at finde Gjentagelsen af sit Navn meget besynderlig.

„Charles! Charles! Charles!“ udbrød flere af Hoven, een eller to af dem begyndte at lee og sløite som naar man kalder paa en Hund.

Denne Gang kunde det ikke være en Feiltagelse. De Talendes Dine vare sættede paa hans Træk, og een af Drengene, mere uforſkammeret end Resten tilspøiede en kjærlig Forespørgsel hvorfor han ikke gik hjem til

sin Moder; en Anden spurgte ham hvormange Fod han var høi.

En almindelig Fatter fulgte paa disse Spørgsmaal.

Albrig kunde et stakkels Menneſke være mere forlegen end han; han ſaae først paa den ene og dernæst paa den anden af ſine Plageaander; da han endelig begyndte at miſte al Taalmodighed over hvad han anſaae ſom puur Uforſkammenhed, hævede han ſin Stof for at ſtaffe ſig fri Gjennemgang ud af Flokken, ſom nu havde ſluttet ſig omkring ham.

„Kom, kom,“ ſagde den lille Mand med det hvide Forklæde, ſom ogſaa havde ſluttet ſig til Folkehoben; „gjør ingen Knuder unge Herre; det hjælper ikke.“

„Hvad mener Du Arabat?“ ſpurgte Charles ſtolt.

„At man har fundet Dem; det er det Hele.“

„Fundet!“ gjentog vor Helt, mere forlegen end før for at begribe hvorfor han netop ſkulde blive udmærket ſom en Gjenſtand for Flokkens Morſkab.

„Ja, og jeg har fundet Dem, intet daarligt Dagsarbejde. Er ikke Deres Navn Charles?“

„Ganſke rigtigt, mit Navn er Charles.“

„J høre, han tilſtaaer det!“ udbrød hans originale Forfølger. „Jeg har fortjent Douceuren, kom altsaa med til Deres trøſtesløſe Venner.“

Den lille Mand udſtrafte ſin Haand i den ſien-

synlige Hensigt at gribe vor Helt, da han fik et drøit Slag af Stokken paa Skulderen.

Et høit Udbrud af Latter fulgte paa denne Bedrift. Flere Personer erklærede, at de havde ligesaa megen Fordring paa Belønningen som Taleren; Slagterdrenge var isærdeleshed høirøstet med at gjøre sin Fordring gjældende.

„I Himlens Navn!“ sagde den unge Mand, henvendende sig til en Politibetjent som nærmede sig, „vil De ikke spørge, hvad denne grove Fornærmelse skal betyde?“

„Det er ingen Fornærmelse,“ skreg een af Flokken.

„Han er løbet bort fra sit Hjem,“ tilføjede en Anden.

„Der udbetales en Douceur for ham,“ skreg en Tredie. „Lad ham ikke slippe bort.“

Med Navnet Douceur kom Politibetjenten saa nær til Charles at det var ham umuligt at undslippe, selv om Kredsen, som havde dannet sig om ham, havde været mindre tæt.

„Ja, der udloves en Douceur“, bemærkede Forsølgeren med det hvide Forflæde, idet han, mellem hvert Ord, gned sine Knokler; „og jeg har fortjent den.“

Politibetjenten stødte den gamle Mand tilbage med Spidsen af sin Stav.

Den Idee at Nogen vovede at gjøre Forbring paa en Douceur, om der virkelig tilbødes en saadan, saa længe han var tilstæde, syntes et Indgreb i hans Privilegier, og han tænkte alvorligt paa at arrestere den lille Mand.

„De gjør bedst i at følge mig til Politikammeret,“ sagde han; „om der finder en Feiltagelse Sted kan den blive opklaret der.“

Gaae ikke med ham skreg Drengene; han ønsker at beholde de fem Pund for sin egen Mund.“

Charles negtede bestemt at gaae ind paa Politibetjentens høflige Indbydelse, som da han var uvidende om denne var anklaget for Mord, Stratenrøveri eller Kommethveri, ikke vidste hvad han skulde gjøre. I denne Forlegenhed spurgte han endelig Hoben hvorfor de havde antastet denne Herre.

„Fordi han er løben bort fra sine Benner!“

„Der tilbydes fem Pund for ham.“

„See paa disse Placater!“

En elegant klædt ung Mand, efter Udseende af samme Alder som Charles banede sig i dette Dieblif Bei igjennem Hoben, og idet han henvendte sig til vor Helt spurgte han ham med en noget udenlandsk Accent om han kunde være ham til nogen Tjeneste.

„Læs dette!“ skreg Manden med Forflædet, førend Charles kunde benytte sig af den ham tilbudte Hjælp.

Paa samme Tid lagde han et Stykke smudsig, forkrøllet Papir, med nogle Linier Trykt paa, i Politibetjentens Haand; denne læste det øieblikkelig til sin egen Underretning, og til stor Opbyggelse for Bøbelen.

„Bortgaaet fra sine Venner i Suffolk, en ung Herre, som svarer til Navnet Charles!“

Et Dusin Stemmer vare Vidner til at vor Helt havde svaret til dette Navn.

„Sej Fod høi.“

„Saa omtrent,“ bemærkede Slagterdrengen, den eneste af de nærværende Personer, der var istand til at fælde en Dom i dette Punkt.

„Mørke Haar og Dine,“ fortsatte Betjenten, „velskabt i alle Henseender, og har et lille Ar paa den høire Kind.“

Et Dusin smudsige Fingre pegede paa Charles' Ansigt.

„Dette er en for mig ubegribelig Uforskommenhed,“ sagde han; „der kan kun være liden Tvivl om at jeg jo er den Person, som er betegnet i denne infame Placat.“

„Han tilstaaer det!“ udbrød Manden med Forflædet.

„Quelle mauvaise plaisanterie!“ sagde den Fremmede, idet han trak paa Skulderen.

„En Ublænding,“ brølede Flokken.

„Ja, de komme altid for at tage os Brødet ud af Munden.“

„Giiv en Steen efter ham.“

Politibetjentens Nærværelse var ubestrikt den eneste Forhindring for Udsørelsen af dette menneskefjærlige Indfald. Den Idee at bringe et net ungt Menneske, som var næsten sex Fod høi, hvad enten han vilde eller ikke, til den betegnede Adresse, forekom endogsaa en Londonner Politibetjent altfor forbovent. Paa vor Helts Forlangende, som tilkjendegav sin Hensigt strax at begive sig til „the Mews“ for at opdage Ophavsmanden til den Fortrædelighed, for hvilken han havde været udsat, forlangte han en Drosche.

Manden, som først havde udsundet ham, bragte øieblikkelig en Vogn.

„Jeg troer virkelig,“ sagde den Fremmede med et Smil, „at det Bedste jeg kan gjøre er at ledsage Dem; thi Hoben synes at finde lige saa lidt Behag i min Indblanding som i Deres Undslugt.“

Tilbudet blev med Glæde antaget, og de førte bort midt iblandt den skuffede Folkeshobs Skrig, mange af disse fulgte Rjoretøiet ligetil Charing-cross, raabende til den lille Mand i Forklædet, som var stegen op paa Bukken for ikke at blive snydt for sin Douceur.

„Den Scene De nylig har været Vidne til maa

ikke give Dem nogen meget gunstig Mening om mine Landsmænd," bemærkede Charles Bavaiseur.

„Engelsk Frihed formoder jeg," sagde Gentlemanden tørt; idet han samtidig gav Charles sit Kort, hvorpaa stod Navnet Henri de la Tour.

„Som een af vore Forfattere bemærker, vi udføre disse Sager meget bedre i Frankrig. Uden at ville synes uforskammet, kunde jeg virkelig ønske at see hvorledes dette Eventyr falder ud," tilspøiede han.

Charles bad ham om at ledsage ham til the Mews.

Under Rjoretouren underrettede Monsieur la Tour sin nye Bekjendte om at det næsten var den sidste Dag han skulde tilbringe i England; tilspøiede at han stod i Begreb med at reise til Rusland i vigtige Forretninger.

„Rusland," gjenlog vor Helt; „hvad for Noget, jeg er ogsaa isærd med at reise derhen.

Efter nærmere Meddelelse opdagede de, at de havde optaget Køier i det samme Dampstib til Hamburg, og fra denne Time af opstod lidt efter lidt en Følelse af Sympathi imellem dem.

Begge vare i den Alder da Benfæb synes en Nødvendighed for Tilværelsen. Den bittere Erfarings Frost, som, een for een, nedriver alle vore Illusioner, havde ikke endnu bragt Blomsten til at visne, hvis

Spire er det menneskelige Hjerte medfødt. Det er en sørgelig Erfaring der lærer os at tvivle om enhver Ting — endogsaa om os selv.

„Det er et besynderligt Land at besøge for Fornøielse, for en af Deres Nation,“ bemærkede Charles.

Henri de la Tour forblev taus.

„Fornøielsen er ikke min eneste Hensigt,“ sagde han efter en Pause.

„Og De?“

„Jeg er født der,“ svarede vor Helt undvigende.

„Jeg antog Dem for en Englænder!“ udbrød hans Kammerat i en skuffet Tone.

„Og det er jeg ogsaa af Hjerte, Sjæl, Tanker og Slægt.“

„Det glæder mig at høre,“ sagde den unge Fransmand med Varme.

„De vil uden tvivl finde denne Tilstaaelse forunderlig — ja maaskee fordomsfuld — men jeg har aldrig kunnet nære Agtelse for en ægte Russer. Jeg, saavel som de der ere mig kjærest have lidt for meget som de have forarsaget.“

Det var tydeligt at begge ønskede at følge den virkelige Grund for deres Reise til Rusland for hinanden; men ingen af dem tvivlede om, at hvadsomhelst denne maatte være, var den hæderlig. Tigeren stod, eller rettere lænede sig mod Staldbøren, debatterende

om Udsigterne for Beddelsøbet i Derby med en Mængde Staldbetjente og Stalddrenge da Droschen kjørte ind i the Mews. Manden med det hvide Forflæde sprang ned fra Buxken med en vigtig Mine, og spurgte efter Hr. Snap.

„Og hvad vil De ham?“ spurgte Cieren af dette Dgenavn.

„Det vedkommer kun den Paagjældende.“

„Maaskee De da vil finde ham, siden De er saa fort for Hovedet,“ bemærkede den lille Fyr, med et vigtigt Smil til de Hosstaaende.

„Jeg siger Dem at jeg ønsker at tale med Hr. Snap, min Dreng.“

„Nu vel da, jeg er Hr. Snap min Mand. Nu, hvad har De at sige?“

Førend Expectanten til den lovede Belønning kunde svare ham, blev Døren til Droschen aabnet, og de to Herrer steg ud i Gaarden.

„Deres Navn er Charles Bavasseux!“ sagde Cieren idet han lettede paa Hatten for vor Helt, hvem han øieblikkelig gjenkjendte, da han havde seet ham ved et Besøg hos sin Fætter Jack i Harleyford.

„Saa er det; og jeg ønsker at vide hvem der har bemyndiget Dem —“

„Jeg har bragt ham!“ skreg Manden.

„Til at vise en saadan Uforfammenhed mod mig,“
vedblev Charles.

„Fem Pund!“ afbrød den Anden.

„Hvorfor jeg kunde have stor Lyst til at —“

„Hold inde, mine herrer!“ udbrød Tigeren, idet han meget viselig trak sig tilbage, saa at Charles' Stof ikke kunde naae ham; „een ad Gangen om De behager. Tom,“ vedblev han, vendende sig til een af Staldbetjentene, „før denne Fyr ind i Vognsfuret; jeg skal komme strax og afgjøre med ham. Det er ingen Fornærmelse min Herre,“ sagde han derpaa, henvendende sig til vor Helt, „ikke i mindste Maade; træd kun herind, og Alt skal blive opklaret.“

De to herrer fulgte ham ind i Stalden, hvor Jack Curling, som selv Billedet paa Elendighed, sad paa et Bunt Hø, røgende, med en trøstesløs Mine, af en kort Pipe.

Saa snart han saae sin unge Herre faldt han paa Knæ udbrydende — „Vær ikke vred Herr Charles; og dersom De er vred saa slaae mig — dræb mig — men det var den eneste Maade hvorpaa jeg kunde finde Dem. Og jeg lovede ikke at reise hjem igjen førend jeg havde leveret Dem Sir Edwards og Miss Beatrice's Breve. De vilde aldrig have tilgivet mig.

Den stakkels Fyr stak Haanden i Lommen og ud-
rakte Brevene til vor Helt, hvis Brede, trods den

latterlige Stilling, hvori han var bleven sat, forsvandt siebliffelig; thi han begreb strax at Dverbringeren var bleven sendt afsted for at søge ham.

Aldrig vare Breve mere velkomne; thi de beviste at han ikke var det enestaaende, forglemte Bæsen som han i de tre sidste Dage havde indbildt sig at være — at kjærlige og elskende Hjerter endnu følte varmt for hans Velsærd. Ti mod een, at dersom han havde været allene vilde han have trykket Brevet fra Beatrice til sine Læber.

Til stor Morsskab for de unge Menneſker skred Jack til at fortælle sine Eventyr siden han havde forladt Hjemmet, og tilspøiede som Undskyldning, at den fortræffelige Placat var bleven sammensat af hans Fætter.

„Tilgiv mig Herr Charles,“ sagde han, „og jeg vil da ikke bryde mig om, at jeg er nødt til at blive Soldat.“

„At blive Soldat!“ gjentog hans tidligere Herre, med Forbauselse.

„Hvad for Noget, Miss Challoner underretter mig om at hendes Fader har taget Dig i sin Tjeneste.“

„Ja det har han; men jeg kan ikke vise mig hjemme igjen.“

„Hvorfor ikke?“

„Hvorfor ikke!“ gjentog Staldbrengen; „har De

ikke seet de fordømte Adviser Hr. Charles; De have sat mig i Trykken. Det er næsten som et Skuespil at læse det; hele Harleyford taler nu om det. Nei, jeg maa blive Soldat; nndtagen", tilspøiede han med et bønfsaldende Blik, „De vil tage mig med Dem til Udlandet.

„Min stakkels Gut," svarede vor Helt, „Du veed hvor nødtigt jeg skilles fra Dig; ulykkeligviis eksisterer den samme Nødvendighed nu — Jeg er for fattig til at kunne holde en Tjener."

„Men jeg vil tjene Dem for Intet," afbrød Jack.

Charles rystede paa Hovedet. Han havde ikke Mod nok til at udtale det haarde Afslag, som Klogskaben bød ham fremkomme med.

„Om De ikke har Noget derimod, Hr. Bavaiseur, sagde Henri de la Tour, idet han tiltalte ham paa Fransk, „saa vil jeg tage ham til min Tjener; jeg behøver virkelig en saadan, og da vi skulde blive Rejse-kammerater kan han jo passe os begge paa Rejsen."

Samtykket blev naturligviis øieblikkelig givet, og Jack strax antaget. Hans Henrykkelse, da han opdaagede at han, idetmindste for en Tid, ikke skulde skilles fra sin Herre, havde noget Groteff ved sig.

„Hvad har De gjort ved Manden?" spurgte Charles, da Snap viste sig i Stalden.

„Givet ham en Duffert,“ svarede Tigreren skogerseende.

„Givet ham en Duffert!“

„Ja min Herre. Den usorfskammede Slynge! at prøve paa at narre mig. Om jeg ogsaa er lille saa lader jeg mig dog ikke tage ved Næsen.“

Med sin sædvanlige Snuhed havde Tigreren faaet Fyren til at fortælle Alt, hvad der var skeet; og derefter, for at undgaae at betale ham de fem Pund, som Manden heller ikke havde fortjent, saavel som for at straffe ham for hans Usorfskommenhed mod Charles, havde han med Staldbetjentenes Hjælp anbragt ham under Pumpen. Men ihvorvel dette var Snaps Ideer om Retfærdighed, syntes vor Helt ikke om dem; fattig som han var, betalte han den stakkels skjælvende Stjælm, som han gjenkjendte da han førte bort fra the Mews, den indlovede Douceur.

„Det ligner ham,“ udbrød Jack, da han fortalte denne Uedelmodighedshandling til sin Fætter. „Gud velsigne ham, enhver Tomme af ham er en Gentleman.“

10de Capitel.

Venskab er listig i sin Kjærlighed
 Som Kjærlighed i sin Dødsindelse; begge dølgte ofte
 En ærlig Hemmelighed, af Frygt at saare
 En ærlig Stoltthed. —

Gammelt Skuespil.

Sir Edwards Dnske at Charles, forinden sin Afreise til Rusland, skulde besøge og raadspørge hans Advokater, i Forening med Beatrice's ivrige Raad, ja selv indstændige Bønner i samme Retning betragtede Charles som et Dnske, der maatte være ham helligt, og som det vilde være Utafnemlighed ikke at samtykke i; og idet han undskyldte sig hos sin nye Ven, hvem han lovede at træffe sammen med igjen ved Middagsbordet, førte han strax til Dhr. Scratchet og Quibble's Contoir i Lincoln's Inn.

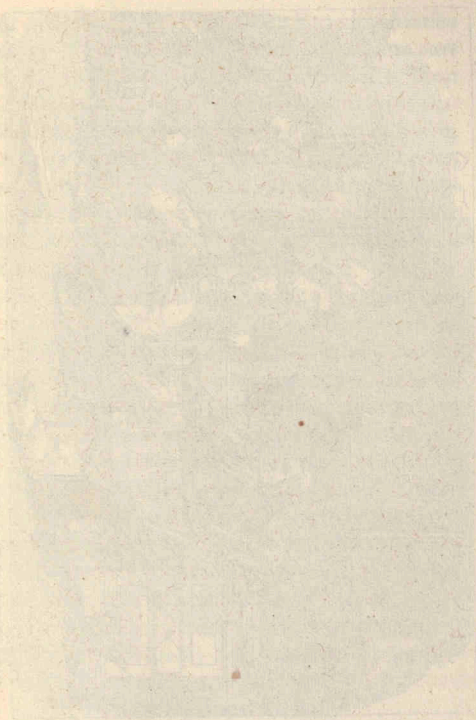
„Raad,“ gjentog han flere Gange for sig selv, under Røjretouren; „ja, jeg kan antage dem uden at føle mig ydmyget, uden at give Nogen Ret til at controlere mine Handlinger, eller sætte mig i Forbindligheds Gjæld. Den kjære Beatrice, hvor varmt, hvor kjærligt hun skriver — hvor liigt en Søster. Som Sir Edward bemærkede vil hun uidentvivl være gift naar jeg kommer tilbage, give Gud at det maa være med Een som bliver hende værdig!“

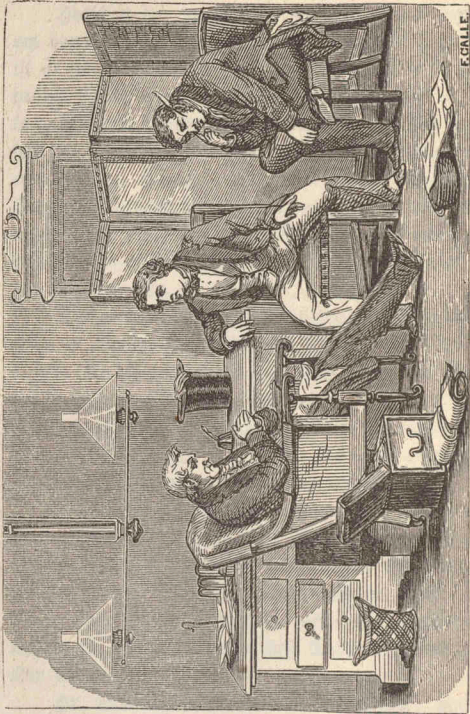
Hvordan det nu forholdt sig, saa bragte Tanken om hans forrige Legekammerats Giftermaal ham ikke til at føle den Tilfredshed, som han havde udtrykt for hendes Fader, nogle Dage tidligere; i sin Sjæl lod han de unge Mænd i Nabolaugget af Harleyford passere Reven, som paa Grund af deres Rang og Formue kunde tragte efter hendes Haand; han veiede deres Charakter, Smag, Baner og Fordringer, og, forunderligt at vi maa tilstaae det, han fandt Noget at indvende mod dem Alle — ikke en eneste af dem syntes ham en saadan Skat værdig.

Det er forbausende hvor nøielseende Hjertet undertiden er, længe førend det har læst sin egen Hemmelighed. En Uge, en eneste Uge tidligere, og om Noget havde givet et Bink om Muligheden af at han kunde fatte Kjærlighed til Arvingen, vilde han have leet af denne Formodning. Han var i Sandhed endnu meget langt fra at vide at dette var Tilfældet nu.

Da han naaede Procuratorernes Contoir bad man ham om at træde ind i Principalernes Privatværelse; disse syntes travlt bestjæftigede ved deres respective Pulter, og modtog ham med en Kulde, som, for en practisk Verdensmand, vilde være forekommet understudeert, indtil de havde læst Ubefalingsbrevet fra Sir Edward Challoner.

Hr. Scratchet, den ældre Compagnon, var en

SAMMENKOMST I MELLEM CHARLES VAVASSEUR, MR. SCRATCHET,
OG MR. QUIBBLE.

meget høi, mager, ældre Mand, med skarpe fremstaaende Træk, og et Die ligesom en Ilders. Intet kunde være mere respectabelt end hans Udseende: hans sorte Dragt var feilfri, baade i Qualitet og i Methed, en lille Diamant funklede paa hans venstre Haands Pillefinger, og et svært, aristokratisk udseende Signet figgede fordringsløst frem fra hans Vestelomme. Der var noget overordentlig velvilligt i hans Stemme, da han, efter at have læst sin nye Clients Brev, høfligt bad sin Gæst at tage Plads.

Hr. Quibble derimod var en lille, corpulent Person, ikke mere end fyrgetyve Aar gammel, med en munter Blinken i hans smaa Øine, en lidt opadstaaende Næse, og en Mund som nødvendigt bragte Besfueren til at tænke paa en Nævesnude — der var noget nærgjørende og listigt i Udtrykket af denne.

Naar Skriverne talte om deres Patroner kaldte de dem i Fortrolighed den Lange og den Korte af Firmaet.

„Det glæder mig overordentlig at gjøre Deres Bekjendtskab Hr. Bavasfeur,“ sagde Scratchet, idet han samtidigt leverede Brevet til sin Compagnon. „Værede Client, Sir Edward Challoner, underretter os om, at De ønsker at raadspørge os i Familiesager af Delikatesse og Vigtighed; det vilde glæde os uundsigeligt at meddele Dem vore Raad.“

„Overordentligt sagde Hr. Quibble.“

Vor Helt begyndte øieblikkelig en simpel, og naar man seer hen til hans Aar og Uerfarenhed, temmelig vidtløftig Fortælling om sine Affairer, som vi skulde spare vore Læsere for at gjentage, da disse allerede tidligere ere omtalte. De to Advokater lyttede, tilsyneladende med exemplarisk Taalmodighed dertil, den ældre med halvt tillukkede Dine, de mærkværdig lange tynde Been udstrakte i deres fulde Længde, Kroppen lidt tilbageskævet, og Hænderne foldede foran sig. Hans Compagnons Stilling, skjøndt den var ligesaa opmærksom, var langt mindre elegant; Hr. Quibble offrede virkelig kun meget lidt til Gratierne; hans høire Been havde han kastet over det venstre Knae, medens hans runde, fugelformige Hoved hvilede paa en Haand, hvis Pegefinger dannede en parallel Linie med Næsen.

Kun lidet forestillede vor Helt sig, at ikke et Ord af hvad han yttrede blev hørt af dem; den ene var fordybet i en indviklet Bankerot, den anden i at opbage Maaden hvorpaa man kunde ordne et Afstaaelses Document, hvis Betingelser vare noget for eftertryffelige.

Vi kunne blot forklare denne tilsyneladende Modsigelse ved at antage, at de allerede kjendte ligesaa meget til deres nye Clients Sag som han selv. Saa fuldkomment havde de været fordybede i deres Specula-

tioner, at han havde ophørt at tale nogen Tid førend de bemærkede det.

„Hem! — det er klart; ja jeg kan i Sandhed sige at det er meget tydeligt fremsat,“ bemærkede Hr. Scratchet, som var den Første der kom til sig selv igjen;“ en udmærket Affaire til at begynde en Proces med. Behandlet som en Søn af den afdøde Geoffroy Bavaiseur — presenteret overalt som en saadan — født i Rusland — udenlandsk Moder, meget sandsynligt — Documenterne forlagte eller gaaet tabt.“

„Sammerstade,“ bemærkede hans Compagnon, „at De lod Deres Dinkel tage Eiendommen i Besiddelse; thi forklar det som De vil, Besiddelsen er et stort Factum, medens Rettigheden kun er en Formodning. Retten handler altid varsomt med Facta.“

„Jeg vilde hellere føle mig stærk i mine Rettigheder end i Besiddelsen,“ bemærkede Charles Bavaiseur med ædel Frimodighed; jeg vilde foretrække at kunne bevise, at jeg er den lovlige Arving til hans Navn, for at være Arvingen til hans Formue.“

Advokaterne smilede ad hvad de betragtede som Enfoldigheden i dette Valg.

„Meget rosværdigt, uden Tvivl,“ bemærkede den artige Hr. Scratchet.

„Og meget taabeligt,“ bemærkede hans mere praktiske Compagnon.

„Bliv ikke fornærmet over dette Udtryk,“ tilføjede han, da han saa at deres Gjæst rødmede ved dette Ord; „en Advokat har Privilegium paa at tale Sandhed til sin Client. Penge, min kjære Herre, Penge er det eneste virkelig materielle Gode i denne Verden.“

„Sandt nok,“ sagde den unge Mand bittert; „de ere traadte istedenfor Guddommen, og Tidsalderens Afgudsdyrkere falde ned for Alteret og tilbede dem.“

„Og det er en Afgudsdyrkelse som let kan undskyldes,“ sagde Hr. Quibble med en Skoggerlatter. „Hvad duer et Menneske til uden Penge? Intet, aldeles Intet! Han kan have Geni, og sulte ihjel dermed — høi Fødsel, og være i Trang for et Maaltid Mad; thi Menneskene bryde sig kun lidt om en Stamtable, naar dens Eiermands Albuer stikke ud af Kjolen. Pengene er Alt. Vi have en Client,“ vedblev han, som boer paa et Tagkammer, og lever af en Skorpe, men som praler af at han eier det skønneste Palads — den smukkeste Kone — udmærkede Malerier — Statuer — Bibliothek — Heste og Equipager. Hvorledes tænker De han forklarer denne Modsigelse?“

„Ved sin Galskab, formoder jeg,“ svarede Gjæsten.

„Det er i alle Fald en meget fornuftig Galskab,“ bemærkede Advokaterne med et Misundelses Suk. „Nei min Herre, han forklarer det ved at pege paa sine Obligationer paa to Millioner til 3 pCt., og han har

Ret; i disse to Millioner har han Alt, og mere end han skryder af at have."

"De glemmer at Hr. Buvasseur er for ung til at forstaae deres Philosophi," afbrød Hr. Scratchet.

"Tiden vil lære ham det," svarede Compagnonen tørt.

"Aldrig!" udbrød den unge Mand heftigt; "Jeg vil hellere blive en Menneskehader end fornede mig til at blive en Discipel af en saa raa og lav Vandalsisme. Jeg søgte deres Raad, mine Herrer, paa en kjær og æret Vens Anmodning; men jeg frygter, at den Uleilighed jeg har forarsaget Dem bliver unyttig."

Der fordreides ikke den mindste Udveksling af Ideer eller Overenskomst, for at de to Jurister kunde komme til samme Slutning.

"Han er aldeles forrykt," tænkte de begge ved dem selv, og bleve enige om at Sir Edward havde Ret, da han i sit Privatbrev meldte Dem, at hans unge Ven var saa bestemt paa sin Rejse til Rusland, at ethvert Forsøg paa at rokke denne Beslutning vilde blive unyttig; han havde skrevet dem til, at de skulde hjælpe, og ikke modsætte sig den; men overbeviste om deres Styrke i at raisonere og overtale, havde de bestemt sig til at gjøre Forsøget.

"De maa tilgive Quibble's Iver for at tjene Dem," bemærkede Hr. Scratchet; "hans Ord ere i

Almindelighed kraftigere end hans Meninger. Denne Udflugt til Rusland er langt fra at være tilraadelig naar man har en saa god Sag som De — ved at gaae til Rancelliet."

"Jeg affkyer Rancelliet," afbrød Charles Babasfeur.

Omendskjøndt de vare langt fra at dele hans Anskuelser om den ærværdige, men noget seendrægtige Røttersgangsmaade, saa bragte denne Bemærkning af vor Helt Advokaterne til snarere at faae en høiere end en ringere Mening om ham, idet de begyndte at formode, at han ikke var saa ensfoldig som han syntes at være.

"Desuden," vedblev han, "er to Hundrede Pund Alt hvad jeg eier; jeg vilde være fultet ihjel førend min Sag kom for."

Compagnonerne fandt dette ikke usandsynligt. Tilstaelsen om hans Fattigdom var netop det Punkt, hvortil de ønskede at føre ham.

"To Hundrede Pund!" gjentog Quibble, med vel forstilt Forbauselse. "Har De betænkt, min kjære Herre, Udgifterne ved et Ophold i St. Petersborg, en af de dyreste Hovedstæder i Europa! For at det maa kunne lykkes Dem, maa De være forsynet med Midler til at betale for Underretningerne; Deres Faders Giftermaal, som der ikke kan være nogen fornuftig Grund til at

betvivle, var uden Tvivl hemmeligt. Deres Midlere latterligt ubetydelige for den Plan De har ifigte."

"Jeg maa være saa meget desto sparsommeligere;" bemærkede vor Helt roligt.

"Men hvorfor vil De sætte Dem i saadan Uleilighed?" sagde Scratchet.

"Med saadanne Udsigter som Deres, behøver De aldrig at være i Forlegenhed for Penge, hvilke, ligesom enhver anden Vare i denne Verden, kunne faaes naar man betaler for dem."

Havde han brugt Ordet Ven istedenfor Penge vilde vor Helts Mistanke være bleven vakt. Han vilde have indbildt sig, at han saae den velgjørende Haand udstrakt mod sig, hvis Gavnildhed han ønskede at undvige.

"Jeg forstaaer Dem ikke ganske," sagde han. "Visselig, dersom der gives nogen hæderlig Maade at komme til Penge paa, da vil jeg med Glæde benytte mig deraf."

Herrerne forklarede ham at der fandtes et Slags Menneſker som altid vare beredte til at forstrække Fjolk med Kapitaler, der ligesom han havde Rettigheder eller Udsigter; det var deres Haandtering.

"Vi befatte os ikke med Noget af den Slags selv," tilspiede de, "ellers vilde vi være lykkelige ved at kunne
Lyffens Yndling.

tjene Dem, saa velgrundede forekomme Deres Forbringer os."

"Hvorledes kan jeg komme i Forbindelse med dem?"

"Intet er lettere," svarede den ældre Compagnon; "lad mig see. — Griffet?"

"Nei, nei," afbrød Quibble alvorligt, "han forlanger for meget; otte pro Cent idetmindste. Nu, i Hr. Buvasseurs Tilfælde antager jeg at syv vil være tilstrækkeligt."

"Ganske vist," sagde Scratchet, "og det endogsaa en ubmærket Rente. Silkey, det er Manden.

Saa godt blev denne lille Comedie spilt imellem de to Talende, at deres nye Client ikke havde den ringeste Mistanke om, at dette var en forud udtænkt Plan for at hjælpe ham, — en Plan udtænkt af Jurister paa Sir Edward Challoners Forlangende.

Hr. Silkeys Adresse blev taknemligt modtaget.

"Derfor han ikke skulde have Contanter, eller afslaae Affairen, saa kom strax tilbage til os," bemærkede Hr. Scratchet; "vi kunne opgive Dem Navnene paa flere Folk, som med Glæde ville antage sig Deres Sag. Naturligviis staaer det Dem frit for at henvise dem til os, Hr. Buvasseur," tilspøiede han. Den Person De staaer i Begreb at besøge, tilhører en meget

forsigtig Klasse af Mennesker; som ønske at kjende dem de afslutte Forretninger med."

Med mange Udtryk af Taknemlighed, tog Charles Afsked fra dem, og kjørte strax til den foregivne Pengeudlaaners Adresse i City.

"Om han var blevet her meget længere," udbrød den lille Mand, med en skraldende latter, "saa vilde mit Ansigt have forraadt mig. Hvilken Enfoldighed!"

"Ganske forfriskende," sagde Compagnonen! "man træffer saa sjældent paa den."

"Som om noget Menneske, som var i Besiddelse af fine fulde Fem, vilde forstrække ham med en Skilling paa saadanne Udsigter," vedblev Quibble.

"Hvor absurd!"

"Sag vilde ikke give sex Pence for hele hans Forbring."

"Der kunde have været en udmærket Client af ham," bemærkede Hr. Scratchet, "dersom vi blot kunde have overtalt ham til at prøve Cancelliretten istedenfor denne Vilgaasejagt, hans Reise til Rusland."

Det yngre Medlem af Firmaet betragtede sin Senior med Forbauselse.

"Naturligviis mener jeg med Edward Challoner til Hjælp," tilspøiede den ældre Compagnon; "men vi maa ikke beklage os, vi have gjort en ret god Forretning som det er; tre Hundrede Pund."

„Og Omkostninger,“ tilføiede Quibble.

„Ganske ret,“ sagde den Første; „Omkostningerne ere selve Essencen af en Procuratorregning; Ingen uden Taaber vilde lade sig Noget asprutte af en rig Client.“

Idet Hr. Scratchet aabnede en Hovedbog, som han tog fra en Pult foran sig, indførte han Følgende: som vi, uagtet Bogen var mærket med Ordet Privat, skulde benytte os af vort Forsatterprivilegium til at tage et Udbrug af, til vore Læseres Opbyggelse og Advarsel.

„Sir Edward Challoner til D'Hr. Scratchet & Quibble.

Item.	For at læse Deres In-	Debet
	structionsbrev	6 Sbl. 8 Pence.
„	For at vise samme til	
	Compagnonen	6 „ 8 „
„	For at raadspørge Com-	
	pagnonen med Hensyn	
	til det forudnævnte Brev. 5	1/2 5 Sbl.
„	For at søge en passende	
	Person til at agere Penge-	
	laaner	10 1/2.
„	For at have fundet en	
	passende Person dertil. . .	10 „
„	Til berørte Person for at	

han skal paatage sig det
 Hverv at laane Pengene ud 50 Lst.
 Stem. For at raadslaae med Hr.
 Buvasseur 2 „
 „ For Correspondance, til-
 fælsdige Udgifter o. s. v. 15 „

„Hem!“ udbrød den Skrivende med en veltilfreds Mine; „ikke et daarligt Dagværk. Hvor glad og rolig Sjælen føler sig efter Udvøvelsen af en prisværdig, menneskekjærlig Handling! Vi have vlist Forbindtighed mod vor gamle høiagtede Client, Sir Edward Challoner; hjulpet en fortræffelig ung Mand; stillet fem Guineer i Lommen paa vor gamle Guldmægtig Silkey, som er for svag til at vedblive sin Forretning; og gjort —“

„Bah!“ afbrød hans Compagnon ham, „hold op med at moralisere; der er ingen her uden vi selv.“

„Fire Hundrede og et Pund otte Schilling og fire Pence, minus de fem Pund vi have betalt vor stakkels Silkey.“

I sin Regning til Sir Edward havde den samvittighedsfulde Jurist ansat det til 50 Pund; men, som han nylig havde bemærket til Quibble, Omkostningerne ere selve Essencen i en Procuratorregning.

Da Charles Buvasseur ankom til den foregivne Pengelaaners Adresse, hvilken Adresse i Paranthese

sagt, var bleven arrangeret for Tilfældet, blev han ført ind til en overmaade mildttalende gammel Mand, som tilstod at han var Hr. Silkey, og at han undertiden forstrakte Gentlemænd, i lignende Omstændigheder som hans, med Penge; men for at give sin Paastand et Udseende af Realitet tilspøiede han, at han var meget uopseende med Hensyn til Omstændighederne, under hvilke han gjorde saadanne Forstud. Med den meest ligefremme Aabenhjertighed gif den unge Mand ind paa alle Detaillerne, hvilke det er uundværdigt at gjentage for vore Læsere. Da han var færdig hermed, spurgte Hr. Silkey hvormeget han tænkte at laane, for at blive istand til at erholde de nødvendige Oplysninger i Rusland. Vor Helt erklærede, at han skulde behøve den moderate Sum fem Hundrede Pund Sterling.

„Fem Hundrede Pund!“ gjentog den gamle Mand, som naturligviis havde faaet sine Instructioner. „Affairen er i saa Fald meget for ubetydelig til at jeg kan overtage den; den vilde i Virkeligheden ikke svare Regning for mig. Min gamle Bekjendt, Hr. Scratchet, kunde nok have underrettet Dem om, at jeg aldrig indlader mig paa Pengeomsætninger af mindre Summer end to Tusinde Pund. To Tusinde Pund,“ gjentog han med Bægt paa Ordene, „er det allermindste.“

Charles, som i Tankerne erklærede ham for den

liberaleste af alle Pengeudlaanere, kunde naturligtviis Intet have at indvende mod denne Sum. Kun lidet forestillede han sig, at den Mand, som gjorde ham dette Tilbud, ikke eiede saamange Skilling som han tilbød Pund Sterling.

„Og jeg skulde antage,“ vedblev Hr. Silkey, „lad mig see — syv — nei der er nogen Risiko; iøvrigt, maaskee med deres Udsigter og Forventninger det ikke er meget voveligt. Ja, jeg maa have syv og en Halv pro Cent.“

Dette indrømmedes ogsaa.

„Og De maa betale Omkostningerne for Documenter og Stempelpapir.“

Bor Helt tilstod at Intet kunde være billigere.

„Nu vel da,“ sagde Hr. Silkey, mød mig imorgen tidlig paa Scratchet og Quibbles Contoir — jeg benytter altid dem, det er fortræffelige, paalidelige Folk — og forudsat at de bekræfte deres Anbefalinger, hvilket jeg ikke nærer nogen Tvivl om, da de have henviist Dem til mig, saa skal De faae Pengene.“

Charles følte sit Hjerte betydeligt lettet. To Tusinde Pund vare, for hans Ubekjendtskab med Verden, en uundtømmelig Sum. Han kunde nu tage stakkels Jack Curling i sin Tjeneste — besøge Rusland med tilstrækkelige Midler til at udføre de Undersøgelser hvori hans Være og hans Interesse vare lige magt-

paaliggende. Intet kunde være mere liberalt og hæderligt end de foreslaaede Betingelser. De gave ham en bedre Tanke om den menneskelige Natur, og Værdien af hans Fordringer paa Arveretten til hans Faders Navn og Formue. Han lovede selv at besøge Juristerne paa sin Hjemvei til City.

„Men husk paa, at de maa bekræfte Alt hvad De har fortalt,“ sagde Pengelaaneren.“

„Tvivl ikke derom.“

„Arrangementet beroer derpaa,“ tilspøiede den gamle Mand, idet Charles tog Afsked. „Jeg indlader mig aldrig i Forretninger med dem, som engang have narret mig. Jeg nægtede Hertugen af Doncaster ti Tusinde Pund, for ikke mere end tre Dage siden, omendstjændt den Sikkerhed han gav mig var fuld gyldig, fordi han ikke havde underrettet mig om at der var en Livrente at udbetale af den, som var i Besiddelse af Godsjet. De maa ikke blive fornærmet over min Vigefremhed, men uden Ærlighed kan der ikke være nogen Tillid.“

Vor Helt forfikkede ham om, at han kunde være ganske rolig, i saa Henseende, og sagde Farvel, idet han efter Løfte besøgte Scratchet og Quibble, for at anmode dem om at gjøre Documenterne istand. Advocaterne modtog hans Instructioner som en Sag der fulgte af sig selv, og afdrog 25 Pund Sterling for

Stempelpapir og Omkostninger, hvilke 25 Pund de, af Distraction, siden efter ogsaa anførte paa Sir Edward Challoners Regning.

9de Capitel.

Enhver Tilbøielighed, Fornøielse og Glæde

Som liver op det dødelige Leer;

Alt har sit Udspring kun fra Kjærlighed,

Og hjælper til at nære Flammen. Coleridge.

Beatrice og hendes Fader sadde ved Bordet i deres Frokostværelse.

Tre Dage vare henrundne siden vor Helts, og deres Sendebuds Afreise, og endnu havde de ingen Efterretninger modtaget fra Nogen af dem.

Den unge Dame følte sig, isølge sit Privilegium, meest utaalmelig af de To; thi mærkeligt nok, havde hendes Sjæl været mere beskæftiget med Charles Davasseur og hans Ulykker end hun hidtil havde tilladt den at dvæle ved noget menneskeligt Væsen.

Naturligviis, som hun flere Gange gjentog for sig selv, naar Besynderligheden af dette Factum slog hende, opstod dette kun af Venskabets og Medliden-

hedens Følelser; men som Dryden bemærker i sin uovertræffelige Dde,

„Det var kun et beslægtet Ord at finde
Thi Meddynt formes let til Elskov.“

Baronetten var vekselsviis hidsig og modløs.

„Det var Galskab af mig Tricksey, „udbrød han;“ formelig Galskab, at sende den Tosse Jack Curling efter den kjære Dreng, som sikkert nu har forladt Englands Kyster paa sin Bildgaasejagt til Rusland, kun med usle to Hundrede Pund i Lommen. Reist!“ gjentog han, „Borte! og alle dine skarpsindige Planer til at hjælpe ham ere tilintetgjorte.“

„Og dog saae Jack ud til at være trofast,“ bemærkede Beatrice.

„Jo vist! der findes ikke Trofskab eller Bestandighed her paa Jorden,“ vedblev den hestige gamle Mand; „kun Ulykken og Skuffelserne fæste sig til os Mennesker. Netop som jeg, ved mig selv, havde arrangeret at — ligemeget hvad; jeg har været en Nar da jeg tænkte derpaa. Først har vi stakkels Geoffrey Babasheur; saa frisk og kraftigt et Menneske som hvilken som helst i Landet, der dør, uden Tvivl blot for at plage mig; derpaa Dickon, hans Broder, som bliver en Skjelm, i den samme elskværdige Hensigt; og endelig Charley, som gjør sig udtalbeens

som et utilfredent Føl. Jeg antager at det dernæst bliver Dig, som følger Exemplet, og kaster Dig i Armene paa een eller anden pomadiseret Pudel af en Egtemand, som vil foragte din Fader for hans landlige Manerer."

"O! Fader! Fader!"

"Lad mig bare ikke gribe Dig deri," sagde Baronetten, "jeg vilde da oprette et Galehospital her paa Godsset, og selv blive en af dets første Beboere for min Ueilighed," tilspøiede han, da han saae at Beatrice følte sig saaret over hans slette Lune. "Saa Tricksey! nu er det glemt, kys din gamle Fader. Du burde vide af Erfaringen, at han gjør mere end han bider."

"Sandt nok min kjære Fader," svarede Datteren med et svagt Smil; men saa gjør Du ogsaa saa meget desto mere."

"Saa meget desto bedre, næsvise Mamsel; Du har da havt Tid nok til at blive vant dertil."

Kjældermesteren traadte ind i Frokostværelset med Brevsækken, som han lagde paa Bordet. Sir Edward aabnede den utaalmodigt, og undersøgte dens Indhold.

"Ikke et Ord," udbrød han i en sluffet Tone. "Charley kan ikke have modtaget mit Brev."

"Han vilde idetmindste have besvaret mit," tænkte Beatrice med et uvilkaarligt Suk.

Baronetten havde i flere Minutter været fordybet i at læse et af Dagbladene, da han pludselig udbrød i en Række af usammenhængende Udraab hvori Ordene „Torst! Dumrian! Ujel!“ allene vare forstaaelige.

Den unge Dame betragtede ham med Forbavselse.

„Det kommer der ud af at stole paa Trostak, som Du kalder det,“ sagde Faderen. Hvad kan Trostak nytte, til naar den er forenet med Ensoldighed?”

„Er der hændt stakkels Jack Noget Papa?” spurgte Beatrice ængstelig.

„Stakkels Jack!” gjentog den lidtsige gamle Herre. „Jeg vilde ønske jeg havde ham her, saa nær at jeg kunde naae ham med Pidsken. Læs — læs — hans Taabelighed har ødelagt vore Planer.”

Han overrakte hende det Blad, som indeholdt Politi Rapporten om Jacks Fremtraeden for Øvrighedspersonen; hans Eventyr med Kortspillerne, den Ensoldighed hvormed han havde ladet sig berøve, først sine Penge og siden Kjole og Hat, bleve fremstillede paa en aandrig Maade.

Trods hendes Bedrøvelse kunde den smukke Pige neppe afholde sig fra at smile.

„Men han blev jo frikjendt Papa,” bemærkede hun.

„Saa meget desto værre; Øvrighedspersonen

maa have været en ligesaa stor Dumrian som han selv. Sid han var bleven fremført for mig," tilføiede Baronetten, „jeg vil have dømt den Klobrian til Transportation."

„Stakkels Charley!" jukkede Datteren.

Sir Edward Challoner, som i sin Sindsbevægelse var sprunget op fra Frokostbordet, skred, to eller tre Gange, op og ned i Bærelset, derpaa standsede han pludselig, og ringede paa Kloffen. Kjeldermesteren traadte ind.

„Lad Vognen være for Døren om en halv Time," sagde Sir Edward; „og sig den doyne Slynge James at han har min Kuffert indpakket inden tyve Minutter. Meld ham, at dersom han bliver et Secund over den Tid, saa skal jeg knække alle Benene i hans Krop."

Kjeldermesteren begav sig afsted for at meddele de Ordre han havde faaet til Kammertjeneren og Rudsken.

„Tricksey," vedblev den gamle Herre, „i hvor mange Minutter troer Du at Du kan faae dine Faldblade og din Fruentimmerstads i Orden?"

Baronetten havde i de to sidste Dage truet med at fjøre over til Ipswich, og tilbringe en Uge med sin Søster, en Pebermø, som kun lignede ham i de værste Punkter af hans Charakter; thi Frøken Margarethe Challoner havde arvet alt det Sure af

Øblet uden at være i Besiddelse af den Sødme, som neutraliserer det. Tanken om et Besøg til en saadan Person, og paa en saadan Tid, var langt fra at være fristende for Beatrice, i hendes nærværende Sindsstemning.

„Det er umuligt Papa,” svarede hun, i en meget bestemt Tone. „Jeg har ikke noget Tøi, hvori jeg kan lade mig see; jeg kan bestemt ikke reise hjemme fra førend om fjorten Dage.”

„Saa maa jeg reise til London uden Dig.”

„Bed Ørdet London foer den varmhjerte Pige op fra sin Stol, London, det var en ganske anden Sag; Hendes Afsyn begyndte sieblikkelig at straae af Glæde.”

„Inden en halv Time, Papa,” udbroød hun, paa samme Tid slyngende sine Arme om den gamle Mands Hals, „og kysende ham med et forkjælet, men kjærligt Barns Frihed.” Hvorfor sagde Du ikke først hvorhen Du havde isinde at reise?”

Sir Edward trak sit Uhr frem, og bemærkede tørt at fire Minutter allerede vare blevne spildte; hans Datter forlod Værelset gjentagende: „Om en halv Time, vær kun rolig Papa.” I næste Dieblif hørte man hende kalde paa sin Kammerpige. Mærkværdigt nok, den unge Dame holdt sit Ord, i samme Dieblif som Vognen var for Døren og James havde plaaseret

sin Herres Ruffert paa Bagsædet, bragte en af Tjenerne Arvingens Sager ned.

„Der mangler to Minutter i den halve Time, ved Jupiter!“ mumlede Sir Edward med en indvendig Latter.

Forinden de fornævnte to Minutter vare forløbne visle Beatrice sig, klædt i sin Ridedragt, og fulgt af Susanne, som bar et halvt Dussin Pakker, hvilke hun erklærede alle indeholdt Noget, som det var umuligt for hendes unge Herskerinde at hjælpe sig uden.

„Du selv iblandt Antallet, formoder jeg,“ bemærkede Sir Edward; „thi jeg seer Du er paaklædt til at følge med os.“

„Naturligviis følger jeg med, Sir Edward,“ svarede den smukke Susanne, idet hun steg op paa Buxen. „Jeg gad nok vide hvad min unge Frøken vilde gjøre i London uden mig?“

Netop som Klokken slog Halv i Landsbyen foer Vognen afsted til Ipswich, som de naaede saa betids, at de kunde komme med Jernbanetoget.

Flere Aar efter pleiede Baronetten at fortælle om denne Reise, og den Hurtighed hvormed hans Datter gjorde sine Forberedelser dertil, som en Hæstedaad, der hidtil var uhørt i de qvindelige Reisesendes Historie.

Da de naaede London hørte de hen til Miverts Hotel, hvorsfra et Brev øieblikkelig blev affendt til vor

Helt; der samme Morgen havde skrevet sit Navn under Gjældsbeviset, som Pengelaaneren forbrede; og denne havde indbetalt for hans Regning, den forlangte Sum af 2000 Pund til Coutts.

Charles Davasfeur og hans nye Ven, Henri de la Tour, sadde ved Middagsbordet, da Sir Edwards Sendebud ankom med sit Brev; den unge Fransmand bemærkede den Rødme, og det Smil hvormed hans Kammerat læste dette.

„Fra en Dame,“ udbrød han, „saa sandt jeg lever! lykkelige Mand.“

„Dertimod,“ svarede Charles, „det er fra en Herre! en gammel og prøvet Ven af min afdøde Fader.“

„Saa har han en smuk Datter da,“ bemærkede Henri leende,“ ellers har mit Instinct slaaet mig feil. Aha! De er taus. Jeg syntes nok at der var en vis Grad af Betænkning i Deres Stemme og Dilekst, da de forsikrede mig om, at De hidtil havde været ubekjendt med denne sømme Lidenkskab; som om noget ungt aandrigt Menneske kunde naae sit nittende Aar uden at have været, eller være forelsket,“ tilspiede han, Ih! da jeg var femten Aar gammel følte jeg de forudgaaende Symptomer, og i mindre Tid end et Aar derefter havde jeg havt tre alvorlige Anfald.“

„De maa have været meget alvorlige i Sandhed,” sagde Charles. „Tre i et Tidsrum af tolv Maanedere! De bringer mig til at troe, at Franskmændene ere meget flygtige Væsener.”

„Og De, at Englænderne ere frygtelig flegmatiske Væsener,” svarede hans Ven. Jeg tænker at vi begge gjensidig have taget Feil af hinanden — men Tiden vil vise det. Denne Deres Faders hjære og prøvede Bens Ankomst formoder jeg vil berøve mig Deres Selskab for Resten af Aftenen.”

Charles indrømmede at dette vilde blive Tilfældet, og vilde have undskyldt sig, om ikke Henrik havde afbrudt ham.

„Ikke et Ord,” sagde han; „Ceremonier er Benstabs Grav, og om vi ikke endnu ere Venner saa haaber jeg at vi meget snart skulde blive det. Jeg veed hvad det er at skilles fra dem vi elske,” tilspiede han i en sørgmodig Tone. — Saaret, det foraarager — Arret, det efterlader; uagtet jeg sjældent fremviser mine Ar; thi Verden er altid mere beredt til at gjøre Nar af, end til at sympathisere med dem.”

„Velkommen, hjertelig velkommen min hjære Dreng,” udbrød Sir Edward, da vor Helt ankom i Selskabsværelset i Miverts Hotel. „Ganske uventede, og høist vigtige Forretninger have ført mig her til Lyffens Indling.

London, just som Fisseriet var begyndt; men ligemeget med det, siden det har skaffet mig den Fornøielse endnu engang at trykke din Haand, og bede Himlen beskytte Dig paa din Reise."

Fidele som laae i al Magelighed, og hvilede sig paa sin unge Hersterindes Skjød, hørte ikke saasnart Charles Stemme, førend den sprang ned paa Gulvet, gjørende muntert, og gjørende allehaande Krumspring som Accompagnement dertil.

"Læg sig, Fidele, læg sig," sagde den unge Mand, idet han udstrakte sin Haand mod Beatrice, som, uden at vide hvorfor, rødmede dybt da hun gav ham sin. Længe og kjærligt trykkede han den, og hans Hjerte bævede af Henrykkelse da han følte, eller troede at føle Trykket sagte gjengjeldt.

Ihvorvel Beatrice havde erklæret førend hun reiste, at hun ikke havde nogle Klæder hvori hun passende kunde vise sig, saa fandt dog hendes tidligere Legekammerat, at han aldrig havde seet hende saa passende klædt, eller see saa qvindelig smuk ud. Det er mærkværdigt hvor hurtigt Kjærligheden skjærper Jagttagelseevnerne.

"Jeg havde tilskrevet Dig," bemærkede Baronetten, "og da jeg ikke betids nok fik din Adresse, sendte jeg mit Brev med den mageløse Arabat Du anbefalede mig, Jack Curling. Jeg antager Du har seet Aviserne!

Under min Reise herhen raadslog jeg alvorligt med mig selv, om han eller jeg var den største Tøsse: han, fordi han paatog sig at finde Dig i dette Babel, eller jeg, fordi jeg stolede paa ham."

"De maa tilgive stakkels Jack," sagde Charles, "da det dog lyffedes ham tilsidst at udføre sin Commission, ihvorvel Maaden, hvorpaa han fandt mig, just ikke var den behageligste. Mit Svar paa Deres og Frøken Challoners venlige Meddelelser maa have krydset Dem paa Veien."

"Frøken Challoner!" gjentog Faderen gnavent; pah! Hvorfor kalder Du hende ikke Tridsey; hvad Navnet Beatrice angaaer, saa forundrer jeg mig ikke over at Du ikke synes om det, det var hendes stakkels Moder der fandt paa det. Hvad mig selv angaaer saa kan jeg ikke fordrage det."

"Fr. Bavasieur," sagde den unge Dame, lidt stødt uagtet hun hemmelig sølte, at han vilde have tiltalt hende paa en mindre formel Maade om ikke Baronetten havde været tilstede, "har besluttet sig til at staae paa ceremoniel Fod med sine Venner."

"Fr. Bavasieur!" udbrød den gamle Herre; "ere I bestemte paa at gjøre mig rasende begge To. Jeg siger Charley og Tridsey; og jeg paastaar, at jeg ikke vil høre om mere Formaliteter og Konsens. For Pokker!" tilføjede han; jeg har vel Ret til at

vælge hvad Navn mit eget Barn skal kaldes ved, idetmindste indtil hun forandrer det."

„Hvad hun slet ingen Hastværk har med at gjøre, min kjære Papa," bemærkede den unge Dame smilende, „Du er altfor overbærende og kjærlig mod din lune-fulde Pige, til at jeg skulde tænke paa at forlade Dig saasnart."

En pludselig Taare forbunklede Sir Edwards ellers saa klare Dine, idet han betragtede sit Barn, og lyttede til hendes kjærlige Ord.

For at bilægge Sagen kaldte de unge Foll hinanden Charles og Beatrice for Næsten af Aftenen. Charley og Triksy forekom dem nemlig altfor fortroligt.

Til stor Fornøielse for sine Venner oplæste Charles den Placat som Snap havde sammensat; beskrev den Forsølgelse han havde lidt, og det endelige Resultat. Baronetten loe hjerteligt, erklærede at Jack ikke var halv saa stor en Tosse som han havde antaget ham for, og tilspøiede, at han kunde blive i hans Tjeneste saa længe der var en Hest i Stalden.

„Jeg stod netop i Begreb med at udbede mig en Gunst, min kjære Sir Edward," bemærkede hans Gjeest. „Stakkels Jack erklærer, at han ikke kan blive lyffelig naar han er borte fra mig, og jeg tilstaaer, at

jeg gjerne vilde tage ham med mig; jeg er vant til
Fyren, og —

„To Hundrede Pund Sterling, Charley,“ afbrød
Baronetten, „er kun meget Lidt at reise til Rusland
og holde Tjener med.“

Charles forklarede hvorledes hans pecuniaire For-
legenhed var bleven afhjulpen ved Pengelaanerens
overordentlig liberale Opsørsel. Fader og Datter hørte
paa ham uden et Smil, og glædede sig hemmeligt
over at deres venstrelige Plan var lykkes.

„Du har lettet mit Hjerte betydeligt,“ sagde den
Første. „Sagen er, min kjære Dreng, at jeg havde
ifinde at bortraifonere den urimelige, overdrevne Fø-
lelse af Delikatesse, som hindrede Dig i at modtage
Hjælp af en gammel Ven; saaledes som det er, føler
jeg næsten Lyst til at flamres med Dig, denne Sag
betræffende. Syv og en halv pro Cent for to Tusinde
Pund! naar Du kunde have faaet fem Gange saa
meget uden at betale en Skilling i Rente derfor.“

„Lykkeligviis behøve vi ikke at discutere denne
Sag min bedste Sir Edward,“ bemærkede Charles.

„At foretrække en pengegierrig Skjelm af en
Nagerkarl for mig!“ vedblev den gamle Herre i en
ærgelig Tone.

Et Blik fra Beatrice advarede den Talende om,
at han traadte paa en delikat Grund. Hendes Fader

tog Binket ad notam, og siden det store Formaal, at hjælpe hans unge Ven var opnaaet, følte, han at det vilde være uklogt at strides med ham om Maaden hvorpaa dette var skeet; han forandrede derfor Samtalsemnet, idet han udtrykte sit Ønske, at faae Jack at see.

„Jeg tog mig den Frihed at tage ham med mig til Hotellet,“ sagde vor Helt, „for at han kunde underbejde sig Tillsættelse til at forandre Herre. I det Brev, jeg tilskrev Dem, fremkom jeg med den samme Bøn.“

„Tilstaaet, min kjære Dreng, tilstaaet!“ udbrød Baronetten. „Tag hvadsomhelst jeg har — det staaer ganske til Din Tjeneste.“

„Den unge Mand's Dine mødte Beatrice's, og begge rødmede.“

„Hvadsomhelst han har,“ gjentog Charles ved sig selv; „hvor snart hans venlige Følelser vilde forandre sig, om jeg forlangte hans Datters Haand.“

Saa lidet forestillede han sig, at hans lunefulde Ven vilde have tilstaaet ham dette med langt større Fornøjelse, end hans Anmodning om at stille sig ved Jack; men, som denne bemærkede den Morgen Striden fandt Sted paa Herregaarden, „somme Hvalpe ville ikke see, selv efter at man har aabnet Dinene paa dem.“ Ikke at vi ville tilkjendegive, at Charles Ba-

vassneur var en Hvalp. Sammenligningen er Sir Edwards, ikke vor.

Jack Curling saae meget faareagtig ud da han, ifølge den Befaling han havde faaet, traadte ind i Selskabssalen. Hans Ansigt var saa rødt som Skarlagen, og han blev ved at snoe og dreie sine Hænder paa den meest overordentlige Maade. Staffels Karl! den smukke Susannes drillende og bidende Sarcasmer — hun havde nemlig været grusom nok til at oplæse Historien om hans Eventyr af Avisen for ham — vare som Intet mod hvad han ventede sig af den satiriske Baronet.

„Saa Du er bleven kjed af min Tjeneste Jack,“ begyndte denne.

„Med Deres Tilladelse Sir Edward,“ svarede Jack, idet han skrabede med Fødderne paa det rige tyrkiske Gulvteppe, og trak sig i Haartoppen; „det vil sige, ikke kjed, men jeg ønsker atter at træde i Tjeneste hos min unge Herre; han vil ikke lee af mig, og jeg vil aldrig mere kunde fremvise mit Ansigt i Harleyford.“

„Hvorfor ikke det,“ spurgte hans Plageaand høitideligt. „Med din Erfarenhed, og Kjendskab til Londonslivet, maa Du altid kunde maale Dig med de ensfoldige Lømler paa Landet; ja, Du vil blive betragtet som en sand Helt.“

„Men min Tunge kan ikke maale sig med Fruentimmer-
timmerterne,“ bemærkede Jack, som endnu led under
Smerten af Susannes Angreb paa ham.

„Meget sandt,“ sagde Beatrice, som kom til hans
Undsætning.

„Og jeg er ikke nogen Helt,“ tilspøiede den stak-
felses Fyr; „heller ikke er jeg det første Udsel, som an-
tog sig selv for en Guldblodshest; om jeg har været
en Nar, saa veed jeg det idetmindste selv; og det er
altid Noget.

Opriktigheden af denne Tilstaaelse afvæbnede al
videre Kritik.

„Og saaledes forholder det sig Jack,“ svarede
hans unge Herre, „vi ville begge blive visere med
Tiden.“

Med denne trøstefulde Bemærkning, for hvilken
Jack følte sig overmaade taknemmelig, blev han sendt
bort fra Selskabsværelset, til det fælles Værelse for
alle Tjenestefolkene af de Herstæder, som befandt sig i
Hotellet.

Medens Susanne hjalp sin unge Frøken i Ar-
rangementerne for Natten, gav Beatrice, som i de
sidste faa Dage var bleven en erfaren Diplomat, den
landlige Coquette et Bink, om at hun havde været
noget for streng mod Staldkarlen.

„Gud! Frøken,“ udbrød Kammerpigen, „hvor var

det muligt at lade være? De skulde have hørt Sir Thomas Bambridge's Kammertjener læse Esterretningen derom i Avisen; det var ganske oplivende, som han bemærkede, at træffe paa en saadan rigtig Bondetnold."

"Du forglemmer, at Du saaledes kommer til at hedde en Bondetøs," bemærkede Beatrice tørt.

Enjannes Dine fyldtes øieblikkelig med Taarer; hun saa at hendes Frøken var misfornøiet med hende.

"Og at jeg ogsaa er en Bondetøs," vedblev Beatrice; „eller med andre Ord, en ensfoldig Landsbypige, ubekjendt med Londonerlivets Gledheder og Bedragerier; det maa være det, som Sir Thomas Bambridge's Kammertjener forstaaer ved dette Ord; saa at hans Uforsammenhed, naar Alt kommer til Alt, ligesaavel kan henføres paa Dig som paa Sack, som ikke allene er en ærlig Knøs, men ogsaa seer meget godt ud, og er sin Herre inderlig hengiven."

"Om han ikke er ham hengiven," tænkte Pigen ved sig selv, „saa veed jeg nok hvem der er ham hengiven;" en Kundskab hun meget viselig beholdt hos sig selv.

"Kammertjeneren er en impertinent Arabat," sagde hun, „og en Rujon tillige; thi efter at Sack havde truet ham med at asprygge ham, yttrede han

ikke et Ord mere. Jeg vil ikke tale et Ord mere til ham, selv om han blev et heelt Nar i Huset."

"Uden Tvivl er han en Nar," bemærkede Frøken Challoner; "Jack, med al sin Enfoldighed, er bedre end et Dussin saadanne Fyre."

"Det er vist og sandt Frøken," udbrød Susanne, som begyndte at føle sig meget fornærmet ved den Idee, at Nogen vovede at betragte hende selv, eller hendes unge Frøken som Bondetøse.

"Papa har megen Godhed for Jack," vedblev Arvingen; "og jeg tvivler ikke om, at naar han opfører sig vel, vil han sørge godt for Jack, naar han kommer tilbage fra Rusland; saa Du seer hvilke gode Udsigter Du har mistet ved din Taabelighed."

Susanne begyndte at føle sig meget forlegen.

"Jeg haaber at De ikke er vred paa mig," sagde hun.

"Jeg er ikke vred paa Dig," svarede Beatrice; "Du er for god en Pige til at jeg skulde være det; jeg tænkte kun paa, at dersom Du og Jack havde vedblevet at være Venner —"

"Men vi have aldrig været Uvenner Frøken," afbrød Susanne.

"Nuvæl da, dersom I havde været gode Venner, at han da sandsynligviis vilde have skrevet Dig til en Gang imellem; og vi da, jeg mener Papa, vilde

have hørt hvorledes det gik Hr. Bavaſſeur i Ruſland.“

Idet den ſmukke Pige udtalte dette indirekte Udtryk af hendes Onſker rødmede hun dybt, og beſkyldte ſig i ſit Hjerte for Faltſkhed.

„Naturligviis Frøken,“ ſvarede Enſanne, ſom pludſelig var bleven ligesaa diplomatisk ſom hendes unge Frøken, „jeg har hele Tiden havt iſinde at blive gode Venner med ham førend han reiſte. Vi have kjendt hinanden ligesiden vi vare Børn — vi ere begge fra ſamme By. Vi maa være Venner, og vi ſkal være Venner. Det vilde faae mit Hjerte til at brikte om jeg ſkulde ſkilles fra Nogen i Fjendſkab.“

Frøken Challeron begav ſig til Hvile, mere end nogensinde overbeviist om, at Enſanne var en forſtandig, redelig ung Pige, og følende en overordentlig Interesſe for hendes og Jachs Velſærd.

Da Charles kom til Hotellet den følgende Morgen, fandt han Sir Edward i Begreb med at aſlægge et Beſøg hos ſin Ven, Lord Clarendon, for at faae nogle Breve beſørgede til den engelliſke Geſandt i St. Petersborg for ſin unge Vens Regning. Da Beatrice ikke havde Klæder med ſig, hvori hun kunde lade ſig ſee — naturligviis havde hun intet andet Motiv — aſſlog hun at følge med; følgelig bleve de to unge Folk allene, for at more ſig ſaa godt de kunde. I Be-

gynbelsen dreiede deres Samtale sig om deres Barn-
doms Grindringer — deres Stridigheder og Forsonin-
ger, og de mange behagelige Timer de havde tilbragt
i hinandens Selskab.

„De maa skrive regelmæssigt til Papa,“ bemær-
kede den unge Dame, „thi De veed nok, at han be-
tragter Dem som en Søn.“

Vor Helt længtes efter at tilstaa, at det var det
Navn han nu satte den største Priis paa at kunne
gjøre Fordring paa; men Tanken om hans forandrede
Stilling, hans Vresfølelse og Delikatesse tilbageholdt
ham.

„Hun vilde foragte mig,“ tænkte han, „og be-
tragte min Kjærlighed som opstaaet af Begjærlighed
efter hendes Eiendomme. Nei, Beatrice! jeg maa
gjenerhverve det Navn, og den Arv som er bleven
mig fravristet, eller Hemmeligheden skal døe med mig.“

Hvor mangen høihjertet Mand er ikke kommen
til en lignende Beslutning! Men, hvordan det nu
gaaer til, saa er der Hemmeligheder, som det er umu-
ligt at bevare — de ville undslippe — og Kjærlighed
er identviis en af disse.

„Jeg vilde være den utaknemmeligste Slynge-
l paa Jorden om jeg kunde glemme en saa kjærlig og
trofast Ven,“ udbrød han, med et dybt draget Suk.

„Rusland!“ sagde Beatrice ved sig selv; „jeg

erindrer at jeg har læst om det, da jeg var Barn. Mændene, siger man, ere sunde og forræderiske, Vilde som efterabe Civilisation; men Qvinderne ere bekjendte for deres Skjønhed. Vogt Deres Hjerter Charles," tillagde hun med et Smil. „Dersom jeg havde været en Dreng, istedetfor et hjælpeløst unyttigt Pigebarn, saa kunde jeg have reist med dem — for at see Verden."

„Det vilde ikke kunde gjøre Dem bedre i mine Dine," bemærkede den unge Mand, dybt rørt over den smukke Interessee disse Ord lagde for Dagen.

„Begynder De at smigre?" udbrød den smukke Pige. „Jeg maa troe at De gjør Nar af mig."

„Gjøre Nar! Ved Himlen! Beatrice, jeg —"

Han standsede: Vesselskelsen holdt atter den Forklaring tilbage, som skjælvede paa hans Læber.

„Det glæder mig, at De er oprigtig nok til at tilstaae det," vedblev Frøken Challoner; „men jeg kjender mine Mangler og Feil, Charley, og tilgiver Dem."

„Charley!" Havde hun kaldet ham „Charles," kunde vor Helt maaskee endnu have holdt fast ved sin Beslutning; men der var Noget i det gamle fortrolige Navn, og endnu mere i den Tone hvormed det udtaltes, som besejrede ham.

„Beatrice," sagde han; „mit Hjerter er fuldt, ja

saa fuldt, at jeg maa tale eller det brister. Jeg elsker Dem dybt — foragt mig, had mig om De vil, for min Forvovenhed — Denne Straf vil være mindre stræffelig end Taushed. Fra det Dieblif vi skiltes ad i Harleyford har jeg kjæmpet imod Overbeviisningen af min Eidskab, men den overvælder mig. Denne Tilstaaelse veed jeg gjør mig til en æreløs Mand — til en, som har misbrugt Deres Tillid og Deres Faders Venfskab. Jeg skal aldrig mere misbringe disse; lad mig medtage den Trøst, at De har tilgivet mig; jeg bønsfalder Dem derom.

Frøken Challoner var saa overvældet af denne pludselige Tilstaaelse, at hun i nogle Diebliffe ikke kunde tale. Ligesom hendes Elsker havde hun ogsaa kjæmpet med den Overbeviisning, at hun ikke længere kunde beherske sine Følelser — men af en meget forskjellig Grund — den ydmygende Tanke, at de ikke bleve gjengjældte.

„Har jeg da syndet saa haardt at jeg intet Haab tør nære!“ spurgte han i en sørgmodig Tone. „O Beatrice, ikke førend i dette Dieblif har jeg følt Ydmygelsens Bitterhed.“

„Charles,“ stammede den rødmende Pige, idet hun udstrakte sin Haand til ham, „man har intet at tilgive naar man selv er medskyldig i Feilen.“

Forandringen fra Fortvivlelse til Glæde var næsten

for meget, til at den unge Mand kunde bære den; han trykkede hende i sine Arme, tæt op til et Hjerte saa trofast og mandigt som noget, der nogensinde bankede for en Kvinde; idet han med lidenskabelig Omhed talte hende for en Tilstaaelse, som paa eengang udgjorde hans Stolthed og hans Lykke.

„Nu kan jeg endogsaa udholde Deres Faders heftige Bebreidelser,“ sagde han.

„Min Fader!“ gjentog Beatrice; „og hvorfor skulde han bebreide Dem?“

„Jeg har forraadt hans Tillid — tragtet efter en Kjærlighed, som jeg ikke er værdig til,“ svarede vor Helt, „jeg, en navnløs, fattig Mand.“

„De vil vel sige ham —“

„Alt,“ sagde hendes Elsker stolt; „jeg kan have handlet uret, men jeg kan ikke nedlade mig til at bedrage ham.“

Beatrice smilede gennem sine Taarer; hun var meget langt fra at troe, at Sir Edwards Brede vilde blive saa vanskelig at berolige, som Charles i sin Jdmyghed og overdrevne Uresfølelse ventede.

„De veed at han elsker Dem,“ sagde hun.

„Ja,“ svarede hendes Elsker med et Suk; „og denne Kundskab vil gjøre min Handlemaade endnu utaknemligere.“

„Og hvormeget han elsker mig,“ tilspiede Piger

med forøget Tillidsfuldhed; „siig ham, at min, saavel som Deres Lykke beroer paa hans Tilgivelse; siig ham —“

I dette Dieblis gik Døren til Selskabsværelset op, og Baronetten, som netop var kommen tilbage fra Contoiret for de udenlandske Affairer, indtraadte, holdende flere Breve i sin Haand.

„Og hvad mere skal han siige mig, om jeg maa spørge?“ sagde den gamle Herre med et godmodigt Smil.

Hans Datter foer forbi ham, og flygtede ind i Paaflædningsværelset.

„Hvad Pokker er Meningen hermed?“

„Det betyder, at jeg har forraadt Deres Tillid og Venstab — gjort Uret mod den ædleste, bedste Mand,“ svarede Charles Bavaiseur, faldende paa Knæ.

Baronetten blev pludselig rød i Ansigtet, men om det var af Brede eller Fornæielse var det umuligt for Charles at siige; thi den ulykkelige unge Mand, ivrig efter at gjøre en fuldstændig Tilstaaelse af sin formodede Forbrydelse, vedblev med tiltagende Energi.

„De maa have mig naar jeg fortæller Dem, at uagtet min Fattigdom og min Skam, jeg har vovet at søle, og udtrykke min Kjærlighed til Beatrice, og at hun, Engel som hun er, har tilgivet mig.“

„Og givet Dig sit Ja?“ spurgte Sir Edward utaalmodigt.

„Nei min Herre, med al min Galskab har jeg dog ikke drevet min Frækhed saa vidt.“

„Staa op Du unge Slyngel — min kjære Dreng, mener jeg;“ udbrød den gamle Herre; „og spørg hende om hun vil have Dig strax; men giv mig først et Haandtryk.“

„Er det muligt!“

„Min kjære Dreng,“ sagde Baronetten, „jeg har altid bestemt hende for Dig, Du vilde kun ikke see det. Dine Dine ere endelig aabnede. Du er den eneste Mand, til hvem jeg med Glæde vil anbetro mit Barns Lykke. Jeg har iagttaget Dig fra Barndommen af Charles; studeret din Charakter, dine Grundsaetninger og selve dit Hjerte —“

„Men min Fattigdom —“

„Prat med din Fattigdom!“ afbrød hans gamle Ven utaalmodigt. „Fyrgetyve Tusind Pund om Aaret er nok for en fornuftig Mand, selv om det medfører Byrden af en Kone.“

„Tvivlen med Hensyn til min Fødsel?“ tilspøiede den unge Mand sørgmodig.

„Ih nu Charles, jeg tilstaaer at jeg kunde ønske at see det opklaret, mere for din Tilfredsheds Skyld Lyffens Yndling.“

end for min egen. Digesfra Erobringens Tid til idag har der ingen Plet været paa vort Skjoldbmærke."

"Og der skal heller ikke blive nu min Herre. Det Haab, De har givet mig, indgyder mit Hjerte Mod. Jeg vil frabriste Graven denne Hemmelighed, om den er skjult der."

"Du paaftaaer altsaa, at ville reise til Rusland?"

"Nu mere end nogensinde, dyrebare Sir. Edward; jeg tør ikke tilbyde Beatrice et tvivlsomt Navn; hun maa aldrig bringes til at rødmme over sit Balg, hvor uværdig jeg ellers kan være til denne Lykke. Vi ere begge unge; et Aar gaaer snart, og da vil jeg have faaet de Beviser jeg søger, eller —"

"Komme tilbage til os uden dem," bemærkede Baronetten, idet han endte Sætningen for ham. "Charles," tilspiede han, "det er til Manden jeg giver min Datters Haand, og ikke til hans Navn eller Formue. Med Challoner har aldrig brudt sit Ord. Vend tilbage, naar og hvordan Du vil, forudsat at det er med Gre, Beatrice og min Velsignelse venter Dig."

12te Capitel.

England farvel! nye Ryster vil' fremstaae,
 Naar dine hvide Klipper jeg ei mere kan see,
 Med andre Egne og klarere Himmel;
 Men vil' Hjerterne være trojaste som dine?

Authors Scrap Book.

Da Beatrice Challoner hørte sin Elfers Beslutning, at udføre sin Rejse til Rusland, bifaldt den høihjertede Pige dette. Forsøget, at opdage Beviserne for hans Fødsel, indsaae hun at han skyldte, saavel sine Forældres Minde, som sin egen Ære, og hendes Faders høimodige Venstab.

„Vi ere begge unge,“ sagde hun; „et Aars Fraværelse vil give mig Tid til at uddanne mig saaledes, at jeg kan blive Dig mere værdig.“

Med ægte Galanteri erklærede Charles, at dette var umuligt! I hans Dine var hun allerede fuldkommen.

Og dette var hans oprigtige Overbeviisning; Kjærligheden havde gjort ham blind for hvad der før havde forekommet ham som Mangler i hendes Charakter, eller rettere i hendes Opdragelse. Hans Hjerter vurderede hendes Aabenhjertighed og ædle Følelser, hendes barnlige Hengivenhed for sin Fader, hendes uinteresserede, ædelmodige Kjærlighed for ham selv.

Aldrig syntes Timerne at flygte saa hurtigt som paa den sidste Dag, det var tilstaaet Dem — for

Maaneder, ja maaskee for Aar — at tilbringe sammen. Mere end een Gang følte Sir Edvard, som saae hvor lykkelige de vare i hinandens Selskab, sig tilbøielig til at formaa sin tilkommende Svigersøn til at blive, men Følelsen for hans Vre holdt ham tilbage.

„Pligtens Bei, betænkte han, kan maaskee være den vanskeligste, men den vil sikkert føre til Lykke til sidst; tillige sagde Erfaringen ham, at vor Helt ikke var en af dem, som let opgive en eengang fattet Beslutning.“

For sin Faders, saavel som for sin Elskers Skyld, bar Beatrice Adskillelsen med en Fatning, som forbausede hende selv; hun fordrede ingen Gød, thi hendes Tillid til hans Vre var ubegrændset; hun kunde ligesaa lidt have tvivlet paa sin Elskers Bestandighed som paa Himlens. Hun kjendte sit eget Hjerte og bedømte Charles derefter.

Tiden vil vise om han blev hendes Tillid værdig eller ikke.

„Gud velsigne Dig, min egen søde Pige!“ hviskede han, idet han trykkede hende ømt i sine Arme; „Erindringen om dette Dieblif, Haabet om min Hjemkomst, maa være min Trøst i mangel ensom Time. Skulde Faren møde mig, saa veed jeg at en Engels Ræber have bedt for mig, og denne Tanke vil stjænke

min Sjæl Mod. Sir Edvard, Velgjører! Ven! Fader! Himlen velsigne Dem! og farvel!"

Han trykkede sine Læber lidenskabeligt til hendes, og knugede Baronettens Haand, hvorpaa han styrtede ud af Værelset. Det var ikke sørend han havde forladt hende, at Beatrices Selvbeherskelse forsvandt, og hun græd bittert paa sin Faders Skulder.

"Gud give at jeg havde holdt ham tilbage fra at reise," mumlede den gamle Mand, dybt rystet ved hendes Sorg; „at jeg havde gjort det til en Betingelse for —"

„Han vilde have forkastet det," hulkede Beatrice; „og jeg vilde have foragtet ham for en saadan Svag-
hed. Den Mand jeg elsker," tilføiede hun, „maa vise sig min Kjærlighed værdig, eller miste den. Hvor ringe end Gaven kan være, kan jeg dog kun skjænke den til en Mand, der viser Vressfølelse og Hengivenhed, som Charles har viist."

Medens den Scene, vi have forsøgt at beskrive, fandt Sted i Selskabsværelset, fandt en ligesaa øm, skjøndt noget mindre rørende Scene Sted i Beatrices Paaklædningsværelse, hvorhen Jack Curling havde fundet Veien, for at sige Farvel til den smukke Susanne.

Med al hendes Coquetteri og Drillesygge var Kammerpigen en af disse blødhjerte Skabninger,

som Naturen ikke synes at have skabt i noget andet Diemed end for Kjærlighed. Hun var ligesaa let til at smelte som Bøx; med den extra Fortjeneste, at Indtrykket var varigere. Vi ville just ikke sige, at det var umuligt at udslette det; men det vilde tage en temmelig betydelig Tid inden det skete.

Hvorledes han vovede at fremkomme med Kjærlighedserklæringen, forblev bestandig en Hemmelighed for Jack. Det slap ud, som han pleiede at sige, „førend han vidste af det.“

„Og Du vil ikke lee ad mig med den fine Herre af en Kammertjener, som han troer sig at være, naar jeg er borte i fremmede Lande med Hr. Charles“ sagde han, idet han sagte listede sin ærlige, grove Haand omkring hendes Liv.

„Nei, Jack; det vil jeg ikke,“ hulkede Susanne.

„Eller fortælle Folkene hjemme paa Gaarden hvordan jeg blev taget ved Næsen af disse udspeculerede Londonner Gavtyve.“

„De veed det allerede Jack,“ var Svaret. Kjælder-mesteren læser altid, som Du veed Advokaterne efter Sir Edward er særdeig med dem. Men jeg skal sige Dig Noget hvad jeg vil gjøre,“ tilføjede hun med et svagt Smil; jeg vil love Dig, at Ingen skal lee ad Dig anden Gang i min Nærværelse.“

Med dette Løfte var Elskeren nødt til at synes tilfreds.

„Naturligviis, Susanne, vil Du blive mig tro medens jeg er borte?“

Kammerpigen tørrede øieblikkelig sine Taarer; hele hendes Sjæl oprørtes ved den Formodning, at hun kunde være ham utro.

„Bliv Du bare saa trofast som jeg skal blive,“ udbroød hun, „saa vil Du handle meget forskjælligt fra Størstedelen af dit Kjønn; jeg vil bedømme din Kjerlighed efter Regelmæssigheden af din Brevverling,“ tilspøiede hun.

Den stakkels Fyr forsikrede, at ingen Dag skulde hengaae uden at han skrev hende til.

Da Jack nu hørte sin Herres Stemme paa Gangen, mærkede han at Afskedsøieblikket var kommet, og idet han gav sin Kjæreste et hjerteligt Kys, som forhausede hende i den Grad, at han fik Tid til at gjentage det to Gange inden hun atter kom til sig selv, løb han ned af Trapperne, og naaede Gaden netop i rette Tid til at stige op bag Sir Edwards Bogn, som ventede, for at føre vor Helt ud til Dampskibet.

„Naa! Naa! tænkte han ved sig selv,“ hvem skulde have tænkt det for en Maaned siden, at jeg skulde have friet til Susanne, og fulgt Hr. Charles til fremmede Lande? Det synes mig Alt som en Drøm.

„Kysset var dog Birkelighed,“ tilføiede han, med et Suf den søde Grindring derom.

„Jeg var i al Fald fuldkommen vaagen dengang; hun er en god Pige, og jeg er en ærlig Knøs, saa der er ingen Skade skeet; lad Pastor Dickon prædike saa meget han vil om det Syndige og Uloge i at fattige Folk forelske sig i hinanden. Han tænker mere paa Fattigskatten end paa sin Bibel, formoder jeg.“

I mere end en Time, gik Charles op og ned ad Dækket paa Hamborger Dampskibet, fordybet i sørgmodige, og dog behagelige Betragtninger. Aftenen var smuk, neppe et Vindpust rørte sig. Henri de la Tour havde moret sig med at betragte Stjernerne, som afspeilede sig i Themsens rolige — og vi ville ønske at vi ogsaa kunde sig klare — Bunde, hvis Bredder vare tydeligt at see paa begge Sider.

Da han tænkte, at hans Ven længe nok havde overladt sig til sit melankolske Lune, reiste han sig fra sin Plads i Agterdelen af Skibet, og rørte ham paa Armen.

„Min kjære Ven, jeg gratulerer Dem,“ sagde han.

„Gratulerer mig!“ gjentog hans Kammerat bittert.

„Ja.“

„Hvorfor, om jeg maa spørge?“

„Paa Grund af Deres Sorg,“ svarede den unge Fransmand. „Den beviser, at De har sagt Farvel

til Benner, som elske Dem; som ivrigt imødesee Deres Tilbagekomst, tænke paa Dem, og bede for Dem. Ubentvivl er det en sørgelig Tanke, at skilles fra disse; men der er en Følelse, som er endnu sørgeligere: nemlig at vide, at man staaer ene i Verden, uden at være savnet af Noget."

„Dette kan ikke være Deres Skjæbne," bemærkede Charles med Varme.

„Det er saa nær ved at være min Skjæbne," vedblev Henri, „at det forladte Bæsen, jeg har beskrevet Dem, vilde finde meget Lidt at misunde mig, om han kjendte min Historie. Dersom jeg troede, at det kunde adsprede Dem, saa vilde jeg fortælle Dem den; thi det er altid en Trøst, at kunne anbetroe sine Sorger til Venskabets Sympathi."

Vor Helt forfikkrede ham, at han vilde lytte til ham med den dybeste Interesse.

„Min Historie," vedblev den unge Franskmænd, „staaer i saa nøie Forbindelse med min nærværende Reise, at den ene vil forklare den anden."

„Min Bedstefader, Grev de la Tour, havde, i en Alder af fire og tyve Aar, opnaaet den høie Rang af Oberst i den keiserlige Garde. Uliig hvad der er Tilfældet hos Eder, havde han ikke kjøbt sin Grad, men vundet den, Skridt for Skridt, i mangan en haard Dyst paa Kamppladsen. Under den forræderiske Ro,

som gik forud for den uslykfelige Expedition til Rusland, havde han givet sig; og da Keiserens Opfordring kaldte ham bort fra sit Hjem, var han Fader til en Søn. De kan forestille Dem den Smerte, hvoraf hans Hjerte var sønderslidt, da han velsignede sin Kone og sit ubevidste Barn. Men Vrens Stemme overbøvede enhver anden Betragtning; han rev sig ud af deres Arme, og gik til Armeen. Felttogets Ulykker behøver jeg ikke at fortælle; dets Historie blev skrevet i Moskvas flammende Luer; dets Udfald kan spores i de døde Kroppe, hvormed Ruslands Sletter bleve besyrede. Fra dette Felttog vendte min stakkels Bedstefader aldrig tilbage; skuede aldrig igjen den varme Sol af det Frankrig, for hvilket han saa ofte havde blødt, eller Hustru og Barn, som han havde ladet tilbage for at begræde hans Fraværelse."

"Det var en Soldats Skjæbne," bemærkede Charles Bavaiseur; „idetmindste gjorde han sin Pligt, og døde paa Vrens Mark; hans Efterkommere kunne vel være stolte over ham."

"Hør nu videre," vedblev Henri. „Min Bedstefader havde anbetroet Bevogtningen af de Væsenere, der vare ham kjærest, til en Mand, som han antog for sin Ven — en polsk Emigrant, som han udgav sig for, men, som det siden har viist sig, var en russisk Spion. Nu vel, min Herre, denne Mand, eller

rettere Dævel, var skjændig nok til at fatte en heftig Lidenſkab til den Kone, ſom var betroet til hans Vre. Da Efterretningen om vor Ulykke kom, lod han ſom om han ſørge med hende; det var et dybt beregnet Spil han spillede, men, til Lykke for Damens Vre, et uheldigt; han talte tilſidſt om Kjærlighed, tilbød hende ſin Haand; endſkjøndt han vel vidſte, at den Gang han tilbød hende denne, var den Ven og Vgtemand han havde forraadt, og affecteret at ſørge over, ved hans dævelſke Kunſter Fange i Siberien."

"Affkyeligt!" udbrød vor Helt. "Kan der have exiſteret en ſaadan Skurk?"

"Jeg forundrer mig ikke over Deres Forbauselſe," bemærkede hans Ven; "jeg var engang lige ſaa vantro ſom De nu er; thi jeg kjendte og elſtede Manden."

"Og den ulykkelige Dame, hvorledes undgik hun denne dybt lagte Plan?"

"Erindringen om ham hun troede død, beſkyttede hende. Hans Bønner og Overtalelſer vare forgjæves; han fik Afſlag, beſtemt men venligt; og lige til det Sidſte betragtede den bedragne og fortvivlede Kone ham ſom ſin beſte Ven; ja hun anklagede ſig næſten for Utafnemmelighed, fordi hun ikke kunde elſke ham. Ved ſin Død overlod hun min Fader til hans Formynderskab; men lykkeligviis blev, paa Grund af hen-

des dybe Religiositet, en meget værdig Mand, Abbed Angré, deelagtig med ham i Formynderskabet."

"Skurken vilde have forraadt dette som han før forraadt det andet og helligere Løfte," udbrød Charles.

"De har Ret," tog Henri atter Ordet. "Flere Gange søgte han, under Paaskud af at forøge min Faders Formue, at overtale Abbeden til at samtykke i et Salg af visse Dele af Eiendommen; men Præsten var uroffelig, og hans Planer om Plyndring tilintetgjorte. Nu vel, min Fader blev endelig myndig, gistede sig, og kom i Besiddelse af sin Arv. Omtrent for et Aar siden døde Grev Polaski — Navnet paa det Uhyre jeg har beskrevet — pludselig og ynkeligt; med Samvittighedsnag i sit Hjerte og Galskab i sin Hjerne. Hans Papirer bleve undersøgte; og tænkt Dem vor Rædsel og Forsærdelse da vi opdagede tre Breve, skrevne til forskjellige Perioder fra Sibirien af min Bedstefader, hvori han bønfaller om sin Vens Hjælp — den Mands Hjælp, som havde forraadt ham, — til at komme tilbage til sit Fødeland og sin Familie."

"Forsærdeligt!"

"Det sidste af disse var skrevet for otte Aar siden; der var Mulighed for at den tappre, skjændigt behandlede, franske Krieger endnu levede. Man henvendte sig, gjennem Gesandten i St. Petersborg, til den russiske Regjering; men denne, sandsynligviis skamsuld over

dens Agenters Skurkestreger, nægtede al Rundsab om saadan en Fanges Tilværelse."

„Skammeligt!"

„Forundrer De Dem nu over mit Had til Alt, som bærer Navn af Russer?" spurgte Fortælleren af denne frygtelige Historie; „over den brændende Tørst jeg føler efter Hævn over disse hjerteløse, ubarmhertige Voldsmænd? Resten af min Fortælling er snart fortalt," tilspøiede han i en roligere Tone. „Min Fader, hvis Helbred altid havde været meget svækket, døde for tre Maanedes siden af Sorg og Fortvivlelse, og paalagde mig, saafremt jeg ønskede hans Velsignelse, at søge efter min Bedstefader, og om muligt, at forvisse mig om hans Skæbne, og jeg har helliget mit Liv til dette Arbejde."

„Det er et ædelt Hverv," udbød Charles, gripende hans Haand; hvorvel det maaskee er uden Haab. Sorg og Skuffelse kunne, for længe siden, have gjort Ende paa ham."

„I detmindste vil jeg forsøge det," svarede Henri de la Tour. Jeg vil ikke lade hans Been blive i deres ugjæstfrie Grav, men vende tilbage med dem til det Frankrig, han elskede og leed for."

Tillid opvækker naturligviis Tillid. For at gjengjælde den Fortrolighed, som man havde viist ham, fortalte vor Helt nu sin egen Historie, og de Motiver, som

drev ham til at besøge Despotismens og Undertrykkelsens Land.

En Omstændighed bevarede han imidlertid som en Hemmelighed i sit eget Bryst; det var hans Kundskaab til det Folks Sprog, de vare i Begreb med at besøge. Dette forbulgte han, ikke fordi han tvivlede om Henris Trofskab, men fordi Sir Edward havde fordret dette Løfte af ham førend de skiltes ad.

Et eller andet Bink, som Baronetten uidentivisl havde faaet af Lord Clarendon, havde bragt ham til at fremkomme med denne Anmodning.

Den næste Dags Morgen ankom Dampfskibet til Hamborg, til stor Glæde for Jack Curling, som i sit Hjerte begyndte at nære Tvivl om, at det nogensinde vilde lykkes dem at finde Land igjen.

„Gud hjælpe de stakkels Mennesker!“ bemærkede han til sin unge Herre, da han opdagede at Folkene talte et forstjælligt Sprog fra hans eget, eller ogsaa kun nogle Ord paa gebrokkent Engelsk; „de maa være nogle stakkels uvidende Bæster. Selve Børnene paa Harleyford vilde gjøre dem til Skamme.“

Fra Hamborg skrev baade Charles og Jack deres første Breve til England; Tjenerens behøver vi neppe at underrette Læserne om, var adresseret til den smukke Susanne. Da alle Kjærlighedsepistler ere, noget nær,

af samme Indhold, skulle vi blot anføre Postskriftet.

„Du maa undskyldte alle Feilene, da Du maa erindre at jeg skriver med en udenlandsk Pen, som man ikke kan vente skal stave saa godt som en engelsk. Dette er et forunderligt Sted: man rister Drekjødet, som, Alt overveiet, ellers ikke er saa galt, og koger Gjøssene, hvilke man salter og røger ligesom en Flæskeside; hvilke Manerer, hvilke Huse, og hvilket besynderligt Folk; jeg kan ikke forstaae et Ord af hvad De sige, skjøndt Hr. Charles taler raske nok med dem — det maa dog være deilig at være lærde, ikke sandt Susanne?“

At dette Brev at dømme var det siensynligt, at Jack havde forfrisket sig med nogle Stykker tørret Drekjøb, og et røget Gaasebryst; intet daarligt Maaltid for en hungrig Rejsende ved Enden af sin Reise. —

Fra Hamborg reiste de videre til Lybeck; hvorfra de indskibede sig i et andet Dampskib, som skulde føre dem direkte til St. Petersborg.

Da dette er en Fortælling, og ikke en Reiseskildring, saa skulle vi ikke lide Læseren med en Beskrivelse over ethvert Sted de anløb, men bringe vor Helt, og hans Reiseskammerater strax til Mundingen af Neva; hvilken Flod de seilede opad affurat 15 Dage

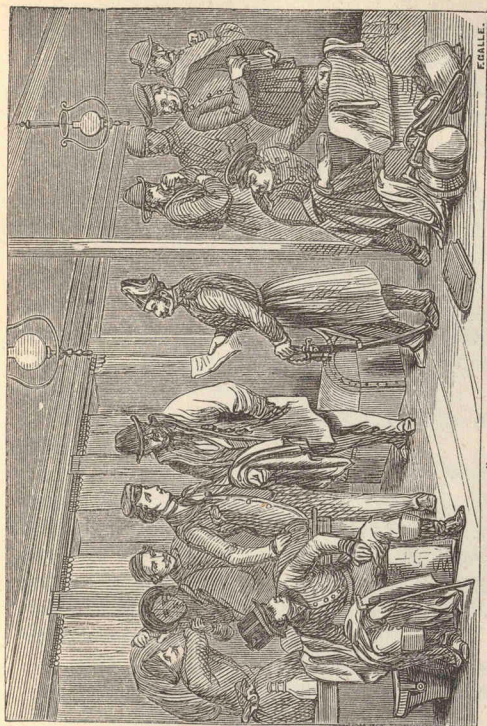
efterat de havde forladt Themsens mindre prægtige, men frie Blande.

De havde flere Ruslere om Bord, Reisende som, efter at de, mod en enorm Oposfrelse, havde udvirket Tilladelse af Regjeringen til at besøge andre Lande, nu vendte tilbage til deres Fængsel — thi det Land kan ikke kaldes andet, hvis Børn, ligesom Adelsmanden til Bonden, ere lænkede som Lievegne til Jordbunden.

De to Venner kunde ikke andet end føle sig slagne ved den pludselige Forandring, som viste sig i deres Medpassagerers Charakter, eftersom Revaens lave, sumptige Bredder fremtraadte paa begge Sider, med Cronstadt skuenende mørkt paa dem midt i Floden; Mistro traadte istedenfor den Frimodighed og Munterhed, som hidindtil havde hersket; Enhver betragtede sin Nabo med Mistanke, og syntes ligesom at gjenkalde sig, om han havde yttret noget uforsigtigt Ord, som kunde blive betragtet som en Forbrydelse af dem, som vare Herrer over deres Skjæbne. De som havde været meest indesluttede syntes meest rolige.

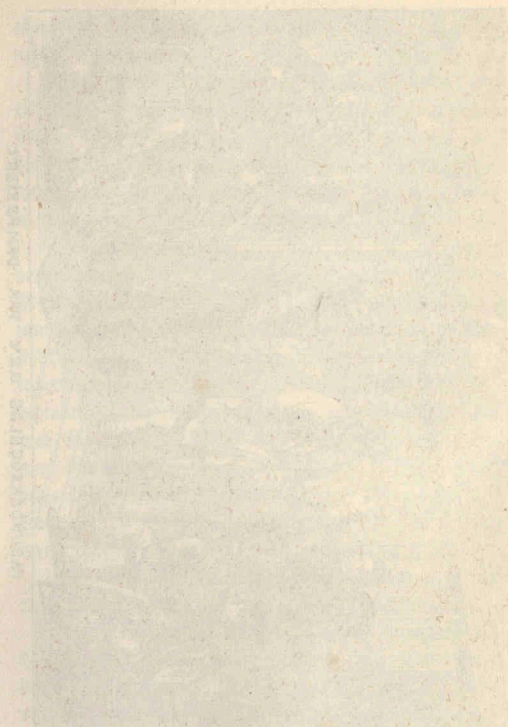
Da de vare Udlændinge bleve Charles og Henry omhyggeligt undvegne.

I Nærheden af Cronstadt kom en Mængde Soldbetjente og Politiaenter ombord paa Dampskibet; disse begave sig øieblikkelig ned i 1ste Kabin, og kaldte, een for een, Passagererne for sig; undersøgte alle

EGALLE.

PASUNDERSÖGELSE O.S.V. PÅ DAMPSKIBET.

Passene nøie, og holdt dem op for Lyset, for at see om der ingen Raderinger vare paa dem. Vedkommendes Svar paa de forskjellige Spørgsmaal, der bleve gjorte dem, med Hensyn til Motiverne for deres Besøg, den sandsynlige Længde af deres Ophold o. s. v., bleve omhyggeligt opnoterede.

Passagerernes Tøi undergik, om muligt, en endnu samvittighedsfuldere Undersøgelse; naturligviis blev enhver Bog tagen i Besiddelse, og dens Eiermand høfligt underrettet om, at dersom der Intet var at sige imod den, vilde den blive ham tilbageleveret ved Ankomsten til St. Petersborg. Alt dette foregik med en Affectation af Høflighed, som gjorde Ceremonien, om muligt, endnu fornærmeligere.

Intet er mere harmeligt end Barbarismen, som efteraber Civilisationen.

En Kunstner, som havde været 3 Maaneder længere borte end hans Permission tillod ham, blev meget strængt udspurgt. Det var forgæves at han plaiderede en Sygdom, hvis Spor vare sørgeligt synlige i hans udtærede Træk, til sin Undskyldning. Han blev strængt befaleet, at fremstille sig for Politiets Centralcontoir, saasnart han var landet.

„Men min Moder, min Herre,“ ubrød han; „min stakkels Moder, hvis Mand og Fader begge døde

i Czarens Tjeneste, tæller hvert Dieblit indtil hun atter skal see sin Søn."

Befalingen blev gjentaget med endnu mere Streng-
hed, tilligemed et betydningsfuldt Bink, om de sand-
synlige Følger af hans Ulydighed.

Da Touren kom til Jack, at blive undersøgt, anmodede den ærlige Fyr Politibetjenten om at tale Engelsk, idet han, med mere Sandruhed end Artighed, bemærkede, at han ikke kunde tale et Ord af deres fremmede Raudervælsk. Til hans store Glæde sam-
tykkede man øieblikkelig i hans Begjæring, da de fleste af deres Tjenestemænd ere udmærkede Linguister.

"Deres Navn?"

"Jack Curling."

"Alder?"

"Veed inte. Jeg er født omtrent Mikkelsdag, men kan ikke sige Aaret; De kan sætte henimod de Tyve, det er det, eller saa omtrent."

"Og hvad har bragt Dem til Rusland?" spurgte Betjenten.

"Jh! Dampskibet naturligtviis," svarede Jack, med et bredt Grin.

"Troer De maaskee, at jeg er svømmet herover?"

"Har De Pas?" spurgte Betjenten.

"Hvad er det for Noget?"

"De mærker nok, at min Tjener er en udannet

Person, bemærkede Charles, som søgte at det var paa høi Tid at komme Jact til Undsætning.

„Det er første Gang han har forladt England, hvilket, jeg haaber, maa tjene til Undskyldning for hans tilsyneladende Mangel paa Respekt.“

„Det er rigtigt,“ udbrød Jact; „tael De med dem, Hr. Charles; De kan tale deres fordømte Sprog.“

Politibetjentene blinkede søbliffelig til hinanden, ved denne uheldige Bemærkning af Tjeneren, og en af dem spurgte strax vor Helt, om han virkelig kunde tale Russisk.

„Jeg taler Tydsk og Fransk, og kjender lidt til Italiensk“, var Svaret; „min Tjener giver mig, i sin Uvidenhed, Ord for at have en større Sprogkjendskab end selve Babels. Tillad mig at levere Dem mit Pas.“

Da det var forsynet med Segl fra det udenlandske Contoir i London, og var viseret af den russiske Gesandt, blev der ikke gjort videre Spørgsmaal; men det var siensynligt, at Betjentene havde fattet Mistanke.

Den sidste Passagerer, som blev examineret, var et Fruentimmer, som havde holdt sig omhyggeligt skjult for Resten af hendes Medpassagerer under hele Rejsen; hun var tæt tilhyllet af et Slør, men, paa Betjentens Befaling hævede hun dette søbliffelig, og

fremviste et overordentligt sjælsfuldt og smukt Ansigt; hendes Pas blev ligesaa nøie undersøgt som de forrige, men, forunderligt nok, var det eneste Spørgsmaal man gjorde hende, Adressen af det Hotel, hvori hun agtede at logere.

Til de to Venners Forbauselse, nævne de hun Hotel de Coulon, det samme til hvilket de vare rekommanderede.

Efterat en ligesaa kjedsommelig Ceremoni med Tolbetjentene var bleven gjennemgaaet, blev det tilladt Dampskibet at passere; og efter 5 Timers Ophold affatte den sin Ladning af Fanger, thi dette sølte de fleste Passagerer at de vare blevne, ved den engelske Landingsbro i St. Petersborg.

Det Fruentimmer, hvis Udseende saa dybt havde interesseret de unge Reisende, var ikke saasnart landet, førend hun ængsteligt saae sig omkring, som om hun ventede at træffe Noget, eller sølte sig uvis om hvad hun skulde gjøre.

Med den Galanteri, som er denne Nation medfødt, tiltalte Henri de la Tour hende paa Fransk, og tilbød sin Tjeneste.

Damen svarede paa Tydsk, hvilket nødsagede Charles til at lægge sig mellem, da hans Ven ikke talte dette Sprog; med mange Undskyldninger for

hvad han betragtede som en Fripostighed, gjentog han det Tilbud hans Kammerat havde gjort.

Den smukke Pige betragtede ham længe og alvorligt. Der var et Udtryk af Tvivl, som næsten steg til Angest, i hendes mørke blaa Dine, hvilket frembragte en forunderlig Sympathi i vor Helts Hjerte.

„Jeg er bange for, at de nærer Tvivl til mig,“ bemærkede han, idet han bestandig tilsalte hende paa Tydsk.

„Nei,“ svarede den Fremmede; „De er Englænder, og jeg har altid lært, at betragte Folk fra Deres Land, som Venner af den Undertrykte.“ Jeg trænger i Sandhed til en Vens Tjeneste.

„Hvorfor da afflaae min Hjælp?“

„Fordi der kan være Fare i at hjælpe mig,“ var Svaret, og hvor ulykkelig jeg end er, vil jeg dog ikke indvikle Nogen i min Skjæbne. Dog, „tillagde hun, efter et Diebligs Betænkning,“ med al deres Vist kunne de dog aldrig formode, at De, en Fremmed — ja — ja — før mig til Hotel Coulon.“

Charles bad en af de mange Commissionairer, som trængte sig paa Raien, og tilbød de nylig landede Passagerer deres Tjeneste, om at skaffe en Vogn; denne blev strax skaffet tilveie, og de kjørte øieblikkelig til deres Bestemmelsessted.

Madam Coulon syntes meget tvivlsom, om hun skulde modtage sin qvindelige Gjæst, indtil denne lagde en Billet, som hun tog ud af sin Barm, i hendes Hænder. Charles saae tydeligt, at kun et Ord var skrevet derpaa, og at dette Ord var paa Russisk. Saa snart hun læste det, forsvandt Vertindens Betænkeligheder. Idet hun bad sin Mand, en doven, godmodig Franskmænd, at sørge for Herrerne, førte hun den Fremmede ind i Hotellet, idet hun paa Fransk bad hende slaae sit Slør ned, hvilket hun havde hævet medens hun takkede sine forrige Rejsefammerater for den Tjeneste, de havde ydet hende.

Damen forstod siensynligt Sproget, thi hun opfyldte siebliffelig hendes Begjæring.

„Forsigtig, ved Jupiter,“ udbrød Henri de la Tour, med et godmodigt Smil; „det er klart at vor hemmelighedsfulde Incognito ikke har havt nogen Tillid til mig. Vore Eventyr ere begyndte tidligere end vi tænkte. Hvem kan hun være?“

„Sandsynligviis et Offer for Forsølgelse,“ svarede hans Ven.

„Mine Herrer,“ sagde Monsieur Coulon, med et af sine artigste Blik, tillad mig at gjøre dem opmærksomme paa en Omstændighed, som de synes at have forglemt.“

De to Beuner betragtede ham med Forbauselse.

„Det er denne,“ tilspøiede Verten hvissende; „at de ere i Rusland, hvor en klog Mand aldrig burde udtrykke sin Forundring over Noget.

Tillad mig at vise dem til deres Værelse.“

Herrerne toge det velmeente Vink ad notam, og fulgte Verten ind i Hotellet

13de Capitel.

See, see! Sommersolen gløder paa hendes Kinder;
 En Rødme, saa heed som Juni Maaned, strømmer
 Udover hendes stolte Blegghed. Brændende Undseelse
 Bedækker hendes Pand, og den blye Skjønhed
 Slaaer sine Tvillingstjerner imod Jorden. Proctor.

Det var Aften, de to Venner havde spist til Middag, og overlode sig til en Mængde forstjellige Speculationer, betræffende Eventyret med deres hemmelighedsfulde Rejsekammerat, da Madame Coulon traadte ind i deres Værelse. Vertinden syntes at besinde sig i en betydelig Grad af Forlegenhed, da hun forespurgte sig, om de Arrangementer, som vare gjorte for dem havde deres Bifald.

„Fuldkomment, min kjære Madam,“ svarede Henri.
 „Men siig mig — Deres Gæst —“

„Det er om hende jeg er kommet for at tale med
 Eder,“ svarede den godhjertige Bertinde. „For hendes
 egen Skyld tør jeg ikke tillade hende at blive her;
 Risikoen er for stor. Jeg skjælver ved enhver Lyd,
 jeg hører i Hotellets Gaard. Hun er fortabt — om
 ikke;“ tilføiede hun, fæstende sine Dine bønfsaldende
 paa dem, „I ville paatage Eder at redde hende.“

Begge de unge Mænd forsikrede, at den Ubekjendte
 havde blot at befale over deres Tjeneste.

Madame Coulon lagde en Plan over Staden
 St. Petersborg for dem paa Bordet, og idet hun
 pegede paa een af de fornemste Gader, Nerviinski
 Gaden, og Beliggenheden af hendes eget Huus, bad
 hun dem lægge Mærke til enhver Omdreining, som
 førte derhen.

Gaa Diebliffes Jagttagelse gjorde dem bekjendte
 med Routen.

„Og I troe at I kunne finde den?“

„Vi ere sikke paa det,“ svarede hendes Gæster
 ivrigt.

„Da blot een Advarsel; gjør intet Spørgsmaal
 paa Gaden; I kunne være visse paa, at man vil følge
 Eder om I gjøre det, og alle Forsigtighedsregler, vi
 have taget, ere forgjæves. Naar I have ført den

stakkels Dame til det fjerde Huus paa høire Side af Merwinski Gaden, vend da, saa hurtigt som muligt, tilbage til Hotellet. Maaskee," tilspøiede hun, „kunde det være ligesaa godt at standse paa Torvet, og betragte Statuen af Peter den Store; Kunstfjendene paastaar, at den tager sig bedst ud ved Maaneskin. En Ting glemte jeg at sige Eder. Flygtningen, thi det er hun, har forandret sin Fruentimmerdragt til Eders Kjøns; lykkeligviis passede min ældste Drengs Klæder hende nøiagtig."

„Bed Himlen!" udbrød Henri, hvis Enthusiasme var dybt exciteret, „vi ville forsvare hende med Fare for vort eget Liv."

„Om I handle forsigtigt vil dette ikke blive nødvendigt," sagde Madam Coulon; skulde I derimod blive opdagede vilde Modstand være Galsskab — underkaster Eder da strax. Lov mig dette," tilspøiede hun; thi hvor meget jeg interesserer mig for min Gæsts Sikkerhed, vil jeg dog ikke sætte Eders i Fare."

Meget uvilligt gave de unge Mænd hende det Løfte hun fordrede.

„Løst Eder ned i Hotellets Baggaard," sagde Bertinden; „paa høire Haand ville I finde en Pavillon — I kunne ikke tage Feil af den; der ville I træffe denne forladte Skabning, som ikke har andet

Haab end i Eders Beskyttelse. Respicerer hendes Hjælpeønske og Ufskyldighed, som en elsket Søsters."

Uden at vente paa noget Svar forlod den godhjertede Bertinde Bærelset, efterladende Henri og Charles, brændende af Utaalmødighed efter at see Enden paa deres Eventyr.

Da de forlode Bærelset, tog Charles betænksomt en stor Kappe med sig, som han havde modtaget fra Dampskibet; hans Bagage var nemlig endnu beroende paa Toldboden.

Da de naaede Pavillonen, som Madame Coulon havde beskrevet, fandt de den Ubekjendte, ivrigt ventende deres Ankomst. Saa fuldstændig var Forvandlingen, at det ikke vilde have været muligt for nogen af Vennerne at gjenkjende hende, om de ikke havde været beredte paa Forandringer.

Foruden Mandfolkedragten, havde hun nemlig sværet sig i Ansigtet; hendes Haar var omhyggeligt skjult under en Zobelskindshue. Undseelsens dybe Rødme skinnede igjennem den mørke Farve paa hendes Kinder, da de unge Mænd traadte ind i Pavillonen.

"Lad mig at fuldstændiggjøre Deres Forklædning," sagde Charles, idet han tilbød hende sin Kappe; „denne vil gjøre Dem fuldkommen ukjendelig."

„Hvad maa I tænke om mig?" udbrød Pigen med skjælvende Stemme.

„At De er ulykkelig.“

„Høist ulykkelig,“ gjentog hun; „men ikke det usle, foragtelige Væsen, som I maa antage. Hvis I blot kjendte mine Motiver!“

„Vi have ingen Tid til at høre dem nu,“ afbrød Henri de la Tour; „hvert Dieblif forekommer mig som et Aar, indtil vi have bragt Dem i Sikkerhed — hvis der virkelig kan findes Sikkerhed for den lidende Ulyksheds i dette Despotismens og Rædselens Land.“

Damen forsikkrede ham om, at naar hun først var under det Huses Tag, hvor man ængstelig ventede hende, var al Faren forbi, idetmindste for Diebliffet.

„Nu, kan jeg Intet forklare,“ vedblev hun; jeg er fattig, selv i mine Taksigelser; thi den sande Taknemmelighed er sjældent veltalende i Ord. Lad mig give Eder et Raad: skulde man mistænke Eders Deelagtighed i min Undslugt, saa vil man lægge hundrede Planer for at besnære Eders Tillidsfuldhed. Dael ikke om mig til noget Menneſke, som ikke bærer denne Ring paa sin høire Haand.

Hun tog sin Handske af idet hun talte, og fremviste en Smaragd, med en gammelb dags Indsatning, af en saa overordentlig Glans, at det var umuligt at tage Feil af den.

„I kunne vel kjende den igjen?“

„Iblandt Hundrede,“ svarede de unge Mænd;

tilføiende, at dersom nogensinde nye Farer truede hende, og de kunde være hende til nogen Tjeneste, saa behøvede hun blot at sende denne Ring, den skulde da være et Tegn for dem.

„Stille nu,“ sagde den ubekjendte; „ikke et Ord maa tales paa Gaden; og gid Himlen maatte beskytte mig!“

„Amen!“ svarede Henri og Charles, idet de bøde hende deres Arme, og begave sig ud paa Gaden, bag Hotellet. Ikke et Menneske var i Nærheden, og De listede dem, snarere liig Skygger end levende Væsener, frem langs med Husene, indtil de naaede Admiralitetsbroen, ved Enden af hvilken Halvdelen af deres farlige Tour var tilbagelagt.

Da de dreiede om i den Gade, som førte til Herwinski Gaden, mærkede Henri, at man forfulgte dem.

„Gaae videre,“ hviskede han. „Jeg vil vente Eder her.“

Charles forstod Binket, og skjøndt han skjælvede for sin Vens Fare, vedblev han at føre den Ubekjendte videre.

Den unge Franskmænd tog ikke Feil; en Person, i halv militair Dragt, indhentede ham snart. Spionen, thi dette var han udentviol — studsede da den unge

Mand traadte frem i Maanessinnet fra Husenes mørke Skygge, og stillede sig lige for ham.

„Maa jeg spørge om De taler Engelsk min Herre?“ sagde han.

„Ja jeg gjør,“ svarede Manden ivrigt.

„Det var meget heldigt. Jeg er først idag kommen til St. Petersborg, og, fristet af Aftenens Skønhed, gif jeg bort fra mit Hotel, og foer vild. Kunde De ikke vise mig til Hotel Coulon?“

„Men De er ikke alene,“ afbrød Personen han havde talt.

„Naturligviis er jeg ikke.“

„De indrømmer altsaa det?“

„Hvordan kan jeg være alene, naar jeg befinder mig i Selskab med en saa fuldkommen Gentleman som Dem?“ bemærkede Henri, med et artigt Blik.

„Hm!“ svarede Politiaagenten; „det er ikke det jeg mener. Jeg saae dem paa Afstand, for nogle Diebliske siden. De havde to Kammerater; jeg tør sværge paa at det var Mandfolk.“

„Da vilde De paa min Værelse sværge paa en meget stor Feiltagelse,“ svarede den unge Franskmænd koldt; thi han følte, at Charles og hans Ledfagerinde sandsynligviis nu maatte være udenfor al Fare. „Jeg har kun talt med een Herre, siden jeg forlod Hotellet.“

„Muligt nok,“ svarede Spionen; „men De gif med To.“

„Der tager De igjen Feil; jeg gif kun med Een, og han forlod mig for at betragte Deres store Czar Peters Statue, hvilken jeg ogsaa kunde have stor Lyst til at see, om De vil vise mig den.“

Af den korte Oversigt, Henri havde taget over Planen af St. Petersborg, vidste han vel, at Statuen laae i modsat Retning af den, Flygtningen og hendes Beskytter havde taget.

Halv overbeviist ved Alvorligheden af hans Paa-stand, og den Talendes Ungdom, begyndte Spionen at tænke det muligt, at han kunde have taget Feil. I alle Fald, hvad enten han nu var bleven narret eller ikke, var det for seent at forfølge de Personer, som havde opvakt hans Mistanke, og ved at være den Fremmedes Fører, som denne ønskede, kunde han muligviis erholde en Douceur; thi selv i Rusland ere de, som drive denne vanærende Haandtering ikke for godt af- lagte; de forraade ligesaa ofte Regjeringen, som beskjæftiger dem, som de uforsigtige Stakler, der falde i den Snare man har udsat for dem. Med megen Beredvillighed til at være ham til Tjeneste, førte han altsaa Henri hen til Statuen paa det store Torv, idet han bestræbte sig for, paa deres Vandring, at drage ham ind i en Samtale om Motiverne, som bragte ham

til dette Land. Henri var imidlertid paa sin Post. Til hans store Vettelse gjenkjendte han Charles, som, da de betraadte Pladsen, atter havde taget sin Kappe paa, og stod i al Mag, betragtende Falconets kolossale Værk. Kunstneren har fremstillet dette keiserlige Uhyre, hvem Emigrere have prydet med Navnet Stor, paa Randen af en uhyre Granitklippe, og Hesten er fastgjort til sit Fodstykke, ved den ikke uslygtige Idee af en Slange, som den træder paa. Det skal forestille Barbarismen, som den affecterer at undertvinge. Hvilken Carikatur! Som om Noget kunde være mere barbarisk end hans egne Lidenstaber, hvoraf Peter var en usel Slave. Han myrdede sin egen Søn, som han, ved de helligste Løfter, loffede fra det sikkre Ayl, hvortil Skrækken havde drevet ham, og i sine Drikkeorgier viste han ofte sin Færdighed i at spille Bøddel. Stifteren af St. Petersborg er bekjendt for, at have afhugget tyve Hoveder i en eneste Nat; den ulykkelige Strelitzer Garde, som havde sat sig op mod hans Myndighed, blev nemlig indespærret som Faar i Jndelukker, og bragtes ud for at tilfredsstille dette Uhyres vilde Grumhed, hvorvel hans Opsørsel berettigede dem til deres Forræderi.

Bed et Tilfælde indbød Peter „den Store,” for at vise den preussiske Gesandt en udsøgt Opmærksomhed, denne til at prøve sin Dygtighed ved at afhugge

Lyffens Indling.

et halv Dussin Hoveder, hvilke han satte til hans Disposition i denne Hensigt.

Til Ære for Preuseren, blev dette Tilbud ærbødigt afflaaet, og Czaren, gal af Viin og Blod, fuldførte dette infame Arbejde selv.

Da Charles mærkede, at hans Ven var ledsaget af en Fremmed, begreb han strax Faren de vare undgaaet, og hilste ham som om deres Møde havde været den tilfældigste Ting af Verden. Begge begyndte at beundre Statuen, som i Maanelyset visselig frembyder et imponant Skue, hvorvel der kunde være meget at criticere ved det.

„Han var Ruslands Stifter,“ bemærkede Espionen, idet han bukkede sig for det livløse Malm som om det havde været en levende Monark.

Dette var endnu et Forsøg paa at fremkalde deres Mening, hvilket de to Venner vel vogtede sig for.

„Han var idetmindste i Besiddelse af en mærkelig Energi,“ sagde vor Helt, som følte Nødvendigheden af at give et Svar; „og hans Eftersølgere have viist sig ham værdige.“

Manden vendte sig bort med en misfornøiet Mine. Det var ikke den Bemærkning han havde ønsket, ihvorvel den, som vore Læsere vil bemærke, kunde udlægges paa to Maader.

Efter, nogen Tid, at have samtale om forskjellige

Gjenstande, som alle, mere eller mindre gik ud paa at fremkalde de to Benners Meninger om Regjeringen og Landet, spurgte Charles deres meget høflige Ledfager om han vilde vise dem hen til en engelsk Kjøbmand ved Navn Markham, den Herre, som havde været hans afdøde Faders Compagnon.

Spionen tilbød dem villigt sin Tjeneste, og førte dem gjennem Merwinski Gaden til den engelske Kai. Da de passerede det fjerde Huus paa venstre Haand trykkede vor Helt i Taushed Henris Arm; denne begreb strax, at det var der, den hemmelighedsfulde Fremmede havde fundet Tilflugt.

„En stolt Gade,“ bemærkede Beibiseren.

„Prægtig!“ udbrød begge de unge Mænd.

„Hverken Paris eller London kan prale af nogen lignende,“ sagde Manden.

„Maaskee ikke,“ svarede Englænderen; „hvert Land har sine Fordele.“

„Og hvad kunne vel Eders Fordele være?“

Henri længtes efter at svare: den, frit at turde indaande Himmelens Luft; uden Frygt at kunne udvekle sine Tanker, at kunne handle, tænke og tale som Hjertet dicterer. Men han taug viselig stille dermed, og underrettede sin nye Bekjendt om, at man maatte leve der for at begribe disse.

„Her er den engelske Kjøbmands Bolig, De spurgte

om," sagde Manden i en gnaben Tone; thi han mærkede at hans Tid, saavidt hans Pligter som Espion angik, var bleven spildt.

De to Venner takkede ham høfligt.

Veiviseren mumlede noget om Betaling for den Ueilighed han havde havt; Vinket blev opfattet, og et Par Sølvrubler lagte i hans Haand. Da han fandt, at der ikke var noget mere at fortjene, forlod Fyren dem.

„Gudsfee Lov han er gaaet!" udbrød Henri de la Tour; „min Taalmodighed var næsten udtømt; een eller to Gange sølte jeg mig stærkt fristet til at kaste ham ned i Neva."

„Himlen været takket, at De ikke gjorde det!"

„Og den unge Dame?"

„Er i Sikkerhed," svarede Charles; „hendes Afstedsord vare fulde af Taknemmelighed, og en Advarsel for os om at være forsigtige. Jeg tilstaaer, at jeg føler stor Interesse for hendes Skjæbne; hun er meget smuk."

„Er De forelsket!" sagde hans Kammerat med et Smil.

„Det skal De ikke være bange for," bemærkede vor Helt med et Suk. „Mit Hjerte er ikke længere mit; det fulgte mig ikke til Rusland."

„Det glæder mig," udbrød Henri de la Tour;

„thi jeg er selv hestig forelsket i hende, og jeg ønsker ikke at vi skulde være Rivaler. Dersom jeg skulde strides om den Qvindes Hjerter jeg elsker,“ tilspøiede han, saa vilde jeg hellere at det var mod et halvt Duzin Rivaler af enhver anden Nation end den engelske — der er en saadan forfærdelig Alvor i Eders Kjærlighed.

Hr. Markham modtog Sønnen af sin gamle Ven og Compagnon med et rigtig engelsk Velkommen, og spurgte ivrigt til hans Faders Helbred. Stor var hans Forbauselse og Sorg ved at høre om hans pludselige Død; Underretningen herom havde nemlig ikke naaet ham i den korte Tid som var hengaaet.

„Død!“ gjentog han flere Gange ved sig selv, „i saa Fald har Verden mistet en saa hæderlig Mand som nogeninde prydede Samfundet — jeg en sand og høiagtet Ven, og De en kjærlig Fader. Men hvorledes kommer det sig,“ tilspøiede han med et Udtryk af Forbauselse, „at jeg finder Dem, saa snart efter hans Død, i St. Petersborg?“

Charles fortalte ham alle Omstændighederne, som havde fulgt efter hans Faders Død; og hvorledes, ikke allene hans Arv, men selve hans Navn var bleven ham bestridt af hans unaturlige Onkel.

Hr. Markham hørte paa ham med dyb Interesse.

„Det gjør mig inderlig ondt at høre,“ udbrød

han; „thi jeg veed med Sikkerhed, at den stakkels Geoffrey har handlet gavmildt mod sin Broder. Ulykkeligviis kan jeg ikke skaffe Dem noget direkte Bidnessbyrd om Deres Faders Giftermaal, skjøndt jeg er moralsk overbevist om, at det har fundet Sted. Dette var, troer jeg, den eneste Hemmelighed han holdt skjult for mig.“

„Men min Moders Navn?“

„Dette kjender jeg heller ikke. Jeg har aldrig seet hende; der var noget hemmelighedsfuldt i den hele Affaire, som baade Venstab og Delicatesse ligemeget forbød mig at forske efter. Jeg erindrer,“ vedblev Rjøgmanden tankesuldt, „at han ved et Tilfælde, da der blev gjort nogen Allusion dertil, fortalte mig, at Beviserne vare i Sikkerhed i England; men at Omstændighederne gjorde det nødvendigt, at det ikke blev offentliggjort i Rusland.“

„Men har De ingen Idee — ingen Vedetraad?“

„Ikke den mindste.“

Charles vendte sig om, for at skjule sin bittre Skuffelse; en af de Venner, han meest havde støt paa, erklærede, at det var ham en Umulighed at kunne hjælpe ham.

„Vær ikke nedslagen,“ vedblev den værdige Mand; „det Baand som forhindrede mig i at gjøre Efterspørgsler den Gang, er nu borttaget ved deres Faders

Død; jeg føler nu, at det er min Pligt at gjøre dette. Jeg maa presentere Dem for min Familie; uidentvivl har De glemt Deres forrige Legekammerater Richard og Kate; de ville blive henrykte ved at see Dem. Jeg maa ogsaa raadsørge min Kone; Fruentimmerne ere fine Jagttagere; hun kan muligviis have bemærket Omstændigheder, som ere undgaaede mig."

Endnu en Gang trykkende sin Gjæst hjerteligt i Haanden, førte han ham og Henri ind i et smukt møbleret Selskabsværelse, i hvilket hans Kone, Søn, og to elskværdige Piger sadde.

Hvem tænker I at jeg har medbragt? spurgte Hr. Markham med et godmodigt Smil.

For nogle Diebliske syntes de adspurgte Personer i Forlegenhed med at gjætte det; men pludselig udtalte den ældste Pige, i en glad Tone, Navnet Charley.

„Hr. Charles Bavaiseur, min Elskede, mener Du vel," bemærkede hendes Fader alvorligt.

Den smukke Piges Ansigt blev siebliffelig overgydt med Rødme.

„Kald mig Charley — jeg be'er kald mig Charley!" udbrød vor Helt, idet han greb en Haand af hver af sine forrige Legekammerater; „det vil minde mig om den gamle Tid."

Fru Markham betragtede sin Gjæst med et Ud-

tryk af dyb Interesse, da hun pusede ham velkommen
St. Petersborg.

I Løbet af Aftenen bemærkede Charles, at der fandt en hvissende Samtale Sted mellem Kjøbmanden og hans Kone; og han kunde ikke tvivle om, at han var Gjenstanden derfor, thi deres Blikke vare bestandigt rettede imod ham.

„Hvor besynderligt, at Kate først skulde gjenkjende Dem,“ bemærkede den unge Markham. Men derfor er jeg ikke mindre glad ved at see Dem, vi have altid været udmærket gode Venner. „Hvor ofte har jeg ikke bedet Fader om, at lade mig besøge England,“ tilføjede Ynglingen med et Suf; „men hans Svar har altid været det samme: Ikke endnu — ikke endnu. Jeg hader Rusland, med dets Hjerteløshed, forstiltte Civilisation og Rædsler.“

„Richard,“ sagde Kjøbmanden bebreidende, „hvor ofte skal jeg advare Dig?“

„Det er sandt,“ svarede den unge Mand ydmygt; „det er en Forbrydelse, at tænke eller føle her.“

„Det er ubesindigt at tale, mener Du,“ bemærkede Faderen.

Timerne fløi hurtigt for Vennerne, som saa uventet atter vare forenede, efter saa mange Aars Fraværelse. Gamle Erindringer bleve opfriskede; stakkels Kate maatte taale megen Railleri af sin Broder og Søster,

fordi hun først havde gjenkjendt Charles. Det var næsten Midnat før end Gjæsterne toge Afsked, men ikke før end de havde lovet, at spise til Middag hos Kjøbmanden den følgende Dag. Hr. Markham paastod at kjøre dem hjem til Hotellet i sin Vogn, idet han bemærkede, at St. Petersborgs Gader, uagtet Politiets Anstrængelser, ikke vare sikke, isærdeleshed for Fremmede, saa seent om Aftenen.

„Kom tidligt,“ hviskede han til Charles, da han trykkede hans Haand ved Døren, „min Kone ønsker særdeles meget at tale med Dem.“

Den Vægt Kjøbmanden lagde paa disse Ord, bragte vor Helts Hjerte til at banke af Glæde. Uden tvivl,“ tænkte han, „er Fru Markham i Besiddelse af en Ledetraad, som hendes Mand ikke kjender til.“

Da de naaede Hotellet, fandt de Alt i Forvirring. En Afdeling af Politiet havde taget det i Besiddelse, og anstillede en nøiagtig Undersøgelse, for at finde den smukke Flygtning. Alle Gjæsterne vare bleven examinerede, hver for sig, og Ansøreren for Despotismens Udsendte ventede nu paa de to Benners Hjemkomst, for at udsørge dem.

„Væxer standhaftige,“ hviskede Madame Coulon til dem, idet de passerede Forværelset,“ og Alt vil gaa godt.“

Charles beroligede hende med et roligt Smil.

Da de havde naaet deres Bærelse, spurgte Politie-embedsmanden dem høfligt, hvor de havde tilbragt Aftenen?

De unge Mænd svarede, begge paa een Gang, i den engelske Rjøbmand, Hr. Markhams Huus, og Svaret syntet at ærgre Embedsmanden.

„Hvad Tid gif I derhen?“

„Omtrent Klokken Ni,“ svarede Charles. Min Ven og jeg morede os først med at spadserere omkring i Byen, for at betragte de offentlige Bygninger.“

„Bed Nattetid?“ bemærkede Officieren vantro.

Henri erindrede ham om, at det var et heiligt Maaneskinsveir.

„Nævn mig Gaderne, I passerede igjennem:“

„Er det af Bigtighed?“

Af yderste Bigtighed.“

„I saa Fald,“ sagde vor Helt, hvis Stoltthed begyndte at sætte sig op imod at blive underkastet en saadan Examination, „maa De henvende Dem til en Herre, som, om jeg ikke feiler, har samme hæderlige Haandtering som De selv; min Ven mødte ham af en Hændelse paa en af Kaierne, og han har været vor Cicerone. Derksom De ønsker nogen Underretning betræffende mig, maa jeg henvise Dem til min Gesandt, til hvem jeg er bleven særdeles anbefalet af

den engelske Regjering, som De vil bemærke af disse Breve."

Politiofficiieren betragtede det udenlandske Contoirs Segl med et begjærligt Blik; kunde han have faaet Brevene i Besiddelse, om og blot for nogle Diebliske, vilde han uden tvivl have givet sine Overmænd et fortræffeligt Uddrag af deres Indhold; men at bryde disse, i Overbringerens Nærværelse, var en Udstrækning af Myndighed, som selv han bævede tilbage for. Han lod det altsaa være nok med at befale Bennerne, at fremstille sig, tidligt den følgende Dag, for Politiets Chef.

"Og det er altsaa Rusland!" udbrød Charles Babasseur, da de atter vare allene. „Gudskee Lov, at jeg er en Englænder!"

"Og at jeg er en Franskmænd," sagde Henri de la Tour. „Jeg vilde dø af ennui, om Skjæbuen havde hensat min Fødsel til dette Rædselens Land. Hvem kan vel vor hemmelighedsfulde Incognito være, siden Authoriteterne ere saa ivrige efter at opdage hende?"

"Tys!" hviskede hans Ven; „ikke et Ord; her have selve Væggene Øren."

14de Capitel.

Mistænkeligheden er en tung Rustning,
 Og hindrer mere, end beskytter, ved dens Vægt.

Byron.

Ruslands Regjering kan defineres ved et Ord —
 Rædsel. Det er dette Middel, hvorved enhver Tragten
 efter Frihed kues, og selve Geniet tvinges til at bære
 Sykleriets affstyrlige Maske; i selve Værket er dette
 Nøglen til en uhyre sammensat Maskine, og selv han,
 som indehar denne Nøgle, er underkastet dens Ind-
 flydelse. Czaren, hvor almægtig han end er, ligner en
 Mand, som har grebet en giftig Slange i Maffen;
 han kan hverken slippe den, kaste den fra sig, eller
 holde den mindre fast i sit Greb, for at den ikke skal
 vende sig og stikke ham.

Af denne Grund behersker Mistilliden enhver
 Gren af Samsundet, fra den stolte Adelsmand indtil
 den ydmyge Droschefudsf. Saa mange Spioner ere
 ansatte, at hvert andet Menneske er en Spion mod
 sin Kammerat. Ulykkeligviis er denne fornedrende
 Pligt, som Saa kunne undgaae, ikke begrændset til vort
 Kjøn allene; Prindsessen, i sit Pallads, veier hvert
 Ord hun yttre, i sin Kammerfrues Nærværelse; en
 Statsministers Gemalinde kan ikke give et Val, uden
 at være nødt til at modtage visse Gjæster, hvis Ind-

hyddelse er dikteret af Politiet. Selve Medlemmerne af den keiserlige Familie ere ikke undtagne fra dette gigantiske Spionerisystem. Deres Samtaler, Handlinger, og for saavidt disse kunne gjættes, selve deres Tanker ere udsatte for daglige Rapporter til Keiseren; som, med sin Fader Pauls Skjæbne for Die, betragter sine egne Børn med Mistanke.

Saaledes fører Despotismen, som de fleste Forbrydelser, sin Straf med sig.

Det er velbekjendt, at i Rusland det gamle moskovitiske Parti ønsker Czarens anden Søn, Constantins Tronbestigelse, istedenfor den ældste. Dette veed denne sidste fuldkommen vel, og hver Broder har sine Spioner imod den anden, saavel som sine Partigjængere og Venner; paa samme Tid som begge ere under Bevogtning af deres Faders Agenter.

Nikolaus pleiede at skjælve af Skræk, naar han blev kaldt til den afbøde Keiser Alexander; thi Rædsel er i Rusland Seglet paa Magten, selve Herskeren er ligesaa meget Slave, som den ringeste af hans Underfaatter.

Sjølge den Ordre han havde modtaget, og hvilken det vilde have været Galsskab at afdisputere eller undvige, fremstillede Charles Bavaiseur sig for Politiministerens Bureau den næste Morgen. Efter at være bleven opholdt over en Time i Forgemakket, blev han endelig

indladt til denne frygtelige Embedsmand, som havde enhver Rusfers Frihed i sine Hænder; naar vi sige enhver Russer undtage vi naturligviis Czaren.

Han kunde kun medicinere med hans Liv, som Grev Pahlen gjorde med Pouls.

Faa russiske Keisere dø af Alderdom. Peter den Store blev forgiftet; hans Sønnesøn delte Skjæbne med ham. Paul blev qvalt, Alexander og hans Enke bleve uden Tvivl snigmyrbede. Constantin, hvis Tronfragelse ikke kunde beskytte ham, fik en lignende Skjæbne. Hvad den nuværende Keiser angaaer, nous verrons, som Franskmændene sige. Kongemordenes Tid er endnu ikke forbi i St. Petersborg. Det keiserlige Pallads, ligesom Dogens i Venedig, er i Sandhed

„En Hule for Druffenbolte med fyrsteligt Blod.“

Grev Orloff, Politiministeren, modtog vor Helt, og Henri de la Tour, med en vis Grad af Høflighed; thi hidtil havde han kun faaet Mistanke til dem, og det er en Deel af deres Taktik, som have høie Poster i Rusland, at vise sig elskværdige mod Ublændinge af Rang; de reservere kun deres Brutalitæt for dem som redningsløst ere underkaste deres Barmhertighed.

Efter at have udtrykt sin Belymring over, at en ung Englænder af Charles Rang skulde have com-

promiteret sig, saa snart efter sin Ankomst til St. Petersborg, ved at bistaae Keiserens Tjender, fremførte Grev Drloff pludselig det Spørgsmaal.

„Hvor er Lelia Mullah?“

„Hvem spurgte Deres Excellence om,“ sagde Charles i en forbauset Tone, thi det var første Gang i sit Liv, at han hørte dette Navn.

„Lelia Mullah, Datteren af den oprørske Cirkassierhøvding Hassam Mullah, Iman af Dargo, og nu Fange i Schlusselfburgs Fæstning,“ svarede Ministeren.

Begge Vennerne erklærede, at det var første Gang i deres Liv, at de havde hørt denne Dames Navn.

Grev Drloff betragtede dem flere Minutter i Tausshed.

Og dog har hun været Eders Medpassageer,“ bemærkede han, efter at have refereret til et Papiir, som han holdt i Haanden, „fra Lybeck til St. Petersborg.“

De unge Mænd forklarede, at dette naturligviis meget godt kunde have været Tilfældet, uden at stride imod deres Udsagn.

„Vel muligt,“ svarede Ministeren langsomt; „men deres Bekjendtskab endte ikke ombord paa Dampskibet; Flygtningen ledsagede Eder til Hotel Conlon.“

„Nu kjender jeg den Person, til hvem Deres Excellence hentyder,“ udbrød Charles, med vel for-

stilt Aabenhjertighed; „sfjøndt jeg, ligetil dette Dieblif, albrig har hørt hendes Navn; thi medens vi befandt os ombord paa Dampskibet, have vi albrig vexlet et Ord med Damen, som med Flid holdt sig affides fra sine Medpassagerer. Da vi saae en Fremmed befinde sig i Forlegenhed paa Kaien, tilbød min Ven, og jeg, hende naturligviis vor Tjeneste. Den blev antaget. Madame Coulou, som syntes utilbøilig til at modtage hende som sin Gæst, vil underrette Dem om, at vi skiltes fra hende i Hotellets Gaard, spiste i vort eget Værelse, og forlode Huset om Aftenen, for i Maaneskinnet at spadserere omkring i St. Petersborgs prægtige Gader.“

„Allene?“ spurgte Greven.

„Et ungt Menneſſe, som vor Bertinde underrettede os om var hendes Søn, fulgte os som Veiviser.

Dette stemte ſaa nøiagtigt overeens med Madame Coulons Examination, og Spionens Udfagn, at Politiministeren begyndte at vakle i ſin Miſtanke, om deres Deelagtighed i den ſmukke Cirkasſierindes Undflugt.

„Derſom Deres Excellence kun vil eftertænke et Dieblif,“ bemærkede Henri de la Tour, „ſaa vil De ſtrax indſee det Uſandsynlige i, at min Ven og jeg, ſkulde være indviklede i denne ubehagelige Affaire. Aldeles Fremmede her, blot reiſende for vor For-

npielse, ubekjendte med Byens Localiteter, og ikke istand til selv at finde Veien uden en Vedsjager."

Uden at besvare Henri, ringede Ministeren med en lille Sølvklokke, som stod paa Bordet. Døren gik op, og et ungt Menneske, omtrent 17 Aar gammel, traadte ind i Cabinettet. Han syntes forfærdelig forfækket, og fæstede sine Bine med et ængsteligt Udtryk paa de to Benner.

"See paa mig," udbrød Greven strengt.

Drengen gjorde som man befalede ham.

Charles indbildte sig, at han kunde see nogen Liighed mellem det unge Menneske, og Eierinden af Hotellet; han blev endnu mere bestyrket i denne Tanke, ved at see Zobelhuen, som nøie lignede den, Flygtningen havde baaret.

"Kjende I denne unge Mand, mine Herrer?" spurgte Politiministeren. Begge svarede strax, at han var deres Veiviser fra forrige Aften. Grev Drloff viste betydelig Ergrelse over dette Svar; den Lebe-traad, som han havde troet at holde i sin Haand, begyndte at glippe ham.

"Hvorfor skjælve De, og saae forvirret ud?" sagde han, vendende sig til Drengen.

"Jeg var bange for, at Herrerne kunde have glemt mig," svarede det unge Menneske; "thi det var Aften da jeg traf sammen med dem i Gaarden, og

de lode mig gaae, saa snart vi naaede Admiralitets-
kaien."

"Dette blev udtalt i en bestemt Tone, som dannede en saa naturlig Contrast til hans forrige Forstrækkelse, at selv den erfarne Drloff blev narret; og efter at han havde uds purgt Bennerne om Motiverne for deres Besøg, hvilke Bekjendte de havde i St. Petersborg, og den sandsynlige Længde af deres Ophold, affædigebe han dem, med en streng Formaning om, at iagttage det Lands Love og Forordninger, som de besandt dem i.

"Den keiserlige Regjering er mere end tolerant," sagde han; "den er overbærende mod dem, som besøge Rusland; men den tillader ingen Propaganda af revolutionaire Grundsætninger, som i de sidste Aar, have udbredt sig, ligesom en Epidemi, over Resten af Europa. Endnu et Ord, som et venstabeligt Raad, ikke som en Befaling," tilføiede han. Jo mindre De, i Deres Samtale med Benner eller Bekjendte hentyder til vor Sammenkomst, jo behageligere vil De finde Opholdet i St. Petersborg.

Hvad tænker Du paa, Charles?" spurgte hans Ven, da de vendte tilbage til Hotellet.

"Paa vor Undflugt fra Politiet, hvis Chef erindrebe mig om en Inquisitor i Uniform; hvilket kolbt, og dog gjennemtrængende Blik han har!"

„Kold som en Iistap, min kjære Ven,“ svarede den unge Fransmand, med et Smil. „Grev Orloff er visseelig en af de mærkværdigste Mænd, jeg nogen-
finde er kommen i Berøring med; hans Fader var, som jeg troer, en af Pouls Snigmordere. Dersom jeg var Czaren, vilde jeg ikke betroe min Sikkerhed altfor meget til en saadan Mands Troskab. Men jeg tænkte paa en langt interessantere Person end Politi-
ministeren, hvor almægtig han endog kan være.“

„Paa den skønne Cirkassierinde?“

„Ja paa Lelia,“ udbrød Henri, „Hvilket Navn! Der er Musik i selve Bogstaverne, hvoraf det er sammen-
sat — et Ord til at fremstamme i Sønnen — et Navn som Sjælen kan drømme om.“

„Forelsket?“ sagde Charles.

„Hvorfor ikke?“ spurgte hans Kammerat. „Vil Du at Hjertet skal forruste af Mangel paa Afbenyttelse?“

„Sun er en Fremmed,“ bemærkede hans Ven.

„Saa meget desto bedre,“ vedblev den flygtige unge Mand; det Ubekjendte er altid skjønt.“

„Eller ogsaa forfærdeligt,“ tilføjede Charles, i en alvorlig Tone.

„Begge Dele ere lige interessante,“ udbrød Henri de la Tour; „og Du skal ikke raisonere mig ud af min Illusion.“

„Er dette din Philosophie?“

„Philosophie!“ gjentog Fransmanden, i en foragtelig Tone. „Hvad er det? Et Ord som har bebraget Verden for mere af dens Lykke, i et eneste Aar, end Stifterne af denne Skole have skjænket os under hele deres unyttige Tilværelse. Din Philosoph er en Drømmer, som analyserer Nydelsen indtil Essentsen gaaer ham glip.“

„Og er Du da virkelig forelsket?“ spurgte Charles.

„Rasende! dybt! inderligt! for evigt!“ udbrød Henri.

Hans Ven gjentog Ordene „for evigt,“ i en noget satirisk Tone.

„Og for Alvor,“ vedblev Henri. „Der er noget Romantisk i vort Sammentræf med denne Pige, som fortryller mig. Og saa hendes Navn, Lelia — hvilken Harmoni i dette Ord. Fra min Barndom af har jeg altid fundet en særdeles Ynde i visse Navne. Jeg maa see hende igjen.“

„Maaskee!“

„Der kan ikke være Tale om noget Maaskee, naar Hjertet har fattet sin Beslutning,“ svarede Henri. „Jeg vil ikke fornærme dit Venskab, ved at spørge Dig om Du vil hjælpe mig i Forsøget. Jeg stoler derpaa.“

Og det kan Du med fuldkommen Tillid,“ be-

mærkede vor Helt; „men lad mig bønfalde Dig, for Pigens Skyld, at være forsigtig.“

„Det er siensynligt, at hun har vigtige Motiver for at skjule sin Nærværelse i St. Petersborg, hvor hendes Frihed, om ikke hendes Liv, kan være i Fare.“

„Hvad mener Du? Hendes Liv! Nei! nei! — umuligt! I hvor brutal endog Despotismen af Czarens Regjeringen uomtvistelig er, kan den dog aldrig indlade sig i Complotter mod en Engels Liv.“

„Du forglemmer hvad Grev Orloff fortalte,“ vedblev hans Ven alvorligt, „at hendes Fader er en Fange i Schlusselfborgs underjordiske Fængsel; uidentivl er han en af de Cirkassierhøvdinge, som have kæmpet saa længe, og saa tappert for deres Fødelands Uafhængighed; Motivet, som har bragt hende til denne Nædslernes By, kan let gættes: Desuden,“ tilføiede han, „er der i denne din Kjærligheds Romandøm — tilgiv Udtrykket — en Ting, som Du synes at have glemt.“

„Og det er, om hun elsker mig,“ sagde Henri. „Men det vil hun.“

„Ikke det alene, men hendes Religion. Da Ministeren talte om hendes Fader, titulerede han ham Imam af Dargo; nu betyder Imam baade en Præst og en Fyrste. Skulde Lelia nu være Mahomedanerinde?“

„Sag vil omvende hende!“ udbrød Franskmanden. „Hvilken Sensation det vil vække i Paris — en cirkassisk Prindsesse! Hvad der forekommer Dig som en Vanskelighed, er for mig et sikkert Varsel om Held; eftersom Himlen selv er pligtig at hjælpe mig.“

Charles saae at det var unyttigt at raisonere med sin Ven, saaledes opgav han viselig Sagen. Nogle Naturer, som i Almindelighed ere høielige, blive faste ved Opposition, og Henri de la Tour syntes at være en af disse. Vor Helt betænkte, at den unge Franskmand og Lelia, efter al Sandsynlighed, aldrig vilde træffe sammen mere.

Ved sit næste Besøg hos sin Faders forrige Compagnon, blev Charles Bavaiseur modtaget med samme Hjertelighed som den foregaaende Aften. Da han ankom meget senere end ved den Time, som var bestemt til Sammenkomsten, maatte han fortælle en Deel at sit Eventyr med den smukke Cirkassierinde, samt Tilsigelsen at møde hos Politiministeren, for at kunne gjøre Regnskab for sin Mangel paa Punctlighed.

„Det er meget Uheldigt!“ udbrød Kjøbmanden, i en urolig Tone; „thi nu er De en mærket Mand i Rusland. Ethvert Ord, De udtaler, vil blive mælbet, Deres Skridt bevogtede, Deres Handlinger fordreiede. Hvor kunde De være saa usorgsig?“

„Usorgsig!“ gjentog Gæsten, med et Smil.

„Tilgiv mig min kjære Herre, men jeg kan ikke see nogen Uforsigtighed i, at reise med samme Dampskib som en Dame, hvis Navn jeg ikke, førend idag, har hørt, og med hvem jeg aldrig har vexlet et eneste Ord, førend jeg tilbød hende min Tjeneste paa St. Petersborg Kai.“

„De glemmer, at De befinder Dem i Rusland!“ bemærkede Hr. Markham tørt; „og hvor De har en Fjende, som desværre allerede er for nægtig.“

„En Fjende!“ gjentog vor Helt, i en forbausset Tone. „Jeg har aldrig skadet noget menneskelig Væsen i mit Liv, eller med Forsæt fornærmet Nogen; hvorledes kan jeg da have opvakt en Fremmeds Fjendskab?“

„Walter,“ sagde Kjøbmanden, vendende sig til sin Søn, gjorde Du ikke bedst i at see til Bergerne paa Moskow?“

Den unge Mand adlød, og forlod Børsestet, hans Søster blev sendt til sin Gouvernante, af hendes Moder, og Herren og Fruen i Huset vare allene med Deres Gjæst.

„Jeg maa forlade Dem,“ sagde den Første; „jeg har Forretninger paa Børsen. Jeg sagde Dem igaar aften, at jeg var ubekjendt med de Omstændigheder, som fulgte med Deres Faders Giftermaal, men muligviis kan min Kone give Dem nogen Underretning;

den er mindre sikker end jeg ventede," tilføjede han;
 „men den kan lede Deres Eftersøgelse i den rette
 Direction."

Med disse Ord forlod han Bærelset.

„Har De nogensinde hørt Deres Fader omtale
 Navnet General Harewood?" spurgte Damen.

„Aldrig, min Frue."

„Forunderligt!" bemærkede Fru Markham, halvt
 talende til sig selv. „Dette Navn maa dog have
 forelevet ham naar han betragtede Dem. Jeg seer,
 at jeg maa begynde min Forklaring længere tilbage
 end jeg formodede."

„Gerald Harewood," tog hun atter Ordet, „var
 en engelsk Gentleman af ringe Formue, som opoffrede
 sin Ungdom til Videnskabernes Studium. Under sine
 Studier gjorde han en eller anden vigtig Opdagelse
 i Minebearbejdelsen, — i at udbrage Metallet af Tin-
 gruberne, troer jeg det var, — hvorved en enorm
 Besparelse kunde opnaaes. Fuldt af Haab og Tillid,
 begav han sig, med Kone og Børn, en Dreng og en
 Pige, til London, for at forelægge Regjeringen sin
 Proces. Aldrig skal jeg glemme," vedblev hun, „den
 Bitterhed, med hvilken han plejede at tale om den
 Behandling man viste ham. Henviist fra et Departement
 til det andet, forsømt, fornærmet af Mænd, som
 hverken havde Geni nok til at begribe, eller Patriotisme

nok til at sikkre deres Fødeland Fordelen deraf; tilbød han, i et Anfald af Fortvivlelse, at udføre Experimenterne paa egen Bekostning, og praktisk at bevise Værdien af sin Opdagelse. Et koldt Samtykke blev givet. Efter otte Maaneders anstrengende Arbeide, og efter Opoffrelsen af sin sidste Guinee, udsørte han Alt hvad han havde lovet. Berømmelse, Rang og Formue viste sig for ham; mange Mars besværlige Arbeide skulde nu, som han troede belønnes. Kjendelsen af den Ret, som var bleven nedsat for at afgjøre Fortjenesten af hans Proces, blev endelig tilsendt ham. Det blev erkjendt at være snildrigt, men uden Værdi."

„Jeg kan forestille mig hvad han maa have følt ved Tilintetgjørelsen af sin Drøm," bemærkede Charles.

„Det var ingen Drøm," svarede Fru Markham; „thi den samme Proces er, i de sidste 30 Aar, bleven anvendt ved Gulbminerne i Uralbjergene, og har været en af Kilderne, om ikke Hovedkilden til deres store Produktivitet. Regjeringen er endogsaa saa stinsyg paa denne Hemmelighed, at de, som ere bekjendte med denne, aldrig faae Tilladelse til at reise. Den er bleven en Kilde, baade til Rigdom og Ære for Gerald Harewood og hans Søn."

„Den russiske Regjering købte den altsaa?"

„De skal høre hvordan det gik," vedblev Damen.

„Det er nødvendigt, at De lærer denne slet behandlede Mands tidligere Liv, og Lidelser at kjende, for at De maa kunne begribe det som følger. Som en Tigger, i Formuesomstændigheder saavel som i Udsigter, kjæmpede han, i flere Maaneder med Mangelen i dens forfærdeligste Stikelse. Een for een, skilte han sig ved sine Bøger og Instrumenter, for at skaffe Brød til sin Kone og sine Børn. Ikke førend den sidste Artikel af Værdi, han eiede, var bleven solgt, og Hungersbøden stirrede ham i Ansigtet, tilbød han sin Opdagelse til den russiske Gesandt, som øieblikkelig sendte den til St. Petersborg, for at blive bifaldet.“

„Og bifaldt man det?“ spurgte Charles, som sølte dyb Interesse for de Kampe og Savn, hun havde beskrevet.

„Svaret naaede ham samme Dag, han havde fulgt sin Kone til Graven, hvorhen hun blev baaret i en Kiste, som Sognet havde maattet skaffe. Fra denne Time fattede hans Hjerte det dødeligste Had til England, og Alle, som bare Navn af Englændere; det var hos ham mere end en Passion — det blev til Maseri. Hans første Handling, da han ankom til St. Petersborg, var at naturalisere sig selv, og sine Børn som russiske Underaatter.“

„Jeg beklager ham, næsten ligesaameget som jeg

dadler ham," udbrød vor Helt, med et Suf. „Lever han endnu?"

„Gerald Harewood er for længesiden død, belæstet med Rigdom og Grestegn, som en ulykkelig Mand med et brustet Hjerte, men usoranderlig i det Had, han havde svoret, til den sidste Time af sin Tilværelse."

„Og hans Børn?"

„Sønnen, nu Oberst Harewood, lever endnu, og staaer i høi Gunst hos Keiseren."

„Og hans Søster?"

„Er død, Charles!" sagde Fru Markham, udbrødende i Taarer.

„Hun var min Ungdoms Veninde; det elskeligste, reneste Væsen; det frommeste Offerlam, som nogen- sinde blev opoffret for menneskelige Videnskaber. Undskyld min Bevægelse; men Synet af Dem gjenkalder hende saa levende i min Erindring, at jeg næsten kunde indbilde mig, at jeg saae hende selv igjen i hendes Søn."

„Store Gud!" udbrød den unge Mand. „Er jeg Sønesøn af Gerald Harewood?"

„Jeg har intet andet Beviis derfor end min Overbeviisning, og den overordentlige Liighed De har med hende," svarede Fru Markham; „en Liighed, som er altfor iøinesaldende til at den kunde opstaa af et Tilfælde. Som jeg sagde Dem, Lucy Harewood, og

jeg vare Venner, jeg er nemlig født i St. Petersborg, hvor min Fader, for en lang Tid tilbage, nedsatte sig som Læge. Gerald Harewood betragtede mig derfor mere som en Russerinde end som en Englænderinde."

Charles udtog det Portrait af sin Barm, som Forvalteren havde opdaget paa hans afdøde Faders Legeme, og lagde det i hendes Hænder.

"Blot et Ord," sagde han, "og jeg er overbevist."

"Det er min stakkels Lucy's Portrait," svarede Fru Markham, trykkende det til sine Læber, "og jeg troer at det er Deres Moders. Jeg veed at Geoffrey Bavasseur elskede hende inderligt, og friede til hende, men fik Afslag af hendes mørke Fader. Fra den Tid af, bleve mine Sammenkomster med hans Datter betragtede med Mistænkelighed; mine Besøg modtoges med Kulde, og man tillod os sjældent at være allene."

"Men hendes Stjæbne? Oh, tæl til mig om min Moder!"

"Den var kun sørgelig," svarede Kjøbmandens Kone. "Man befalede hende at give sit Ja til en russisk Adelsmand, som var Directeur for Minerne. Til Forbauselse for Alle, som kjendte hendes milde Natur, afflog hun dette, trodsede sin Faders Myndighed, ja, ydermere, Czarens bestemte Befalinger, som Ingen i dette ulykkelige Land ustraffet tør bestride.

Bed en keiserlig Befaling, blev hun pludselig henflyttet til et Kloster i Moskow, hvor hun døde."

"Tyran! skjændige, umandige Tyran." udbrød Charles dybt bevæget.

"Himlen vil straffe ham for hendes Lidelser. Gid dens hevnende Lynstraale maa træffe ham midt i hans Magts Stolthed! Gid han maa døe allene, ubeklæget, haabløs og afføjet! Gid —"

"Hys!" afbrød hans Vertinde, bleg af Rædsel. „Behersk Deres Hjertes Indignation. Husk paa, at for et saadant Ord kan De blive anklaget, og forviist til Siberien." —

"Det er mig ligegyldigt."

"Reddrage Ruin over mig og mine Børn," tilføjede Damen, bønfuldende.

"Over Dem!" gjentog den unge Mand, idet hans Dine fyldtes med Taarer. „Over Dem, som var min dyrebare forfulgte Moders Veninde, — som elskede hende, og sympathiserede i alle hendes Lidelser! Oh, aldrig, aldrig. Selv om mit Hjerte skal bryde, vil jeg beherske dets Bevægelse. See — jeg er rolig, fuldkommen rolig nu. Jeg kunde møde det keiserlige Uhyre nu, og smile til ham."

"Maaskee Keiseren er bleven bedraget."

"Bedraget!" sagde Charles, i en smertelig Tone. „En ussel Undskyldning! Hvad Ræd har den ene

Drøm til at forfølge den anden, at tilintetgjøre en heel Tilværelse. Det almægtige Væsen venter inden det flaaer til; kun Menneſket, rafende og forblindet af fine Vidensſkaber, beruſet af en djevleſk Magt, knuſer uden Betænkning, og tramper paa Naturens helligſte Love, uden Medlidenhed eller Samvittighedsnag."

"Jeg havde netop født Walter," vedblev Fru Markham, ivrig efter at lede hans Ideers Strøm i en anden Retning, "da Deres Fader, ſom havde været borte fra St. Petersborg, vendte tilbage, medbringende Dem, et hjælpeløſt spædt Barn. Aldrig ſkal jeg glemme hans udtærede Anſigt, hans Træk, ſom vare dødsblege af Sjælslidelfernes Storme, da han lagde Dem i mine Arme, og bønſøgte mig om at være en Moder for hans Barn. Jeg lovede dette."

Med et inderlig taknemmeligt Blik, hævede den unge Mand hendes Haand ærbødigt til ſine Læber.

"Og ædelt har De opfyldt dette," ſvarede han. "Om De kunde læſe i mit Hjerte, min dyrebare Frue, vilde De finde, at jeg ikke er utaknemmelig."

"Fra den Dag af," vedblev den ædelmødige Kone, "blev Geoffrey Babasſeur et nyt Menneſke. De vil maaskee finde det forunderligt, at jeg ikke fremkom med nogle Spørgsmaal; men om De ikke havde forladt Ruſland ſaa ung, vilde De ikke have forundret Dem over, at jeg ikke gjorde det. Det kunde have

blevet farligt for mig og mine; Deres Fader indsaae dette, og dette var Bevæggrunden til hans Taushed."

"Hvad kunde han, som en Englænder, have at frygte?"

"For sig selv maaskee Intet, hvad aaben Voldsdaad betræffer," svarede Fru Markham; men for Dem, Alt."

"For mig!" gjentog Charles med stor Forbauselse.

"Da Deres Moder var naturaliseret, er De en russisk Undersaat," hviskede Damen; "dette var Grunden hvorfor han omhyggeligt bevarede enhver Omstændighed, som stod i Forbindelse med hans Giftermaal, skjult i sit eget Bryst."

"Jeg er en Englænder," udbrød vor Helt, "af Blod, saavel som af Hjerte og Sindelag. Gerald Harewood kan have frasagt sig sin Fødsels Rettigheder, og være bleven en russisk Slave, om det har behaget ham saa, i hans affindige Harne; men det staaer ikke i hans Magt at gjøre hans Efterkommere til Slaver."

"Denne sørgelige Historie er nu næsten tilende," bemærkede Fru Markham. "Hvad der følger efter, haaber jeg vil bevæge Dem til at være paa Deres Post. Jeg sagde Dem, at De havde en Fjende."

"Det gjorde De."

"Da Deres unaturlige Bedstefader døde, fandt

man et Testamente, som var oprettet mange Aar i Forveien, hvori han efterlod sin umaadelige Formue til lige Fordeling mellem sine Børn. Skulde hans Søn, Oberst Harewood, formode, at hans Søster efterlod en Søn, vil han gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at tilintetgjøre Dem. Vogt Dem for ham," tilføjede hun; „thi han, idetmindste, er forbleven en sand Russer."

Førend han sagde Farvel til sin Moders Ungdomsveninde, havde Charles givet sit Løfte, tilligemed Henri, at ledsage hende, og hendes Familie til en Maskerade, som skulde gives i Operahuset.

„Det er en af De meest glimrende Scener i St. Petersborg," bemærkede hun; „og den keiserlige Familie tager sikkert Deel deri."

Omendkjøndt hendes Gæst kun følte sig lidet oplagt til at deeltage i en saadan Forlystelse, lovede han dog at komme, og tog Afsked, idet han besluttede, paa Veien, at gaae ind i Banken, for at gjøre Forspørgsler, betræffende Anna Petroff og hendes Mand, samt ogsaa at aflevere sine Anbefalingsbreve fra det udenlandske Contoir i London til Sir Hamilton Seymour, den engelske Gesandt.

„En russisk Undersaat!" gjentog han flere Gange, ved sig selv.

„Nei aldrig! aldrig. Jeg er ikke født til at krybe

i Støvet under Despotismens Jernscepter, som besmitter selve Haanden, der omfatter det. De kunne forvise mig til Siberien, og lægge mig paa Pinebænken om de ville, men de skulde aldrig frabriste mig Afstaaelsen af min Fødselsret."

15de Capitel.

Jeg vandreb' gjennem stolte Sale,
Blandt Silketjoler og følgende Tjebde;
Og jeg saae klare, funklende Straaler,
Udgaae fra Qvinders elskovsfulde Øine,
Som kærpedes med Diamantens Glans;
Og Indiens meest glimrende Juveler.

Authors Scrap Book.

Operahuset i St. Petersborg er et af skjønneste Theatre i Europa; opført, og vedligeholdt paa Czarens Bekostning, som, hvor despotisk han end er, i Sager betræffende Politik, er ultraliberal hvor det angaaer Kunstene; han øder nemlig ofte, paa Udførelsen af en eneste Opera, en større Sum end England, med al dets Rigdom, aarlig bestemmer til sine Museumer, Billedgallerier og Skoler.

Forunderligt er det, at Kalmukkerne skulde have
Lyffens Indling.

et høiere Begreb om det Ideelle og Skjønne end Sagerne. Maleren, eller Billedhuggeren, der her be-
tragtes som en doven og ubetydelig Person, vil møde
Vere og Udmærkelse i Rusland; men saa maa han
ikke tænke, og endnu mindre udtrykke sine Tanker;
og naar Alt kommer til Alt, kan Privilegiummet, at
turde tænke og tale, nok opveie nogle Savn.

Der er saa Ting, der forbauser en Engländer i
Rusland mere, end den fortrolige Maade, hvorpaa
Eneherstere af dette uhyre Rige, og den keiserlige
Familie blander sig med Folket. Under et Ophold af
flere Maanedes i St. Petersborg, mødte vi Keiseren
næsten daglig, tilfods, uden en eneste Ledfager, eller
nogensomhelst Decorationer paa hans tæt tilknappede
Uniform.

Forinden vor Afreise, opdagede vi imidlertid, at,
hvorvel tilsyneladende ubevogtet, fulgte en Mængde
Politiaenter ham i Hælene, nogle klædte som Kjøb-
mænd, andre skjulte i den lavere Klasses Kastran.
Ved den ulykkelige Stakkels, som antagende Leiligheden
for gunstig, vovede at tiltale Czaren, eller presentere
ham en Ansøgning paa Gaden; vistnok hørte man taal-
modig paa ham, og Svaret var altid høfligt; men
i det Dieblig Autokraten fortsatte sin Gang, fandt den
uforsigtige Solicitant, at han var Fange.

Paa Operahusets Baller slappes Strengheden af

denne Forordning til Gunst for Damerne. Ethvert Fruentimmer, ligemeget af hvad Rang hun er, forudsat, at hun er maskeret, kan ikke allene tiltale Keiseren, naar han blander sig mellem Folkemængden, men hun tør endogsaa tage ham under Armen, og gjøre enhver Begjæring gjældende, hun ønsker at fremkomme med: et Privilegium som — om Sladderen i St. Petersborg taler Sandhed — man veed, at nogle af de meest udmærkede Skjønheder, saavel Indsødte, som Fremmede, have benyttet sig af.

Storhertuginde Maria, Nicholas Indlingsdatter, og Enke efter Hertugen af Leuchtenberg, er, som man vel veed, lidenskabelig hengiven til Maskeballer, hvor hun kan lægge sin Rang tilside, og, under Maskens Beskyttelse, blande sig, i al Fortrolighed, med Folket; ikke af Kjærlighed til dem, thi hendes Temperament er endnu herskesygere end hendes Faders, men for at tilfredsstille sin qvindelige Forsængelighed, ved at lytte til disse behagelige Smigerier, som intet fornuftigt Menneske vilde vove aabenlyst at fremkomme med til Czarens Datter.

Marthams, og deres Gjæster, begave sig tidligt til Theatret, hvor den værdige Rjøbmand havde forfikkret sig en Loge, som havde Udsigt til den keiserlige Loge.

Czaren og hans Familie, som vare de eneste Per-

soner af de nærværende, der vare umaskerede, bleve modtagne med den største Enthusiasme, ved deres Indtrædelse, hvilket, som enhver Ting i Rusland, har Udseende af at være arrangeret som Noget, der følger af sig selv; og hvad der mangler i Hjertelighed, erstattes ved Støi. Det blev naadigst anerkjendt.

Nicholaus Person, hans stolte Væxt, og ædle Træk ere saa ofte bleven beskrevne, at det blot vilde være Gjentagelse, her at tegne hans Portrait, Keiserindens turde derimod maaskee være vore Læsere mindre bekendt.

Denne interessante Qvinde, der, som Marquis de Custine saa vittigt bemærker, i sit underholdende Værk, har udtømt sig i Storsyrster og Storsyrstinder, er høi, og yderst mager, og har et Udtryk af Lidelse, som stærkt paaminder Beskueren om en Skuespillerinde, som er træet og fjed af den Rolle, hun er fordømt til at spille. Naturen bestemte hende pien-synlig for det huslige Privatliv; Kronens Byrde nedtrykker hende.

De ældre Brødre ere begge mærkværdige unge Mænd, Alexander, Keiserrigets Arving, ligner sin Fader i Figur, men hans Ansigtstræk mangle det strenge Udtryk, den kolde, statuagtige Stolthed, som er saa karakteristisk hos Czaren. Den anden Søn, Constantin, er en af disse mærkelige Personer, som ikke let glemmes,

naar man engang har seet dem; ved siden af Keiseren, og sin Broder seer han næsten lille ud, skjøndt hans Vægt er over Middelftørrelsen; det vilde fylde et heelt Bind, at analysere hans Ansigt. Grusomhed og Ligestighed ere stemplede i enhver Linie; paa samme Tid som Dinene uvilkaarlig erindre den, paa hvem deres gennemskjændende Blik er rettet, om Basiliskens fabelagtige Magt; der bringer Beskueren, først til at fare sammen, og isner ham derpaa af Rædsel. Da Charles betragtede Brødrene, kom han uvilkaarlig til at tænke paa Cain og Abel.

„Hvor skøn!“ mumlede Henri.

Hans Ven betragtede ham med Forbauselse.

„Jeg mener Hertuginnen af Leuchtenberg,“ vedblev Henri; som havde faaet Prindsessens Navn at vide af Walter Markham.

Vor Helt hvisttede Navnet Lelia.

„Hun er Venus,“ svarede den unge Mand, rødende svagt; „men Storchertuginnen ligner den stolte Juno. Hvilken Majestæt og Ynde!“

Sammenligningen var ikke saa ilde. Czarens Yndlingsdatter ligner sin Fader mere end nogen Anden af Familien; den samme høie Pande, og skjønt meislede Mund, formildet ved qvindelig Ynde. Hendes Figur, ihvorvel fyldig og vellystig, bevarer endnu

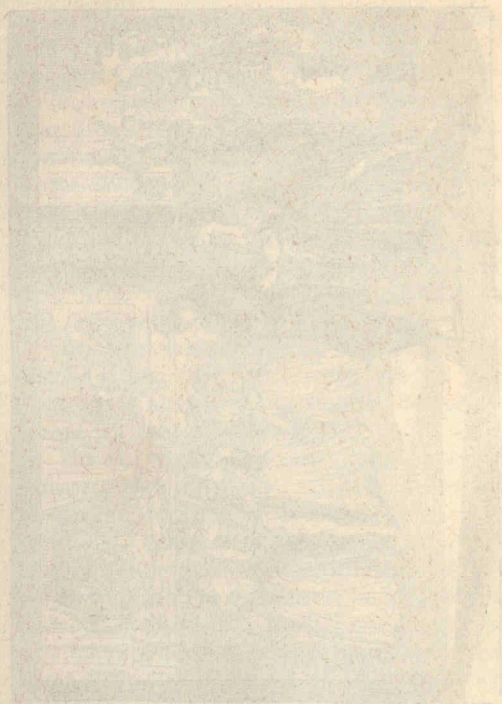
sin fuldkomne Symmetri; og der er noget virkelig græst i Formen af hendes Hals og Hoved.

Hverken Fru Markham, hendes Mand, eller hendes Datter, sølte sig oplagt til at slige ned paa den uhyre Cirkus, som man havde dannet ved at bedække Operahusets Parterre. Opflammede ved Scenens Glæds, Damernes rige Costumer, og den udmærkede Musik, forlode de to Venner, med Walter til Cicerone, Logen, og blandede sig i Flokken af Masker; Henri oplagt til Eventyr, og Charles, mere philosophisk stemt, for at overlade sig til Speculationer, og en rolig Observation.

Skilt fra sine Kammerater, som havde forladt ham for at tage Deel i en Polonaise, tog vor Helt Plads ved en af de forgylde Piller, for, i Aag, at betragte den livlige Scene foran sig.

Lidt efter lidt syntes denne, at miste sin Troldskraft, og tilsidst at forsvinde. Hans Tanker dvælede ved Hjemmet; han var ikke længere i Rusland, men i England. Herregaarden, den grønne Allee, som førte fra Parken til Landsbyens Kirke — Stedet hvor han havde taget Afsked med Beatrice — hvor han først havde følt sit Hjerte banke hende imøde, med noget mere end en Broders Kjærlighed, fremstode for hans Sjæls Nie. Saa fuldkommen var Illusionen, at det

næsten forekom ham, at høre hendes muntre Latter, og den rige Musik af hendes søde Stemme.

„To Gange havde en Haand sagte trykket hans Arm, førend han foer op af sit Drømmeri. Et tætmaskeret Fruentimmer, klædt i en Tartarbondepiges Costume, stod tæt ved Siden af ham.“

„Drømmer!“ hviskede den Ubeskjendte.

„Er det da forbudt, at drømme i Rusland?“ spurgte Den unge Mand.

„Idetmindste er det usorgsamtigt,“ svarede Damen; „thi man iagttager Drømmerne. Der er ikke en eneste Politiaagent i Theatret, som jo har bemærket Dem. I den sidste halve Time har De staaet som en Statue, med Dinene henvendte til den keiserlige Loge.“

„Og uden at vide det mindste om dette Factum,“ sagde Charles i en fortrædelig Tone; thi han ærgrede sig over, at han havde gjort sig til en Skive for Observation. „Mine Tanker vare langt borte herfra; jeg tænkte paa Hjemmet.“

„Og dem De elsker,“ bemærkede hans venlige Paaminderinde.

„Der er da Sympathi imellem os; thi, som De seer, er jeg ligeledes Fremmed i St. Petersborg.“

Hun saae ned til sin Tartar-Costume, idet hun talte. Vor Helt smilede vantro.

„De troer mig ikke?“ tilspøiede Damen.

„Som man troer Alt hvad der kommer fra en Masse,” svarede Charles. „Skjøndt det er første Gang i mit Liv, at jeg har deeltaget i en saadan Scene, veed jeg dog fuldkommen vel, at den har sine Privilegier.“

„Skal jeg overbevise Dem?

Charles Bavasseux rystede vantro paa Hovedet.

Den Ubekjendte tog ham under Armen, og hvæfede ham Navnet Lelia i Øret; han studsede, og var i Begreb med, at fremkomme med et eller andet usorgtigt Udraab, da Damen hævdede sin ubedækkede Haand, og lagde Figeren paa Læben. Han gjenkjendte denne, paa Smaragdringen, som Flygtningen havde bestemt, skulde tjene som et Tegn imellem dem.

„Troer De mig nu?”

„Blindt,” var Svaret.

„Og De vil ledsage mig til min Loge?”

„Med Fornøielse.“

„Der kunne vi idetmindste tale sammen i Sikkerhed,” bemærkede den maskerede Dame. Tael til mig om Paris — om Moderne — Fornøielserne — Adspredelserne — fort om Hvadsomhelst — indtil vi ere slupne ud af denne Flok, hvor nysgjerrige Øine ere rettede paa os, og Øren, som ere ivrige efter at opfange hvert Ord vi yttre.“

Øvenstaaende Samtale havde fundet Sted hvissende;

men fra dette Dieblif af, forstod Charles den Rolle man forlangte at han skulde spille; hans Manerer undergik en fuldkommen Forvandling. Han begyndte at fremplappre en Mængde Complimenter og Spøg, som vilde have høiligt forundret hans Ven, Henri de la Tour, om han havde hørt ham.

Hans Ledsjagerindes Loge var i første Etage, hvilken udelukkende er bestemt for de fornemste Adelige, Gesandterne og det keiserlige Hofs Officerer.

En høi gammel Mand, i Politiets Uniform, lukkede dem ind ved et Tegn fra Damen.

Bor Helt begyndte at tænke, at han var bleven forraadt.

Ifke saasnart havde de taget Sæde, førend Damen, som var skjult for Publikums Sagttagelse, ved Logens tilbragne Gardiner, tog sin Maske af, og fremviste Træffene af en ung, overordentlig smuk Kvinde — men en Fremmed.

„Følg ikke mit Exempel,“ sagde hun, i en lav Tone, „det vilde opvække Mistanke; thi, som jeg har sagt Dem, De er bevogtet.“

„Bidt paa Krogen, som den dummeeste Torst,“ tænkte den unge Mand, som nu var fuldkommen overbevist om, at være falden i en Snare.

Den Ubekjendte syntes at læse hans Mistanke.

„Tvivler De endnu om mig?“ sagde hun.

„Man har raadet mig til, at tvivle om Alt i Rusland,“ var Svaret.

„De som raadede Dem dertil have gjort vel,“ bemærkede Damen, med et Suk, idet hun paa samme Tid tog sin Maske paa igjen. „Kanskøe kjende de ligesom jeg, Landet af bitter Erfaring; det er et uhyre Theater, hvor Alt er Glimmer og Falskhed; hvor Tungen er lagt Baand paa, og Hjertet maskeret. Men jeg indbød Dem ikke i denne Løge for at tale om saadanne Sager.

„Deres Navn troer jeg, er Charles Babasseur.“

„Ja!“

„De ankom for tre Dage siden til St. Petersborg.“

„Det gjorde jeg.“

„Dg ledsagede en Dame til Hotel Coulon.“

„Fuldkommen rigtigt Madame.“

„Dg siden efter,“ vedblev Damen, som syntes saa særdeles godt underrettet om hans Handlinger, „hjalp De hende at undsly derfra, forklædt som en Dreng, til en Benindes Huus, ikke langt fra Admiralitetskaaien. De tøver, jeg er denne Beninde,“ tilspøiede hun, „og en Cousine af Selia Mullah, Datter af den fængslede Imam af Dargo, og jeg er Underdirektøren for det hemmelige Politi, Baron Tichoffs

Kone. Jeg har betroet min Frihed, maaskee mit Liv, til Deres Vre. Tvivler De endnu om mig?"

Denne Tone af dyb Alvor, og Besiddelsen af Ringen, forjog Charles' Mistanke.

„Nei," svarede han med sin naturlige Naaben-hjertighed. „Der gives Toner, som ikke kunne be-
drage."

„Oh, stoel ikke derpaa," afbrød Baronessen bittert. Russerne ere Skuespillere, baade af Natur og Opdragelse. Jeg tænkte ogsaa engang som De, men jeg er bleven skammelig bedraget. Dog dette er ikke Tiden, at tale om mine Sorger, det er om Lelia at jeg vilde tale. Hendes Fader, tiltrods for den Trafat, som den skuffede gamle Mand undertegnede med den infame Woronzoff i Teflis, er endnu Fange i Schlusselfburgs Fæstning. Han ligger for Døden; hans Barn har trodsset ualmindelige Farer for, om muligt, at erholde sin Faders sidste Velsignelse. Vil De hjælpe hende?"

„Under Fare af mit Liv," svarede Charles, dybt bevæget ved denne Appel til hans Manddom og Edelmødighed. „Ja mere end dette, jeg vil sætte det paa Spil, som er mig endnu dyrebare end Livet, nemlig Skuffelsen af det Haab, som har bragt mig til at forlade mit Fødeland. Dog kan jeg ikke begribe, hvorledes en Fremmeds Tjenester kunne være nød-

vendige, naar Lelia har en Veninde, som er saa mægtig som De."

Damen smilede bittert.

"Sagde jeg Dem ikke, at min Mand var en Russer," bemærkede hun; "en Ting uden Hjerte og Sjæl, en Slave af det Scepter, han adlyder og hader. De forundrer Dem maaskee over, at paa samme Tid jeg omtaler ham saaledes, jeg dog vover at modtage Dem her; det er paa hans Befaling."

"Madame! Han veed da at Lelia er skjult?"

"Han veed Intet," hviskede Baronessen; "han vilde være den Første til at angive hende. Angivelsen vilde skaffe ham et Kors eller Baand til — disse Tegn paa en vanærende Trældom. Nei; det var for, om muligt, at forlokke Dem, at forlede Dem til en Indiscretion; opnaae Deres Tillid, kun for at forraade denne."

"Og kan en Mand forlange dette af sin Kone?"

"De glemmer, at han er en Russer," bemærkede atter Damen bittert.

"Jeg vilde have afflaaet dette skjændige Forslag med Foragt, om det ikke havde givet mig Midler i hænde, til at samtale med Lelias Redningsmand. Vi maa fatte os i Korthed," tilføjede hun; "som Fremmed vil De lettelig erholde Tilladelse til, at besee Slsruerne af den Fæstning, hvori hendes Fader er

inbesluttet. Naar De først naaer Dem, vil Resten falde Dem let."

"Og Deres Cousine?"

Vil ledsage Dem; jeg har forberedt en passende Forklædning. Iovermorgen tidlig vil hun møde Dem ved Peter den Stores Statue."

"Og hvad Klokkeslet?"

"Al. Otte," svarede Baronessen, efter nogle Dieblisses Betænkning.

"Min Mand er da beskæftiget hos Grev Orloff, og hun kan forlade sit Skjulested i Sikkerhed: Viis Dem den Tillid værdig, som Navnet Engländer, indgyder os; thi det vilde være bedre for Lelia, om hun skulde finde sin Grav her i Rusland, end om hun blev fængslet."

"Er hendes Fare da saa stor?" spurgte Charles Bavaasseur. "Czaren kan dog sikkert ikke nedlade sig til en Krig med Qvinder."

"Det er ikke Czaren," hviskede Damen. "Det er hans Søn, den Djævel Constantin, som forfølger Lelia med sin vanhellige Kjærlighed; det er denne Kjærligheds ulykkelige Indflydelse, som har bragt Woronzoff til at fornægte den Traktat, han har undertegnet; som holder Zmanen tilbage i Schlussemburgs underjordiske Fængsler; som fordrer Datterens Skjændsel, som Prisen for Faderens Frihed."

„Og Deres Mand,“ udbroød hendes Tilhører med Harm, „som er gift med en saa nær Beslægtet, kan laane Haand til en saadan Infamhed?“

„Maa jeg gjentage det! Han er en Russer.“

Bitterheden, hvormed disse Ord bleve yttrede, bevisste den Talendes dybe Sjælsqual, ved at vide sig lænket, ved uopløselige Baand, til den Mand, hun foragtede.

„Stoel paa mig, Madame,“ sagde Charles Babasseux, i en dybt bevæget Tone, idet han forlod Logen; „jeg skal være der, og Lelia skal finde en Broders Arm, beredt til at beskytte hende. Siig hende,“ vedblev han, „at hun trygt kan stole paa min Discretion i Arrangementet. Vi tør ikke besøge Schusselburgs Fæstning allene; to Personer kunde opvække Mistanke, hvor et talrigt Parti vilde hengaae ubemærket.“

Catherine Mullah, Baron Tichoffs Kone, var eneste Barn af en af disse tappre Cirkassierhøvdinge, som i saa mange Aar kæmpede ved Schamyls Side for deres fælles Fødelands Uafhængighed. Krigeren fra Bjergene var falden i en Snare, som Prinds Woronzoff, Gouverneuren for de erobrede Provindser, havde lagt for ham; han var bleven overrumplet i sit Tilholdssted, og hans Datter bleven ført som Fange til Teflis. Selv den russiske Barbaritet satte sig op

imod den uundværdige Grusomhed, at udgyde en hjælpeløs Piges Blod. Og dog var hun snarere en Gjenstand for Forlegenhed, end for Triumf for Russerne, da hendes Haand, naar den blev bortskjænket til en af hendes Landsmænd, vilde medføre en ubestridelig Myndighed over den Stamme, for hvilken hendes Fader havde været Anfører. Paa Keiserens Befaling blev denne bortgivet til Baron Tichoff, som var beskæftiget ved det hemmelige Polit. Den unge Abelsmand modtog denne, som man modtager Alt i Rusland, med Resignation. Han hverken habede, eller elskede den Brud, som blev ham paatvungen; hun var ham simpelthen ligegyldig.

Et eneste Barn, en Dreng, var Følgen af denne Forening, og paa ham ødslede den betitlede Slave af Czaren al sin Naturs Omhed. Den lille Alexis var hans Afgud. Hans urimeligste Luner bleve opfyldte; selv hans Moder var det forbudt at gjøre ham imod.

Lidenskabeligt, som Faderen elskede ham, adlød denne menneskelige Maskine saa fuldkomment den Mand, som holder Alle sine Undersaatters Skjæbne sin Haand, at han vilde have adlydt uden Knurren, selv om han var bleven befalet, at fremsføre sit Barn, som et Offer for Despotismens Molochs-Altar.

„Gud og Czaren have villet det,“ er enhver Russers Svar til sin Samvittighed.

Neppe havde vor Helt forladt Baronessens Loge, førend en høi smuk Mand, i en mørkegrøn Uniform, traadte ind i den. Det var hendes Mand.

„Nu vel,“ spurgte han ivrigt; „er det lykkedes Dig?“

„Det var umuligt, at det kunde lykkes,“ svarede Damen koldt.

„Hvorfor det?“

„Fordi den unge Englænder ikke havde Noget at aabenbare; han har sagt Sandhed til Grev Orloff.“

Baronen beed sig i Læben af Vargrelse.

„Du har været en uvillig Agent i denne Affaire,“ bemærkede han, i en bitter Tone; „i dit Hjerte er Du endnu en Cirkassierinde.“

„Jeg takker Dig.“

„Du takker mig!“ gjentog hendes Mand, i en brutal Tone. „Hvorfor.“

„For den eneste Compliment, jeg nogeninde har sat Priis paa, fra dine Læber. Ja, Du taler Sandhed, jeg har været en uvillig Agent; thi jeg sølte Fornedringen af det Arbeide, Du havde paalagt mig. Men jeg har været tro. Han veed ikke Noget om det Tilflugtsted, Du ønskede at opdage.“

„Vi ville faae at see,“ mumlede Baronen, mistænkelig. „Jeg skal passe paa ham som hans Skygge. Jeg maa nu forlade Dig,“ tilspøiede han, idet han

jaae over til den keiserlige Loge; „Keiseren staaer i Begreb med at stige ned.“

Uden at Afskedsord, forlod Baronen sin unge Kone, for at give Instructioner til sine Agenter, som vare beordrede at vaage over Ruslands Afgud, som, med tilsyneladende Tillid til sine Underfatters Kjærlighed, var isærd med at blande sig imellem disse, vel vidende at hundrede Dine hele Tiden passede paa Alle, som nærmede sig til ham — at hundrede Arme, ved det mindste Tegn af hans Haand, vare beredte at trænge sig hen til ham, og forsvare ham.

„Hvor har Du skjult Dig spurgte Henri de la Tour, da han traf paa sin Ven, iblandt Flokken af Masferebe.“ Walter og jeg have søgt Dig overalt.“

„Jeg har drømt,“ svarede Charles.

„Somme Drømme ere farlige,“ bemærkede en høi, majestætisk udseende Dame, som var tæt maskeret.

De unge Mænd studsede.

„En Udfordring, ved Venus!“ udbrød den unge Franskmænd.“

„Til Deres Ven, min Herre,“ bemærkede Damen, stolt.

„Han er en Drømmer,“ svarede Henri; som en ægte Ridder og Baabenbroder, optager jeg saaledes Sandfærdigheden for ham. Han har havt et eller andet

Eventyr, som har fordreiet Hovedet paa ham — seet et Ansigt, som han vil sværme for i de næste sex Maaneder; og siden —“

„Forglemme det,“ tilspøiede Massen med Ironi. „Det er ganske almindeligt hos Mændene; skjøndt det sandsynligviis i nærværende Tilfælde, vilde være klogt at gjøre dette. Jeg har bemærket hans lange, og ikke altfor ærbødige Blikke til den keiserlige Loge.“

I dette Dieblis tryffede Walter Markham Charles' Arm, for at advare ham om, at være paa sin Post.

„Stjernerne tillade dog at man betragter dem i deres Sphære;“ sagde vor Helt, som nu fuldkomment vel vidste med hvem han talte, „uden at bebreide deres Tilbedere for deres Forvovenhed.“

„De finder altsaa Keiserinden smuk?“ bemærkede Damen, i en ligegyldig Tone.

„Saa smuk som Minerva forekommer ved Siden af Venus.“

„De mener Storsyrstinden hermed?“

„Gid Storsyrstinden faae en Ulykke!“ afbrød Henri.

„Min Herre!“

Den Tone, i hvilken Massen udtalte disse to Ord, havde Noget saa befalende ved sig, at den unge Fransmand blev forstræffet; et Blik fra hans Kamme-

rat, underrettede ham om hans Fare. Ulykkeligvis forlod ikke hans Fødelands Kulde og Tact ham.

„Gid Storsyrstinden faae en Ulykke!“ gjentog han. „Hvad Met har hun til at være saa skjøn, naar Ingen tør fortælle hende det? — at opvække en Beundring, som Ingen tør udtale — Dnsfer, som det vilde være Galsskab at drømme om? Om hun var en simpel Dødelig som vi, saa vilde jeg være ligesaa rasende, og dødelig forelsket i hende, som min ulykkelige Ven her. Saaledes som det forholder sig;“ tilspiede han, „fortrækker jeg, at undgaae Flammen af hendes Skjønhed, for ikke, som et ensfoldigt Møl, at blive for-
tæret deraf.

Vi behøve neppe at underrette vore Læsere om, at denne Tale, hvis tilsyneladende Ligefremhed skjulte det fineste Smiger, ikke blev henvendt til nogen ringere Person end Storsyrstinden selv, hvis Brede, Lidt efter Lidt havde givet Plads for en Følelse af tilfredsstillet Forsængelighed. Alle Fruentimmer holde af at lovprijses.

„Maaskee,“ bemærkede Damen, med et Suk, „er hun De nævner, mere at beklage end De forestiller Dem.“ — Det er vel bekjendt, at hendes Egteskab med Hertugen af Leuchtenberg ikke var lykkeligt.

„De er allene,“ vedblev den unge Mand med

uforskyrrelig Kulde; „tillad mig, i min Egenkab af Landsmand, at tilbyde Dem min Arm.“

Dette Forslag satte rigtignok Damen i Forlegenhed; men det svarede til Hensigten, nemlig, at bringe hende til den Overbeviisning, at hun var ukjendt. Det var tillige en Compliment for hendes Udtale af det franske Sprog, hvori Samtalen var bleven ført.

„Det er umuligt!“ svarede Maiken; „det vil sige, jeg pleier ikke at modtage en Fremmeds Arm. Hvad har ført Dem til Rusland?“

„Fornøielse Madame.“

„Har De intet andet Motiv?“

„Det ønske at forvisse mig om en Nærbeslægtets Skjæbne, en Officier, som blev tilbage, saaret, og som Fange, efter Tilbagetoget fra Moskow,“ svarede Henri de la Tour.

Hertugininden syntes at overveie et Dieblif, førend hun svarede ham.

„Søg Baron Tichoff imorgen,“ sagde hun tilfjeldt; „jeg har lidt Indflydelse hos ham, og han vil besvare Deres Spørgsmaal.“

„De spørger.“

„Jeg spørger sjældent, min Herre,“ bemærkede Damen, men uden det tidligere Stolte i Tonen; „og nu, lev vel.“

„Lad mig idetmindste føre Dem hen til Deres

Poge," udbroød den unge Mand, bestemt paa, til det yderste, at bevare sin forstille Uvidenhed.

En sagte, musikalsk Latter, var det eneste Svar paa hans Tilbud.

Med en lille Bøining paa Hovedet, forsvandt hendes Keiserlige Høihed. Henri vilde have fulgt hende, men en Mængde Mæsker sluttede sig om ham, ligesom af en Hændelse, og førend han kunde løsrive sig fra dem, var Damen forsvunden.

"Det var Storfyrstinden selv," hviskede Charles Babasseur.

"Jeg veed det, min kjære Ven," svarede hans Ven. "Troer Du jeg vilde have betroet Motivet for mit Besøg i St. Petersborg til nogen anden Person?"

16de Capitel.

Rusland er ikke et Land, men et uhyre Theater.

Eustines Reiser.

De tre unge Mænd bleve enige om, at bevare den strengeste Tausked betræffende deres Eventyr; selv for Hr. Markham blev det holdt hemmeligt; thi den

værdige Kjøbmand havde levet saa længe i St. Petersborg, at han var bleven smittet af den almindelige Rædsel.

Da de vendte tilbage til deres Loge, fandt de ham i Begreb med at forlade Theatret, med sin Kone og Datter, hvilke begge begyndte at blive kjede af dette Skuespil, som de, i Paranthes sagt, ikke vare ubekjendte med.

„Hvordan har De moret Dem?“ spurgte Fru Markham vor Helt.

„Jeg er træt af at more mig, Madame.“

„Det er Alles Lod, som tilbringe længere Tid i St. Petersborg,“ bemærkede Damen; ennui er den herskende Sygdom, Alt er saa artificielt. Hvem vilde kunne forestille sig, at denne Mængde, kostbart klædte, Personer bestaae af en Flok Slaver?“

„Dys, min Elskede,“ hviskede hendes Mand; har Du glemt den Lectie, Du saa ofte indprenter Din Søn — Klogskab?“

„Frygt ikke for min Klogskab,“ svarede den unge Mand; „jeg er acclimatiseret.“

„Jeg vil ikke anmode Dem om, at tage hjem med os,“ sagde Kjøbmanden; „for en Fremmed er den morsomste Deel af Skuespillet endnu tilbage. Ved Midnat ville Alle demaskere sig, og Walter vil da kunne udpege nogle af de mærkværdigste Per-

soner ved Høffet for Dem. A propos, lagde De Mærke til Storfyrstinden."

Charles kunde neppe bære sig for at smile, da han besvarede dette Spørgsmaal bekræftende.

„Og hendes Keiserlige Høiheb maa have lagt Mærke til ham, om de ikke begge vare lige maanesyge," bemærkede Henri de la Tour, thi næsten en heel Time havde han stillet sig, som en Statue af Melankolien, ligeoverfor den keiserlige Loge."

„Oh ja!" sagde Catherine Markham; „det var der at den, som Tartar-Bondepige forklædte Dame, tiltalte ham. Jeg saa dem begge forlade Mængden sammen."

„Et Eventyr, ved Venus!" hviskede den unge Fransmand til sin Ven. „Listige Skjælm! En Hemmelighed — og for mig endogsaa!"

Vor Helt bragte al videre Railleri til Taushed ved at udtale Navnet Lelia, i sagte Tone.

Henri forstod ham, og skiftede øieblikket Samtalssemne.

Da Fru Markham stod op, for at forlade Theatret, trykkede hun Charles Arm, og bad ham at være forsigtig.

„Han er her," sagde hun.

„Han — Hvem?"

„Den Fjende jeg advarede Dem for — Oberst

Harewood. Trods Mafften, har jeg gientjendt ham, da han, fra Tid til anden, rettede fine urolige Blikke mod vor Loge. Han har uden tvivl læst om Deres Ankomst i Gazetten, hvori enhver Fremmeds Navn bliver bekendtgjort. Vogt Dem for ham; han er en farlig Mand. De kan ikke tage Feil af ham; han er Deres Moders udtrykte Billede."

Med denne Advarsel skiltes de ad, og Charles vendte tilbage til Parterret, for at blande sig imellem de Dandsende.

Ved Minatstimens første Slag toge alle Nærværende Mafften af; og den keiserlige Familie, med Undtagelse af Keiserinden, gjorde en Tour omkring i Forsamlingen, som dannede en Klad for dem til at passere igjennem. Da Toget nærmede sig det Sted, hvor Bennerne stode, forekom det vor Helt, at Storfyrst Constantin betragtede ham med rynket Pande — maaskee indbildte han sig blot dette; men hans Samtale med Baronesse Tichoff havde gjort ham mistænkelig.

Storfyrstinde Maria derimod, fikker ved sit indbildte Incognito, besvarede hans Kammerats brændende, og dog ærbødige Beundrings Blik med et Smil.

„Denne Kvinde ligner noget en Struds," hviskede Henri.

„En Struds!" gjentog Charles, med Forbauselse.

„Ja; en af denne respectable Fugls Egenheder er, at den skjuler sit Hoved i Sandet, og indbilder sig da, at være useet og ukjendt.“

Efterat Reiseren var taget bort, syntes det, som om en Bægt pludselig var bleven borttagen fra alle de Nærværendes Bryst; deres Munterhed blev mere fri, mere naturlig; thi Herrens Dje var ikke længere paa dem. Selve Glæden betragtes af Despotismen som en Forbrydelse; enhver anden Følelse maa opsluges af Grefrygten for dens Nærværelse.

Den alvorlige Polonaise, som staaer midt imellem en Liigmarsch og en Gallopade, gav Plads for den livlige Vals og Contradands; Mandsoffene begyndte at smile, og Dvinderne at indlade sig paa den alvorligste Forretning i en russisk Dames Liv — Coquetteriet.

Under Valsen, som Bennerne deeltog i, lagde Charles Mærke til, at en Officier, hvis Epauletter tilkjendegave en ringere Rang, joer noget heftigt imod ham. Først tilskrev han dette Fyrens medfødt Alodsethed; men den bestandige Gjentakelse af denne Maneuvre, og det Factum, at han, som de fleste Russere, dansede med megen Anstand, overbeviste ham om, at denne Fornærmelse skete med Forsæt. Af mange Grunde ivrig efter at undgaae Trætte, drog han sig ud af Kredsen med sin Dandserinde.

„Bort, min Herre!“ udbrød den unge Mand, i en befalende Tone.

Vor Helt svarede kun med en forbauset Stirren.

„Hav Taalmodighed,“ hviskede den Dame, med hvem han dansede; „han hører til Politiet.“

„Giver det ham Privilegium paa, at turde fornærme mig?“ sagde hendes Cavallier, hvis Blod begyndte at komme ifog, ved den udstuderte Uforstammenhed, for hvilken han havde været udsat.

„Talte De om mig?“ spurgte den unge Officier, paa en endnu mere fornærmende Maade.

„Jeg gjorde Dem den Ære, min Herre,“ var det rolige Svar.

„Tillad mig, i saa Fald, at sige Dem at —“

Jørend Russeren kunde fuldende Sætningen, kom Henri de la Tour, som fulgte efter ham i Dansen, og som var altfor indviklet i en livlig Coquetteren med den Dame han dansede med, til at lægge Mærke til, at Russeren var standset lige i hans Bei, svingende mod ham, og kastede ham, saa lang han var til Gulvet.

Der blev en almindelig Trusen; Russerne turde vove at lee af en Subaltern; havde en General, eller mægtig Adelsmand havt et lignende Uheld, vilde ikke en Musket have bevæget sig; eftersom Latteren, ligesom

alt Andet, er under den tilbørlige Disciplin i St. Petersborg.

Ordene Torst, Dumrian bleve hurtigt udtalte.

„Voe De af mig, min Herre?“ spurgte den paa Flugt slagne Dandsjer, bleg af Raseri.

„Det var umuligt at kunne gjætte rigtigere,“ svarede vor Helt, som saae at Mennesket, af en eller anden Grund, var bestemt paa, at søge Strid med ham.

Da Charles slog sine Dine op, bemærkede han en høi, fornemt udseende Mand, som havde flere Ordener, hvis Dine vare fæstede paa ham. Han behøvede ingen Underretning for at vide, at dette var den Fjende, man havde advaret ham imod; Liigheden med Portraitet sagde ham dette tydeligt nok; det var Oberst Harewood, og — bitter Ihukommelse — hans Moders eneste Broder.

„Hvilken forunderlig Skjæbne jeg dog har!“ sagde vor Helt ved sig selv; at være fordømt til at blive et Offer for begge mine Onkler;“ thi han tvivlede ikke om, at hans Angriber var bleven opfordret til at ærgre ham.

„Det forekommer mig, udbryd Henri de la Tour,“ at jeg er den Person, til hvem denne Herre — jeg seer han bærer Epauletter — har at henvende sig.

Fører De saadant Noget, som et Kort med Dem? tilføiede han med det mest udfordrende ironiske Blik.

Officieren betænkte sig; det var ikke den Mand, man havde opfordret ham til, at søge Strid med.

„Maasfee,“ vedblev Henri, „han vil have den Godhed at skrive sit Navn paa en Stump Papiir? jeg antager at han kan gjøre det.“

Den unge Mand blev aldeles bleg af Raseri, og var i Begreb med at give et eller andet hidfigt Svar, da Baron Tichoff, Directeuren for det hemmelige Politi, fremtraadte.

„Hvad er dette?“ spurgte han roligt.

Nogle faa Ord underrettede ham om det Passerede.

Öberst Harewood nærmede sig Baronen, og fremkom med nogle Bemærkninger i sagte Tone. Vor Helt kunde ikke opfatte Ordene, men han gjættede deres Indhold, og smilede foragteligt, da Tichoff traf paa Skuldrene, med en Mands Mine, som beklager, at han ikke kan gjøre sig en Ven forbunden.

Idet han derpaa gik hen til Fornærmeren, befalede han ham, i en myndig Tone, at gjøre den Herre, han havde fornærmet, en Undskyldning, og øieblikkelig forlade Theatret. Officieren udførte den første Deel af den Befaling han havde faaet, paa den meest frybende Maade, idet han anførte den Champagne han havde drukket, til Undskyldning.

„Derksom Oberst Farewood har saa udmærket Viin,“ bemærkede Charles Ravassieur, med et ironisk Smil, „maa jeg tage mig iagt for at antage hans Gjæstfrihed, om Hændelsen skulde indføre mig hos ham.“

Officieren og hans Patron rødmede begge dybt, da de trak sig tilbage iblandt Massen af de Dandsende.

Næsten øieblikkelig derefter forlode Bennerne Sparauset, og vendte tilbage til deres Hotel, for at samtale om Nattens Eventyr.

Henri var henrykt over, at Charles havde faaet Underretning om Lelia, for hvem han, uagtet sin naturlige Letsindighed af Charakter — ikke af Hjerte — virkelig begyndte at nære en oprigtig og hæderlig Passion. Det Romantiske i deres Møde, Farerne som truede hende, hendes Skjønhed og Ulykke appelerede til hans glødende Indbildningskraft, og bidroge til at befæste Indtrykket.

Den eneste Omstændighed som Charles forfulgte, var den forfærdelige Kjendsgjerning, at han ikke havde nogen ringere Person end Storsyrst Constantin til Rival. Han kjendte sin Vens heftige Charakter, og skjelve for, at han, i et ubetænksomt Dieblis, skulde lægge sin Klogskab tilside, og aabent trodse ham.

„Om nogenfinde den sande Kjærlighed møder en Hindring paa sin Vej,“ udbrød den unge Fransmand,

„saa er det altid en Dvinde, som bortrybder denne. Denne Baronesse Tichoff maa være en Engel. Ligner hun Lelia?“ spurgte han. Derksom hun ligner hende, hvilken ulykkelig Skjæbne har de forenet hende med en Mand, som Baronen.“

„Og til hvem Storsyrstinden anbefalede Dig, at henvende Dig imorgen,“ bemærkede Charles. „Et forunderligt Sammentræf!“

„Sammentræf!“ gjentog Henri; „nyt der findes intet saadant Ord i Kjærlighedens Lexicon. Det var Indflydelsen af en eller anden medlidende Engel, som vaager over Lelias Sikkerhed, som indgav hende denne fortræffelige Tanke.“

„Du bliver poetisk,“ sagde vor Helt.

„Der findes i Sandhed mere Poesi i denne Verden; end de dumme Hverdagsmennesker ane,“ svarede hans Ven; „ikke at jeg klassificerer Dig under disse.“

„Du vil vel besøge Baronen imorgen?“

„Upaatvivlelig.“

„Jeg tør ikke ledsage Dig, og dog —“

„Du befrygter min Discretion,“ sagde den smukke Cirkasfierindes Elsker, da han saae, at han betænkte sig; „et Factum som er en ligesaa liden Compliment til din Ven, som til din egen Skarpsindighed i at bedømme Folk. Du forglemmer, at jeg en Fransmand,

og sølgellig kan maale mig i finesse med et Dussin
Rusfere, som kun betragtes som civiliserede Væsener,
forbi de efterligne os. Høst paa hvad Napoleon
sagde, „Skrab Russeren af og Du vil finde Tartaren.“

„Men Tartaren er et meget listigt, saavelsom
glubst Kreatur.“

„Veed Du hvordan jeg har ifinde at behandle
ham?“ spurgte Henri de la Tour, efter nogle Diebliffes
Betænkning.

Charles tilstod, at han ikke kunde gjøtte det.

„Nuvel da, jeg vil sige Dig det. Ved at lade
som om jeg antager ham for hvad han ikke er, vil
jeg forhindre Baronen i at vise sig som han virkelig
er. Russeren er fra Buggen til Graven en Skue-
spiller, altid paa Scenen; ved at bedrage Andre be-
drager han tilsidst sig selv.“

Med denne Bemærkning, som var mere filosofisk
end hans sædvanlige, sagde Henri God Nat til sin
Kammerat.

Den følgende Morgen gjorde Jack Curling,
medens han hjalp sin Herre med Paaklædningen, den
Bemærkning, at han troede, naar Alt kom til Alt, at
han vilde synes godt om Rusland; thi han havde
allerede fundet en meget behagelig Kammerat i en af
sine Landsmænd. Charles vilde kun have bekymret
sig meget lidt om den pludselige Forandring i den
Lyffens Indling.

ærlige Fyrs Tænkemaade, naar ikke det sidste Ord havde fulgt med.

„En Landsmand?“ sagde han.

„Ja Hr. Charley, og han er en fuldkommen Gentleman, ikke det mindste stolt. Han indbød mig til at drikke Vin med sig, som om jeg havde været en gammel Bekjendt.“

„Dg hvad talte I om?“ spurgte vor Helt, som begyndte at faae visse Anelser med Hensyn til Gjenstanden for Jacks Discretion.

„Dh! en Mængde Ting,“ svarede Staldkarlen, „om London, Harleyfort, den stakkels Squire, som er død og borte, Pastor Dickon, og Herregaarden. Det var Pokker til Fyr, han vidste Bessed om Alt.“

„Udentviol,“ udbrød hans unge Herre, med Bitterhed.

„Rige saa godt som om han havde været født der; for han sagde —“

„Du enfoldige, ubetænksomme Slynge!“, afbrød Charles. Har jeg ikke advaret Dig for at omtale mine Affairer til Nogen?“

„Men han er en Englænder.“

„Du har ruineret mig.“

Ved denne forfærdelige Erklæring, begyndte Jack at gjøre store Dine. Han kunde ikke begribe hvorledes

det kunde have saa forfærdelige Følger, at tale om Hjemmet og England.

„Fyren var sikkert en Politispion,“ vedblev vor Helt.

„Ikke det der ligner en Spion, Hr. Charley,“ svarede han ivrigt. „Han kunde ikke udstaae Politiet, sagde han mig.“

Trods den Fortrædelighed, som denne Omstændighed foraarsagede, kunde Charles neppe bære sig for at smile over den trofaste Karls Enfoldighed, som, uden at vide af det, havde gjort ham saa megen Skade. Lykkeligviis vidste denne ikke noget af, at han havde forladt Hotellet med Lelia, den Nat han ankom til St. Petersborg.

„Vel Ja, svar mig nu,“ sagde han; „og husk paa, at min Sikkerhed, efter al Sandsynlighed, beroer paa Sandsærdigheden af dine Svar.“

„Ja Hr. Charley.“

„Fremkom din nye Bekjendte med nogle Spørgsmaal betræffende mig?“

„En Masse Spørgsmaal.“

„Og om en Dame?“

Ja, rødmede lige til Tindingerne. Hvor vred han endogsaa følte, at hans Herre vilde blive ved at erfare, at han havde været svag nok til at lade sig pumpe om

saadan en Gjenstand, var han dog for trofast til at bedrage denne.

„Ja han gjorde, om en Dame, som De havde faaet fat paa paa Kaien, den samme Aften vi ankom her-
til. Jeg blev næsten rasende paa ham, for han paa-
stod at De havde forladt Huset med hende, skjøndt
jeg vel vidste, at det var Løgn; og det fortalte jeg
ham ogsaa, for jeg har seet Dem og den franske Herre,
og Bærtindens Søn, Alle gaae ud sammen.“

„Fortalte Du ham det ogsaa?“ spurgte Charles
ibrigt.

„Ja jeg gjorde; der var vel ikke noget Dndt
deri?“

„Nu Ja!“ bemærkede vor Helt, med et Suk,
som tilkjendegav hvor lettet han følte sig; „denne
Affaire er ikke saa slem som jeg troede; men vær for
Fremtiden paa din Post mod Enhver, som søger at
indlede en Samtale med Dig. Jeg har Fiender her.“

„Jeg vilde ønske at jeg kiendte dem,“ udbrød
Ejeneren.

„Derksom de kunde loffe Noget ud af Dig som
var til min Skade, saa vilde de sikkert. Det vilde ikke
engang forundre mig om de tilbød Dig Penge,“ til-
spøiede han.

„Penge!“ gjentog Ja. „Hvad! jeg skulde sælge
min egen Herre! Nei! nei! saa slette kunne de vel

ikke være. Penge! Gud give de vilde forsøge det; gid jeg faae en Ulykke om jeg ikke skulde qvæle dem."

Fra dette Dieblif af, lige til den sidste Dag han opholdt sig i St. Petersborg, betragtede Jack, med Uvillie og Mistillid enhver Person, som henvendte det mindste Ord til ham paa Engelsk, idet han ansaae dem Alle som Spioner og Fjender af hans kjære unge Herre. Da den trofaste Fyr hverken kunde tale eller forstaae noget andet Sprog, var han nødt til at spille en Stums Rolle — et Savn, som han tog rigelig Erstatning for i sine Breve til Susanne, i hvilke han rev ned paa Alt Russisk.

Rum libet forestillede han sig hvormeget hans Orthographi og særegne Stil satte dem i Forlegenhed, som vare ansatte ved det hemmelige Politi, da alle hans Epistler bleve aabnede og oversatte af disse. Først indbildte Ministeren sig, at det var en Correspondance som blev ført i et Tiffersprag, der var falden i hans Hænder, indtil en Comitee af Lærde opbagede, at det blot var en af det engelske Sprogs Dialecter, skjøndt mange af Ordene vare saa gammel-dags og ubrugelige, at de ikke engang kunde oversætte dem.

Harde de lærde Herrer sagt nymodens, istedenfor gammel-dags, saa vilde de have været nærmere ved Sandheden; thi, under sit korte Ophold i London,

hos sin Fætter Snap, havde Jack opsnappet flere af de moderne Geniudtryk, og med tilgivelig Forsængelighed, var han ivrig efter at lade sit Lys skinne for sin smukke Kærester.

Da Charles Bavaiseur forlod Hotellet var hans første Visit til St. Petersborgs Bank, hvor den eldste Kassierer, som godt erindrede hans Fader, underrettede ham om, at Anna Petroff, og hendes Mand Alexis, de Personer, til hvis Gunst Livrenten var bleven oprettet, endnu levede i Omegnen af Moskau; tilspøende, at Pengene bleve dem regelmæssigt udbetalte gennem Oberst Harewoods Agent.

„Oberst Harewood!“ gjentog Charles, med Forbauselse.

„Ja, de ere Livegne under hans Gods,“ svarede Russeren; og nu falder der mig Noget ind, Deres Forespørgsler erindre mig om en særegen Omstændighed. Da Obersten, for nogle Aar siden, skilte sig ved noget af sine Eiendomme, for at udvide Keiserindens Haver i Peterhoff, fastsatte han udtrykkeligt, at Anna og Alexis Petroff ikke skulde gaae med i Kjøbet; og det tværtimod Ruslands Love, som forbyde, at den Livegne maa skilles fra den Jordbund, paa hvilken han blev født.“

„Forunderligt,“ sagde vor Helt.

Kasserenen trak blot paa Skuldbrene; sandsynligviis fandt han kun faa Omstændigheder, som tilbrog sig i Rusland, besynderlige.

„Har De nogen Idee om Bevæggrunden dertil?“

„Vi spekulere aldrig over Bevæggrunde,“ svarede denne høfligt, „vi holde os kun til Facta. Som Repræsentanten for den Person, som har kjøbt Livrenten af Banken, skylder man Dem den Underretning, De har faaet.

Dette var en fin Maade at give ham at forstaae, at han ingen videre Underretning kunde vente; og efter at vor Helt havde takket Kasserenen for dennes Artighed sagde han Farvel til ham, og førte til den engelske Gesandts Bolig, hvor han iforveien havde afleveret sine Anbefalingsbreve fra det udenlandske Contoir.

„Jeg kan begribe hans Bevæggrunde,“ mumlede Charles idet Droschen foer afsted langs det pragtfulde Newsky Prospect. „Min kloge Onkel ønskede ikke at stille sig ved de Personer, som kunde bevise hans Søsters Giftermaal, og min Fordring til en Deel af hans Arv. Oh, Guld! Guld!“ udbrød han, „du har ødelagt flere Hjerter end Sværdet. Gjerne vil jeg gjøre Ufsald paa det gule Støv for at erholde de Beviser jeg søger.“

Sir Hamilton Seymour, Englands daværende

Repræsentant ved det russiske Hof, staaer for høit i alle hæderlige Mænds Mening til at behøve noget Vidnesbyrd for sit Værd, og sin ægte engelske Charakter. Hans extraordinaire Raadslagninger med Czaren, hvilke, paa den Tid vor Helt besøgte Rusland, fandt næsten daglig Sted, have stemplet ham, i hans Landsmænds Dom, ikke alene som en frisindet Adelsmand, men som en dulig Diplomat tillige. Hvor simple og foragtelige forekomme ikke Monarkens Bink, og halvt udtalte Sætninger, sammenlignede med Ministerens aabne Frimodighed, som denne hverken ved Smiger eller Bedrageri kunde faae nogen Magt over.

Hvor strengt vil ikke engang Historiens upartiske Pen fordømme denne ærgjerrige Despot. Hvilken velfortjent Tribut vil den ikke yde denne ligefremme, ærlige Ambassadeur.

Da Charles havde sendt sit Kort op i Gesandtskabets Hotel, blev han pæbliffelig indladt.

„Jeg havde ikke ventet saa snart at have den Fornøielse at see Dem,“ bemærkede Sir Hamilton Seymour, efter at de første Hilsener mellem ham og hans Gæst vare forbi. „De maa pæbliffelig have fulgt min Opfordring.“

„Deres Excellences Opfordring!“ gjentog den unge Mand; „jeg har ikke den Ære at forstaae hvad De hentyder til.“

„Har De da ikke modtaget mit Brev?“ sagde Gesandten; „men jeg seer at De ikke har. Jeg sendte Bud til Dem, Hr. Buvassieur, paa Grund af en særegen Omstændighed, som tildrog sig igaar, og hvori De er interesseret. En Herre, som er i Tjeneste hos en af Ministerne, kom til mit Hotel, for at udbede sig Tilladelse til at eftersee Protokollerne, i Anledning af Deres afdøde Fader, Geoffrey Buvassieurs Giftermaal.“

„Og Deres Excellence tillod det?“

„Ingenlunde,“ svarede Diplomaten med et Smil; „lykkeligvis havde jeg netop læst min gamle Ven, Sir Edward Challoners Brev, saavel som dem fra det udenlandske Contoir. Jeg var altsaa paa min Post.“

„Paa Deres Post! Naadige Gud! Sir Hamilton, hvorimod?“

„Det Ubekjendte,“ svarede Ministeren, „hvilket, i et Land som dette, altid er farligt. De veed,“ tilføjede han, „at om Deres salig Fader havde ægtet en russisk Dame, saa vilde De være at betragte som en russisk Undersaat, og blive behandlet som saadan; havde dette været Tilfældet kunde jeg, i min offentlige Egenkab, hverken have beskyttet eller tjent Dem; og som Privatmand troer jeg ikke, at min Indskydelse, for Diebliffet, er meget større end Deres egen. Men Forsigtighedsregler vare nødvendige,“ tilføjede han, „eftersom der ingen Vielsesattest findes.“

Dette var en sørgelig Skuffelse for vor Helt, som tusinde Gange hellere vilde have havt Beviserne for sin Legitimitet, og trodsset Ruslands Fordringer paa ham. Han viste sin Sorg over dette Slag af Skæb-
nen ved en pludselig Forandring i hans udtrykfulde Ansigt.

„Jeg havde dog haabet —“ mumlede han.

„Haab De endnu,“ sagde Gesandten venligt. „Bevisernes Graværelse forklare ikke nødvendigt, at dette Giftermaal ikke har fundet Sted. Deres Fader var meget agtet, og uden tvivl har han havt Indflydelse nok hos min Forgjænger, til at formaae denne til ikke at indføre Beviserne i Protokollerne, som ere aabne for Undersøgelse; isærdeleshed dersom han befrygtede det Tilfælde jeg hentyder til, og ønskede at bevare Deres Frihedsrettigheder som Englænder ubeskkaarne. Maa jeg spørge om Deres Alder?“

„Jeg er næsten tyve Aar, Deres Excellence,“ svarede Charles.

„Omtrent ved den Tid, da Lord Durham var Gesandt,“ bemærkede Sir Hamilton Seymour. „Vær De vis paa, min kjære Hr. Buvasseur, at Beviserne, De søger, ville kunne tilveiebringes i England.“

„Jeg har søgt efter dem der,“ mumlede vor Helt i fortvivlet Tone, „og min Søgen har været forgjæves.“

Modløs og skuffet vendte han tilbage til sit Hotel, for at træffe sin Ven Henri.

17de Capitel.

Naar Enuhed søger at træffe Maalet

Den øfte styder feil af Mærket.

Gammelt Skuespil.

Baron Tichoff blev sat i yderlig Forlegenhed ved den Befaling han havde faaet af Storsprstinde Maria, at besvare Henri de la Tours Forespørgsler betræffende dennes Bedstefaders Skæbne — en Befaling, som det var lige farligt at afflaae, som at adlyde. Et Ord fra Czarens Yndlingsdatter, vidste han vel, kunde naarsomhelst, ikke allene berøve ham hans Embede, men ogsaa banlyse ham til Siberien — et Land, han ikke havde mindste Lyst til at besøge, nagtet han havde været det villige Instrument til at sende Hundreder til dets ugjæstfrie Clima og evige Sne, og aldrig, ikke engang i sine Drømme, følt det ringeste Samvittighedsnag eller Selvbekbreidelse derfor.

Den keiserlige Regjering, paa den anden Side, passede ivrigt paa, at ikke den mindste Underretning,

med Hensyn til Offerne for dets Tyranni, slap ud. Han kunde ogsaa berygte dets Hævn.

Da han i nogen Tid havde overveiet hvilket Alternativ han skulde tage, bestemte han sig til — som alle Rusere i et lignende Tilfælde vilde gjøre — at narre begge Partier.

Alligevel var det ikke uden at føle nogen Hjertebanken, at han hørte den unge Franskmænd blive meldt.

Da Henri traadte ind i Baronens Cabinet, fandt han ham i Selskab med en graahaaret Officier, der blev ham forestillet som General Fieldbash, Gouverneur for Fæstningen Schlüsselburg, det Sted han var saa ivrig efter at besøge.

Denne gamle Herre, som havde ledsaget den afdøde Keiser Alexander paa hans Besøg i Paris, talte heldigviis fransk, et Talent, som han, med Alderdommens harmløse Forsængelighed, altid var ivrig efter at lægge for Dagen.

Med velforsøilt Artighed — thi Baronens kunde med største Fornøielse have qvalt den Gæst, som satte ham i en saadan ubehagelig Ruibe — spurgte han hvormed han kunde være ham til Tjeneste.

„Bed at besvare et eneste Spørgsmaal,“ var Svaret.

Politidirekteuren forsikrede ham, at han vilde føle sig lykkelig ved at gøre ham sig forbunden.

„Jeg vilde ikke have tilladt mig et saa usædvanligt Skridt,“ vedblev den unge Franskmænd, „om jeg ikke havde faaet dette Raad af en Landsmandinde af mig, en Dame, som jeg traf sammen med, sidste Nat, paa Operahuset, og som —“

„Ja! ja!“ afbrød Baronnen, som formodentlig ikke ønskede, at Generalen, ligesom han selv, skulde underrettes om den Interesse, som Storsyrstinden nærede for hans Gæst. „Madame Marly, en meget agtværdig Dame. Undskyld mig et Dieblis, til jeg har afgjort en Affaire af Bigtighed med Generalen.“

Generalen forsikrede sin Vert om, at han ikke havde travlt; ja, at han endog havde flere Timer til sin Disposition, og havde isinde, førend han reiste bort, at hilse paa Fru Baronessen og hans kjære lille Ven Ivan.

Med al sin Selvbeheriskelse kunde den listige Russer ikke undlade at forraade en Følelse af Utaalmodighed, som General Fieldbush var altfor snu til at lægge Mærke til.

Henri saae hvad der foregik i Begges Sjæl, og med sin sædvanlige Finess besluttede han at bringe den ene Russer i Harnisk mod den anden. Istedenfor strax at indlade sig paa Grunden for hans Visit, lod

han alisaa som om han antog den gamle Kriger som sin Landsmand, og udtrykte den Glæde han sølte ved at træffe sammen med ham i St. Petersborg. Fjærend denne kunde svare, fortalte han derpaa Eventyret paa Maskeeraden, med den fortryllende, spirituelle Madame Marly, som havde lovet at anvende sin Indflydelse for ham hos Baronnen, i en Sag af yderste Vigtighed for hans Lykke.

Direkteuren for det hemmelige Politi sad paa Maale; Gouverneurten for Schlussemburg var for vel bekjendt med Storfyrstinden, til at han ikke siebliffelig skulde gjenkjende hende af Henris Beskrivelse; og altfor fortrolig med Hendes Høihed til at han ikke skulde berette hvert Ord, som saa smigrende var bleven udtalt af hendes Protégé.

„Det er helbigt for Dem, at De har faaet en saadan Beskytterinde,“ bemærkede Generalen, da den unge Mand havde endt sin Fortælling. „Dersom det ikke var en Indiscretion —“

„Paa ingen Maade!“ afbrød Henri hastigt; „jeg ønske kun at erfare, om Grev de la Tour, en Officier af den keiserlige Garde, som blev tagen tilfange i Moskow, og, af en eller anden Feiltagelse fra den russiske Regjerings Side, blev sendt som Fange til Siberien, endnu er ilive?“

„Guds Død og Pine!“ mumlede Baronnen ved

fig selv; „han vil min Ruin. Hvem skulde have tænkt, at en Franskmand kunde have saa liden Takt.“

General Fieldbush smilede; han havde erfaret Alt hvad han ønskede at vide, undtagen Baronens Svar, og dette, følte han sig overbeviist om, vilde ikke blive givet i hans Nærværelse. Den Underretning han havde erholdt, kunde muligviis blive til Nytte for ham; idetmindste var det et Vaaben til, som han kunde henlægge i Intriguernes og Conspirationernes Rustkammer.

Da Generalen stod op fra sin Stol, erklærede han, at han, med sin Værts Tilladelse, strax vilde aflægge sit Besøg hos Madam Tichoff; trykkede den unge Franskmand i Haanden, hvem han betragtede som en meget ensfoldig Person, og erklærede, at han vilde finde sig lykkelig ved at fornye Bekjendtskabet med ham, dersom hans Vel skulde føre ham i Omegnen af Schlusfelburg.

„Schlusfelburg!“ gjentog Henri. „Hvor er Schlusfelburg?“

Generalen underrettede ham om, at det var en Fæstning paa en Ø i Ladoga Søen, og tæt ved Nevvaens Udløb, som udspringer, ligesom en Kilde, fra Bunden af Indsøen.

„Det maa være en meget mærkelig Plads.“

„Meget mærkelig,“ svarede begge Embedsmæn-

dene, paa samme Tid udvekslende betydningsfulde Blikke med hinanden.

„Hvad er der at see foruden Kilden?“

„Fæstningen.“

„Min kjære Hr. General,“ ndbrød den unge Mand, idet han samtidigt udtog sin Noticebog og Skrivematerialier, „hvordan skal jeg blive istand til noksom at takke Dem for deres gjæstfrie Indbydelse, hvilken jeg med Fornøjelse antager.“

Lichoff tilgav ham næsten for hans tidligere Indiscretion, i Betragtning af Generalens Forlegenhed, som sandelig ikke havde mindste Formodning om, at hvad han havde tilbudt som en Compliment, vilde blive optaget alvorligt. For at skjule sin Fortrædelighed begav han sig bort for at aflægge Baronessen sit Besøg. Politidirektøren og Henri betragtede hinanden et Dieblis i Tausshed. Med al Russerens Erfaring i Snubhed og List, var Franskmanden dog den bedste Skuespiller af de to; han besad nemlig den Evne at kunne skjule sin List, hvilket den Første manglede.

„Nu da, til Forretningerne,“ sagde Baronen, til samme Tid pegende paa Bordet, hvorpaa var Penne, Blæk og Papiir. „Vær saa god at skrive den Persons Navn og militaire Rang, hvis Skjæbne De er saa ivrig efter at erfare.“

Hans Gjæst gjorde som han ønskede, og leverede ham dette i Taushed.

Direkteuren ringede tre Gange med en Klokke, som stod paa Bordet, og gav Papiret til en Officier, som fulgte Opfordringen.

„Til Registratoren,“ sagde han.

Officieren hilste og forsvandt.

Baronen indledte øieblikkelig en Samtale om forskjellige Gjenstande; lidt efter lidt kom han til Maske-
raden paa Operahuset, og fra Maskeraden til Madame Marly; hans Hensigt var nemlig, at overbevise sig om hans Gjæst havde nogensomhelst Formodning om sin hemmelighedsfulde Beskytterindes virkelige Rang; men Henri var paa sin Post.

Budet kom endelig tilbage, og lagde et Papiir i Baronens Haand.

„Død,“ sagde Tichoff, da han havde læst dette.

Der var et vist Udtryk i Baronens kolde, listige
Dre, som overbeviste Henri om, at han bedrog ham.

„Maa jeg spørge om naar han døde?“

„For fem Aar siden.“

„I saa Fald ere Deres Protokoller i Vildfarelse,“ bemærkede den unge Mand koldblodigt.

„Umuligt; de holdes alt for nøiagtigt i Rusland.“

„Skrive døde Mennesker da i Rusland?“ spurgte
Gjæsten, idet han, til samme Tid, aabnede sin Lom-
Lylfens Ynbling.

mebog, og fremviste det sidste Brev, hans uhyggelige Bedstefader havde skrevet til sin forræderiske Ven, Grev Polaski; „thi det er ikke endnu fire Aar siden Grev de la Tour nedskrev denne sørgelige Appel fra sin Landsflygtighed i Siberien.“

Dette var et Beviis, som ikke kunde gjendrives.

„Jeg mærker,“ vedblev Henri, „at enten Deres Pligt eller Deres Tilbøielighed har bragt Dem til at skuffe mig.“

Baronen mumlede Noget om selv at eftersee Protokollen, og forlod Cabinettet; hans Hensigt var nemlig at vinde Tid til Overveielse, thi det var ham nu tydeligt at han befandt sig i Fare. Havde hans Gjæst været beskyttet af nogen Anden end et Medlem af den keiserlige Familie, saa kunde han strax have gjort Ende paa denne Vanskelighed, ved, i Hemmelighed, at sende ham til et af Statsfængslerne. Man maatte imidlertid vise flere Ceremonier mod Storsyrstinde Marias Protégé.

Kunde han have seet det foragtelige Smil, som fulgte med hans Bortgang, vilde Direktøren for det hemmelige Politi i St. Petersborg have nærret en ganske anden Mening om den unge Franskmands Sagtagelsebæbner.

Han havde ikke befundet sig ret mange Minutter allene i Cabinettet, før end Døren gik op, og en smuk

Dreng, omtrent otte Aar gammel, kom springende ind i Bærelset. Der var Noget i Udtrykket af Drengens Ansigt som erindrede ham om Lelia.

Det var Baron Tichoffs og hans cirkassiske Kones Søn.

„Kan De læse?“ hviskede den lille Fyr.

„Ja vel.“

„Saa læs dette,“ sagde Ivan, idet han lagde en Billet i hans Haand, i hvilken Ordet „Havedøren“ var nedskrevet, i Hast, af en Dvindehaand. Saa snart han havde læst det, blev det brændt til Aske.

„Mama har givet mig den,“ vedblev Barnet; „men De maa ikke lade Papa see den.“

„Han kan ikke faae den at see nu,“ bemærkede Henri.

Drengen smilede, og nikkede bifaldende med Hovedet.

Da Baronen kom tilbage, fandt han sin Søn siddende paa Gjæstens Bænke, gjørende denne tusinde Spørgsmaal, blandt andre, om han ikke vilde komme og besøge hans Mama.

„Den gamle General er hos hende,“ sagde han; „men jeg kan ikke lide ham.“

„Fy Ivan!“ udbrød Faderen; „han er saa god imod Dig.“

„Jeg bryder mig ikke om hans Godhed,“ svarede

Barnet, i en forfjælet Favorits Tone. „Jeg holder meest af franske Officierer. Hvorfor har De ikke Sværd og Uniform?“ tilspøiede han, henvendende sig til Henri. „Jeg er vis paa, at De vilde tage Dem meget smukkere ud deri, end Papa eller Generalen.“

„Fordi jeg ingen Ket har til at bære dem i Rusland,“ var Svaret.

„Unge Mand,“ sagde Politidirecteuren, „jeg har gennemseet Protokollerne selv, og kan høitideligt forsikre Dem om, at Grev de la Tour ikke længere lever.“

Henri trak paa Skuldrene, som den høfligste Maade, hvorpaa han kunde tilkjendegive at han ikke troede denne Beretning.

„Betvivler De mit Ord?“

„Deres Affirantesse, Hr. Baron — Deres Affirantesse,“ svarede Henri. „Embedsmændenes Hukommelse svigter dem undertiden. Maaskee Madame Marly kunde opfriske Deres, Hr. Baron.“

Dette var det første Tegn, han havde givet om, at han var bekendt med den Dames høie Rang, han hentydede til, og det aabnede siebliffelig Vinene paa Directeuren.

„Siden vi have seet hinanden i Kortene,“ sagde han med en pludselig Affectation af Nabenhøjertighed,

„saa kunne vi ligesaagodt spille ud med Kortene paa Bordet.“

„Med Fornøielse.“

„Jeg vil være oprigtig imod Dem.“

Den unge Franskmænd tilljendegav høfligt, at han vilde blive henrykt ved at faae Direktøren for det hemmelige Politis at see i en anden Rolle.

„Jeg kan være oprigtig,“ svarede den snedige Russer, i en stolt Tone.

„Jeg benægter aldrig Muligheder.“

Baronen sendte Barnet bort til sin Moders Bærelser, og, idet han tog en Stol, gav han sin Gæst et Bink om at følge hans Exempel.

„Jeg har ikke seet Protokollerne,“ sagde han. „Er jeg nu oprigtig?“

„Jeg begynder at troe det.“

„De befinde sig ikke her, men i Bureauet hos Grev Alexis Orloff, den Minister, hvis Undermand jeg er. Den Befaling jeg har faaet fra —“

„Madame Marly,“ sagde Henri.

„Fra Madame Marly,“ vedblev Baronen med et Smil, „er farlig for mig. Dersom jeg samtykker deri, saa bryder jeg mine Pligter mod Czaren.“

„Og om De nægter at gjøre det?“

„Vilde Følgerne blive ligesaa skrækkelige paa

Grund af hendes Harm. Kunde jeg nu blot være vis paa at jeg kunde stole paa Deres Discretion —"

"Nuvel?"

"Om tre Dage skal De da have den Underretning De ønsker; og ikke allene det, men Midler til at sætte Dem i Forbindelse med Deres Bedstefader."

"Men dersom jeg afflaaer dette?" sagde Gæsten.

"J saa Tilfælde," svarede Baronen, "forlader De dette Huus som Fange. Jeg vil øieblikkelig udbede mig en Audience hos Keiseren; aabenbare ham Alt hvad der er skeet, og anbetro mig til hans Retfærdighedsfølelse hvad min Sikkerhed angaaer. Er jeg nu oprigtig, min Herre?"

"Min Tro! jeg begynder virkelig at tænke at De er det," svarede Henri de la Tour. "Naar Alt kommer til Alt, har jeg ingen Hastværk med at besøge et russisk Fængsel; det vilde forhindre mig i visse Arrangementer, som jeg, for Diebliffet, længes meget efter at udføre. Nuvel da, jeg antager Deres Forslag."

"Og hvad er mig Borgen for, at De ikke vil anvende Deres Indflydelse hos en vis Dame til Skade for mig?"

"Min Ere."

"Jeg antager det," sagde Politidirektøren. "De

seer, min Herre, at jeg har mere Tillid til Deres Ord, end De synes at have til mit."

"Formodentlig fordi vi kjende hinanden," svarede Henri. „Nei, min kjære Hr. Baron, De maa ikke føle Dem fornærmet ved min Ligefremhed; som De sagde før, „Kortene paa Bordet.“ Jeg giver Dem mit Gresord i Pant paa, at jeg vil vente i tre Dage; i Løbet af den Tid, vil jeg ikke forsøge, hverken ved direkte eller indirekte Midler, at skade Dem i den Dames Agtelse De hentyder til — ja endnu mere, at ingen Tortur, ikke engang Frygten for Døden, skal bringe mig til at aabenbare Kilden, hvorfra jeg har erholdt den Underretning De lover mig. Er De tilfreds?"

"Fuldkomment."

Dg med denne Overenskomst skiftes de to Herreder.

"Venners Indflydelse er undertiden ligesaa farlig i Risland som Fjenders," tænkte den unge Mand, da han forlod Baronens Hotel, overbeviist om, at han havde opnaaet det bedste Udsald af sin falske Stilling; thi naar Alt kom til Alt, havde han ingen Grund til at formode, at han nogensinde igjen skulde see Storskriftinden, som sandsynligviis nu havde forglemt den siebliffelige Interesse, hun havde følt for

en Fremmed; desuden var han ivrig efter at see Udfaldet af sit Eventyr med Lelia.

Saa snart Baron Tichoff var allene, ringede han med Kloffen; en Politibetjent indfandt sig.

„Lad Storsyrstinde Marias Pallads blive nøie bevogtet,“ sagde han; „og skulde den Herre, De har seet her for nogle Minutter siden, forsøge paa at trænge sig derind, saa lad ham øieblikkelig arrestere.“

Betjenten opnoterede Instructionerne.

„Underret mig om ethvert Besøg han gjør, og følg ham hvorhen han gaaer.“

Manden bukkede sig og forsvandt.

Omtrent tyve Minutter efter kom han tilbage, og underrettede sin Superieur om, at Ordrer var bleven meddeelt alle det hemmelige Polities Agenter i Nabogaderne; men at den unge Franssmand intetsteds var til at see.

„Umuligt!“ udbrød Direktøren.

„Det forholder sig saa, Hr. Baron,“ svarede Manden. „Han maa være gaaet ind i et eller andet Huus i Nærheden, da han forlod Hotellet.“

„I hvilket?“

Politibetjenten tøvede.

„Ud med Sproget, Dumrian.“

„I Deres, Hr. Baron,“ svarede han.

„S mit!“ gjentog den forbausede Directeur; „er De gal?“

„Jeg veed intet andet Huns han kunde skjule sig i.“

„Dette er en Undskyldning for Deres Enfoldighed,“ svarede Baronen, efter nogle Diebliffes Betænkning. „Han boer i Hotel Coulon. Anbring Deres Folk der, og underret mig strax derom naar han er kommen tilbage. Afsted.“

Agenten gik taus sin Vej.

„S mit Huns!“ gjentog Baronen atter for sig selv; „den Idee er urimelig; og dog — pyt! det turde hun ikke vove. Men hvad tør ikke en Kvinde vove!“

Med denne ikke meget høflige Bemærkning forlod han Cabinetet, og rettede sine Skridt mod sin Kones Værelser, forfulgt af en Mistanke som, hvadenten den nu var falsk eller virkelig, alvorligt foruroligede ham; thi han var overbevist om, at uagtet han var ansat af den keiserlige Regjering til at bevogte Andres Skridt, saa var han selv, som en Følge af den sædvanlige Politik, udsat for et strængt Spionerisystem.

Det var ham en stor Trøst, ved sin Indtrædelse i Salonen, at finde, at General Fieldbasch endnu be-
fandt sig der, i Samtale med Baronessen.

„Oh, Papa,“ udbrød Ivan, som løb ham imøde;

„hvad har Du gjort med den smukke franske Herre?
Kommer han ikke for at besøge Mama?“

Overimod sin Sædvane, besvarede Baronen hans
Spørgsmaal med Naahed, og det krænkede Barn flyg-
tede hen til sin Moder, som kyskede ham i Tausked.

„Seg holder meest af Dig,“ hviskede den lille
Arabat, kastede sine Arme om hendes Hals; „skjøndt
Du undertiden skjænder paa mig, naar jeg er uartig;
og ikke, som Papa, naar jeg ikke er det.“

„De kommer affurat til at modtage mit Farvel,“
bemærkede Generalen, som stod op for at tage Afsked.
„Seg frygter, at jeg har kjedet Fru Baronessen for
længe med min Passiar.“

„De staaer i Gunst hos hende,“ sagde Verten;
„det er ikke ofte Tilfældet, at min Kone nedlader sig
til at skjænke en af mine Benner en heel Time.“

Dette blev sagt i den Hensigt, at erfare nøiagtigt
hvorlænge hun havde været i Salen. General Field-
bush forstod Visten, men da han følte sig ærgerlig over
den Glæde, hvormed Baronen havde lagt Mærke til
hans Forlegenhed i Cabinetet, besluttede han ikke at
tilfredsstille hans Nysgjerrighed.

„Saa maa jeg føle mig meget smigret,“ svarede
han, idet han bukkede sig for Baronessen, som følte
sig mere venstabeligt stemt mod sin Gæst, end hun
nogensinde før havde været. Han havde hjulpet hende

ud af Forlegenheden; thi hun forstod fuldkommen vel Meningen af hendes Mand's Tale.

Da General Fieldbush sagde Farvel, traadte Lana, en smuk Finslænderpige, ind i Salen, for at spørge om hendes Frue ønskede at klæde sig paa.

„Din Frue vil ikke kjøre ud idag,“ udbrød Direktøren utaalmodig.

Hans Kone, som havde reist sig for at forlade Bærelset, satte sig atter rolig ned paa sin Plads, og Tjenestepigen gik bort.

„Alexia,“ sagde hendes Mand, „jeg maa tale med Dig.“

„Tael,“ sagde hun.

„For Alvor.“

„Saa alvorligt som Du behager.“

„En ung Mand forlod mit Huus, for neppe en Time siden; det var nødvendigt, af Statsgrunde, at bevogte ham. Omendstjændt kun nogle korte Minutter vare forløbne imellem den Tid, da Ordren blev givet, og dens Udførelse, er han paa en ubegribelig Maade forsvunden.“

Ikke et Blik, eller en Mine fra hans Tilhørerindes Side forraadte den Interesse, den forfærdelige Interesse hun søgte ved disse Ord. „Og hvad kommer det mig ved?“ spurgte hun i en Tone af uskyldig Forbauselse.

„Han maa være skjult et eller andet Sted.“

„Udenvi.“

„Her,“ udbrød Baronen med et gennemforskende Blik; „man har opdaget at han ikke har forladt dette Huus.“

„Hvorfor arresterer man ham da ikke, min Herre?“ bemærkede hans Kone, som følte sig overbevist om, at han kun formodede dette. „Intet kan jo være lettere.“

„Alexia, Du vil bedrage mig.“

„Ligesom de fleste mistænkelige Personer, bedrager Du Dig selv,“ svarede Damen.

Hendes Kloghed og Selvbeherskelse narrede for een Gang den listige Russer, som forlod Salen for at udstæde nye Instructioner til sine Agenter.

Naar det russiske Polities Mistanke een Gang er bleven vækket, og Maskineriet som staaer til dets Befaling er sat i Bevægelse, er det næsten en Umulighed for Døferet at undslippe; enhver Nabning, enhver Udgang er bevogtet; han er saa omringet af Spioner, at ethvert af hans Ord bliver veiet — ethvert Blik bevogtet — ethvert Aandedrag han drager bliver ham tilmaalt. Tøffigheden kan, for en Tid, trodse Politiets List — Hændelsen kan føre dets Agenter vild; men ligesom Blodhundene kan man være vis paa, at naar

de engang ere satte paa Sporet, saa ville de tilsidst opsnuse og nedlægge deres Bytte.

Despotismens Udholdenhed er ligesaa undtømmelig som dens Grusomhed.

Baronen havde ikke mange Minutter forladt Bærelset førend den samme Pige atter traadte ind. Hun vilde til at tale, da hendes Frue lagde Fingrene paa Læberne for at paabyde Tausshed.

„Ikke her,“ hviskede hun; „følg mig til mit Boudoir. Run et Ord,“ tilspøiede hun; „den Fremmede?“
„Befinder sig i god Behold i Pavillionen.“

En utydelig Bisalbsmumlen undslap Alexias Læber, da hun, i Selskab med sin Fortrolige, forlod Bærelset.

18de Capitel.

Kjærlighed er en mægtig Herster,
Og bar mig tugtet saa, at jeg erkjender
Din Straf og Amor er forfærdelig.
At tjene Dig er himmelsk Salighed;
Om Intet uden Elskov jeg nu tale vil;
Nu paa dit Bud og Amor jeg kan faste,
Kan spise, drikke, vaage, sove naar det gjaelder.

Shakespeare.

Da Henri de la Tour forlod Baron Tichoffs Huus glemte han ikke hvad der stod paa det Stykke Papiir,

som den lille Ivan havde lagt i hans Haand. Fuld af Haab, og begjærlig efter Eventyr, prøvede han, uden at betænke sig, den første Dør paa høire Haand. Den gav efter for hans Tryk, og han befandt sig i Husets Have. En Gang — eller rettere talt, et aabent Jerngitterværk, bevoxet med Vintergrønt og Slyngplanter — førte fra Indgangen til en lille Kiosk eller et Lysthuus, i omtrent 50 Skridts Afstand fra Huset. Saa yppigt var Løvverket, at det var umuligt for nogen af Tjenestefolkene eller Beboerne af Huset at see den Person som gik eller kom i denne Allee. Simpel som denne Idee syntes, var den indrettet til et Skulested, uden at forraade Hensigten for hvilken den var bestemt.

Ifke saasnart havde Henri sat sin Fod i Haven, førend en ung Pige, i finlandsk Bondepigebragt, som siensynligt var sat paa Udkig efter ham, gav ham et Vink om at lukke Døren.

Han adløb.

„Skyd Laasen for,“ hviskede hun paa Fransk.

„For Pokker!“ mumlede den unge Mand; „dette synes at være Forsigtighedens Land.“

„Dael ikke et Ord,“ hviskede Pigen; „vort Liv beroer paa vor Taushed. Følg mig,“ og uden at vente paa Svar, rettede hun hurtigt sin Gang henimod Lysthuset.

Bore Læsere ville nu kunne forstaae hvorfor Politidirektorens Agenter bleve skuffede i deres Forsøg paa at forfølge den unge Franskmand, og den Mystification dette foraarsagede deres Herre.

Det forreste Værelse af Kiosken, hvorhen Henris Vejviserinde førte ham, var omtrent 16 Fod i Diameter, og meubleret med mere Smag end i Almindelighed finder Sted i den russiske Adels Huse, i hvilke en rigelig Forgyldning, kostbare Marmorpiller, pralende Malerier, og Draperier af alle Regnbuens Farver, forraader Asiaternes Forkjærlighed for det Pragtsfulde. Men hvad der var endnu mærkværdigere, Værelset saae ud til at være omhyggeligt reengjort — ingen ringe Fortjeneste i et Land, hvor den fornemme Adels Saloner — ja endogjaa det keiserlige Palladses Sale — vrinkle af navnløse og væmmelige Kryb.

Midt i Værelset befandt sig et Stykke Meubel, som ikke er ualmindeligt i engelske Selskabsværelser, og som vi, ligesom Russerne, have laant fra Orienten — nemlig en lav, firkantet Divan, uden Arme eller Ryg, belagt med Gynder; paa hvilken Pigen gav Henri et Bink om at sætte sig.

„Og nu da vi ere i Sikkerhed,“ bemærkede den unge Mand, „maaskee De saa vil sige mig, i hvad Hensigt man har bragt mig her hen?“

„Jeg veed ikke,“ svarede hans Beiviserinde med et Smil.

„Det er vel ikke for at beundre det smagfulde Arrangement af Deres Frues Boudoir, tænker jeg?“

„Maaskee!“

„Nu vel,“ vedblev Henri; „jeg skal ikke beklage mig, naar De bliver her for at holde mig med Selskab.“

Pigen pegede med et lidt ironisk Smil til Bøgerne, som laae paa Bordet, ligesom for at tilkjendegive at de vare et mere passende Selskab for ham end hun selv.

„Pyt! Bøger!“ udbrød han; „Engen uden en Englaender eller en phlegmatisk Hollaender vilde beskæftige sig med Bøger, naar der besinder sig et levende Bind som er langt interessantere i hans Nærhed. Kom nærmere,“ tilspiede han smilende; „jeg kunde nok ønske at gjenmemblade Dem.“

„Trykket er stort nok for at kunne læses i Afstand,“ svarede Pigen skjælmst.

„Maaskee jeg er nærsynet.“

„Da skulde De ikke have reist hjemmefra uden Deres Briller.“

Der var Noget saa piquant, saavel i Pigens Udseende som i hendes Svar, at Henri, der ligesom de fleste af hans Landsmænd, betragtede det som en

Troesartikkel, at skulle gjøre Nur til ethvert smukt Fruentimmer han traf paa, følte sig pirret og moret. Idet han greb hende om Armen, swoer han, at hun skulde betale ham for hendes Drillerier med et Kys.

„Det er ikke ædelmodigt handlet af Dem,“ udbrød hun, idet hun søgte at rive sig løs; „thi jeg er forsvarsløs. Om jeg gjorde Ansrig, saa vilde jeg forraade min Frue, og udsætte mig selv for Pidsken.“

Ped dette sidste Ord slap den høihjertede unge Mand sin Fange.

„Pidsken!“ gjentog han i indigneret Tone; „en Kvinde Pidsk! Umuligt.“

„De glemmer at vi ere i Rusland,“ bemærkede Pigen. „Jeg havde Ret, fuldkommen Ret, i at appellere til Deres Vessfølelse; det som hos en Russer vilde være en Bevæggrund mere til at bruge Vold, har været min Beskyttelse hos Dem.“

„Dg er De født i Rusland?“

„Nei,“ svarede Pigen; „Gud være lovet jeg er en Finlænderinde. Vi hade Russerne som kun de Undertrykte kunne hade,“ tilføiede hun i sagtere Tone.

„Dg dog tjener De hos Baronessse Tichoff?“

„De glemmer at Baronessen er Cirkassierinde. Jeg maa nu gaae til hende; hun venter mig.“

„De skal ikke sige hende,“ sagde Henri, „at — at —“

Han standsede. Pigen saa hans Forlegenhed, og syntes at more sig kosteligt derover.

„At De gjorde mig den Vre at lægge Mærke til mig, min Herre,“ udbrød hun, idet hun fuldbendte Sætningen for ham; „hun vil sikkert nok saa det at vide, skjøndt ikke fra mine Læber.“

Med disse Ord forlod det overordentlig interessante lille Bæsen Lysthuset, for at vende tilbage til Huset, og underrette sin Frue om, at Fuglen var fangen. Bore Læsere have forhaabentlig ikke glemt hendes Fremtrædelse i Salonen, under Paaskud af at paaminde Baronessen om, at det var paa Tide at klæde sig paa.

„Ikke fra hendes Læber!“ gjentog Henri, „fra hvis da? Hun kan dog aldrig forestille sig at jeg skulde være saadan et Bæst.“

En Idee faldt ham pludselig ind; den nemlig, at han ikke var ene i Lysthuset, og han begyndte forsigtigt at undersøge Bærelset ved at sondere Væggene med sine Hænder, men uden Held; de vare compacte.

Medens han var saaledes besjæftiget, fik hurtige Trin ham til at fare sammen; han vendte sig om, og opdagede sin forrige Ledsagerinde, staaende saa bleg som en Billedstøtte foran ham.

Den stakkels Piges Rædsel var langt mere vel-

talende, end Sproget kunde have været; der var en stum Bøstalenhed i hendes Angest, som forfækkede ham. Ved en hurtig Gæstus paabød hun ham Taus-
hed; idet hun derefter løstede Divanen op, viste der sig en Abning i Gulvet, i hvilken hun gav ham et Bink om at stige ned. Henri adløb strax; Diebliffet efter var det svære Meubel trukket over Abningen, og han befandt sig i fuldkommen Mørke.

„Dette er mere romantisk end behageligt,” tænkte han, idet han udstrakte sine Arme, for at danne sig et Begreb om sit Fængsels Omfang.

„Tys,” hviskede en Stemme nær ved ham, „vor Sikkerhed beroer paa, at De er taus.”

Sagte som Stemmen var, hvori disse Ord bleve udtalte, indbildte den unge Franskmænd sig dog, at han gjenkjendte denne, og hans Hjerte begyndte heftigt at slaa. Lykkeligviis havde han tilstræffelig Aandsnærværelse til at lytte til den Advarsel han havde faaet, uagtet han vilde have givet Alt hvad han eiede for at forvisse sig om hans Formodning var rigtig eller urigtig.

Faa Diebliffe efter hørte han Baron Tichoffs Stemme i Bærelset oven over; Grunden til den stafsels Piges Skræk var nu forklaret.

Han lyttede efter, i det Haab at erholde en eller

anden Oplysning, som kunde være ham til Nytte, og hans Haab blev ikke skuffet.

„Vi kunne tale her sammen uden at blive afbrudte, Oberst Harewood,“ hørte han Baronnen sige, efter at have bortsendt sin Kones Kammerpige. „Jeg har været ivrig efter at besøge denne Pavilion, for at overbevise mig — oprigtigt talt, jeg havde mine Grunde for ikke at modtage Dem i mit Cabinet.“

„Som jeg er altfor delikat til at spørge om,“ svarede Herren som fulgte med ham.

„Godt!“ tænkte Henri, „der er altsaa To.“

Heldigvis talte de Fransk; hvilket Sprog, trods Reiserens Mishag for det, meget oftere benyttes til Samtale mellem de høiere Klasser i St. Petersborg end Russisk, som kun saa af de Adelige lære sig grammatikalsk.

Efter en uendelig Mængde Complimenter, som det er sædvanligt at man gjør hinanden i Rusland, og efter paa en fiin Maade at have sølt sig for, tilstod Obersten endelig, at Hensigten med hans Visit ikke allene var den Fornøielse, at kunne faae sin ærede Ven, Direktøren for det hemmelige Politik, at see, men ogsaa den, at beklage sig over en Fjende, hvis Nærværelse i Hovedstaden generede ham.

Harde han sagt alarmerede ham, saa havde han

været nærmere ved Sandheden — maaskee den sjeldneste Ting at træffe paa i Rusland.

Baronen hentydede artigt til Oberstens Indflydelse hos Keiseren.

„Jeg kan ikke gjøre Fordring derpaa i nærværende Tilfælde,“ svarede hans Gjæst.

„Altsaa er den Person, De hentyder til, ingen Russer?“

„Nei.“

„En Englænder maaskee,“ sagde Directeuren. Da han nemlig hver Dag havde Afgang til Arkiverne, hvori enhver fornem Persons Antecedenter, Handlinger og Ord, ja Alt, undtagen dennes Tanker blive opnoterede og ordnede af Politiet, kjendte han mere til Oberstens Historie, end denne forestillede sig.

Den naturaliserede Slave tilstod at Fjenden var en Englænder.

„Skal jeg sige Dem hans Navn?“ spurgte Baronen. „Det kan maaskee tjene til at forkorte Preliminarierne imellem os; det er Deres Søstersøn, Charles Bavasseur.“

Ved at høre sin Vens Navn slog Henris Hjerte heftigt. Han følte sig ikke mere tilbøielig til at harmes over sin Indespærring; men snarere at velsigne Hændelsen, som skaffede ham en Leilighed til, muligviis, at tilintetgjøre Machinationerne mod vor Helt.

„Charles Bavasseur er hans Navn,“ svarede Oberst Harewood efter en Pause; „men jeg benægter at han er min Neven.“

„Bah!“ afbrød Politidirecteuren ham.

„Der er intet Beviis derfor.“

„Uheldigviis er der ikke,“ sagde Embedsmanden; „thi i saa Fald vilde jeg, for længe siden, have gjort Fordring paa ham som russisk Undersaat. Men Fac- tumet er derfor ikke mindre sikkert, og De veed det vel. Af hvilken Grund købte De ellers de to Liv- egne Alexis Petroff og hans Kone? — lod dem bort- føre til Deres Gods ved Moskow, og gav Befaling til, at behandle dem med saadan Strengthed, naar det ikke var for at bringe dem til en Tilstaaelse?“

„Men de have aldrig tilstaaet.“

„Fordi de ikke vidste Noget,“ bemærkede Baronen.

„Den Livrente, som den engelske Kjøbmand tilstod dem, var for at belønne deres Gstergivenhed; han var altfor snu til at benytte dem som Vidner. Jeg kunde have fortalt Dem det for længe siden,“ vedblev Ba- ronen, „men De fandt for godt at henvende Dem til en Subaltern, da De skulde have gaaet lige til Kilden. Forsøget, at indlede en Strid med den unge Mand paa Operaen, var slet valgt —“

„Jeg har aldrig talt med ham førend —“

„De, eller Deres Agent gjorde det; det kommer

ud paa Gæt, Hr. Oberst. Midlerne vare slet valgte, Tyren var kun Politilieutenant. Man maa altid gaae til Kildens Udspring."

"Jeg vilde gjerne give ti Tusinde Rubler om han kunde blive sendt bort fra Rusland," bemærkede Gæsten.

Baron Tichoff betragtede ham nogle Minutter i Tausched.

"Sendt bort fra Rusland," gjentog han langsomt. "Vilde det ikke være bedre at betale tyve Tusinde Rubler, og vide at han var begravet i Rusland?"

Henris Blod isnede ham. Det var hans Vens Liv de kjøbsloge om. I den første Indskydelse af sin Gærme, vilde han springe frem fra sit Skjulested og behreide dem deres Skjændsel. Et Diebligs Betænkning holdt ham tilbage; thi ikke allene hans egen Sikkerhed, men ogsaa hans Kammerats, hvem han, hvadenten dette nu forholdt sig saa eller ikke, troede ikke var nogen Anden end Lelia, stod i Fare.

Det var ham en stor Vindring da de to Talende gik bort.

"Det Uhyre!" mumlede han.

Hans hemmelighedsfulde Kammerat svarede kun med et dybt draget Suk.

Den unge Franskmands Stilling blev nu piinlig

for ham. Allene, som han troede sig at være, med det Bæsen, hvilket det var ham magtpaaliggende, fremfor alle andre, at tale med, og dog ikke vovende at udtale det Navn som svævede ham paa Læberne, af Frygt for at forraade hende, om hans Gisninger vare urigtige. Endelig blev hans Sind lettet ved Lana's, Finlænderindens, samt hendes Frues Ankomst, som, efterat have tillaaet Døren til Kiosken, tog Divanen tilfælde, og atter førte Fangerne frem for Dagens Lys.

Baronessen smilede over den Fyrighed, hvormed han hjalp sin Medfange at stige op fra deres Skjulsted.

Det var den smukke Cirkassierinde, men saa forandret, at selv Henri, som indbildte sig at hendes Billede stod uudslettelig indgravet i hans Hjerte, i det første Dieblis ikke kunde gjenkende hende. Hendes lange rige Lokker vare aldeles skjulte under en Hue af astrakansj Lammeskind, af samme Slags som dem Pagerne og Tjenestefolkene i Boyardernes Familier sædvanlig bære; og hendes Fruentimmerklædning var bleven ombyttet med Østerlændernes vide Beentklæder og Raftan. Saa fuldstændig var Forklædningen, at selv det hemmelige Politis Argussøine vilde være bleven narrede og have antaget hende for en Dreng.

Hun rødmede dybt ved det brændende Blis, hvormed Henri betragtede hende.

„Døm mig ikke førend De kjenner min Historie,“ sagde hun med sagte Stemme. „Der gives Motiver, i dette Tyranniets og Bedrageriets Land, som kunne retfærdiggjøre selv min Handlemaade.“

„Min Frøken,“ svarede den unge Mand ærbødig, „den som kunde tvivle om Dem, maatte kun have gjort Bekjendtskab med den mørke Side af den menneskelige Natur. Ung, som jeg er, kan jeg adskille mellem Forbrydelsens og Uskyldighedens Rødme. Min Ven,“ tilføiede han, „har underrettet mig om Deres Plan, at besøge Schlusfelburg — stoel paa min Bistand.“

„Edelmødige Mand!“ svarede Baronessen. „Hvorledes skulle vi kunne gjengælde —“

„Nogle Handlinger medføre sin egen Betaling, min Frue,“ afbrød Henri de la Tour.

„Men Faren?“

„Faren er mindre end De forestiller Dem, min Frue,“ vedblev han; „og Tilfældet, som undertiden begunstiger den Forfulgte, har netop denne Morgen gjort mig bekjendt med General Fieldbajch, Fæstningens Gouverneur. Jeg blev præsenteret for ham i Deres Mands Cabinet. Under Løbet af Samtalen sagde han, at det vilde glæde ham at see mig i Schlusfelburg; og han blev, min Tro, forbauset da jeg tog ham paa Ordet.“

„Forsynet har i Sandhed vaaget over mig,” sagde Lelia; „thi naar jeg først er indenfor Murene, vil det være mig let at faae Afgang til min Faders Fængsel.”

Henri betragtede hende med Forbauselse, for han havde altid hørt, at Fængslerne i Rusland bleve mere skinsygt bevogtede end den spanske Inquisition, og Benedigs Fængsler.

„Jeg har en Ven der,” tilføjede hun.

„Marroff, min trofaste Kammerpiges Fader,” sagde Baronessen, „er anbeføjet Omsorgen for Statsfangerne; han er mig hengiven; men saa stor er den Mistænkelighed, hvormed han bliver bevogtet,” tilføjede hun, „at det kun er med lange Mellemrum, og under visse Betingelser, at han faaer Tilladelse at see sit Barn. Det er Tyranniet Forbandelse, at det tvivler om sine Redskaber.”

„Og De er endnu bestemt paa at trodse Faren af et russisk Fængsel,” sagde Henri — „for at —”

„See min Fader?” fuldbendte Lelia, i en Tone, som skjælvende af Bevægelse; „for at modtage hans sidste Velsignelse? for at medføre til mit Bjerghjem hans Befalinger til hans trofaste Folk? Ja, jeg er fra et Land, hvis Døttre ere vant til Fare og Fængsel.”

„Men der er andre Farer,“ bemærkede den unge Mand.

Den forklædte Pige berørte den lille Doff, som hun bar i sit Bælte, idet hun svarede, at paa disse var hun forberedt.

Der var ikke ringeste Affectation af Heltemod, hverken i hendes Ord eller Handlinger; men kun den dybe rolige Bestemthed, som foretrækker selve Døden for Vancere.

„Jeg maa forlade Eder,“ sagde hendes Cousine, „forat ikke min Graværelse skal blive bemærket. Min Mand er en sand Russer; Tillid er ikke en Deel af hans Natur.“

Dette kunde hendes Tilhørere let begribe, efter den Samtale, de nylig havde været skjulte Vidner til. Det blev bestemt, at den unge Franskmand skulde blive i Kiosken til Aften, da han saa kunde forlade Stedet med mindre Fare for at blive seet. Henri indgik med Glæde paa dette Arrangement, eftersom det vilde skaffe ham en Leilighed til at blive nærmere bekendt med den Dvinde, som havde interesseret ham saa dybt. Lana skulde staae paa Vagt, og give dem betimelig Underretning om nogen Uvedkommende nærme sig deres Skjulested. Baronessen yttrede nogle Ord, i deres Fødelands Sprog, da hun trykkede Lelia

i sine Arme, og sagde hende Farvel. Den stakkels Pige svarede kun med et svagt Smil.

Henri vilde have givet meget for at have forstaaet denne Advarsel — thi dette ansaae han det for at være.

„Jeg frygter at Deres Cousine tvivler om min Vre?“ bemærkede han, saasnart de vare allene.

„Nei, hun gjør ikke.“

Franskmændens medfødt Delicatesse tillod ikke Henri at fremkomme med videre Spørgsmaal.

„Der er et Ordsprog i vore Bjerge,“ tilspøiede Pigen, „som siger: Vogt Dig for Den, som gjør Dig en Tjeneste.“

„Det var saaledes en Advarsel?“

„Men en overflødig,“ vedblev Lelia; „thi hvem kunde tvivle om den Mands Vre og Hæmmodighed, som vover sit Liv for at tjene os. De veed hvorledes det Land, hvorfra jeg stammer, har lidt — hvorledes Rusland, ligesom en væmmelig Slange, har snoet sit giftige Legeme om det, og har qvalt Frihedens Aandedræt; hvorledes det, Aar efter Aar, har snoet sig tættere om os. I sin kolde Pigegyldighed betragter Europa os som en Stamme af Fanatikere og Vilde; og dog,“ tilspøiede hun med Enthusiasmens Rødme paa sine Kinder, „kan dets meest glimrende Annaler ikke sammenlignes med vore.“

„De har Uret,“ udbrød Henri; „Europa har sympathiseret i Tausshed.“

„I Tausshed!“ gjentog Cirkassierinden foragteligt; „i Tausshed, naar dets Kanoners Torden burde have vækket Hundreder af Echo blandt vore Klipper, disse Barrierer imellem det og Barbarismen! Det vil opvaagne af sin Drøm, naar det er for fildigt; — vaagne for at forbande sin Ligegyldighed. Sunnernes Sværd var mildt, i Sammenligning med Russernes Jernscepter.“

Dersom den unge Franskmand var forbauset over den Energi, med hvilken Lelia udtrykte sig, blev han endnu mere forbauset over den historiske Parallel hun havde truffet, og den Grad af Dannelselse, som hendes Sprog og Sjæl forraadte.

„De synes forbauset over, at en Kvinde kan tale om saadanne Sager,“ sagde hun; „men Sorgen er en alvorlig Læremester.“

„Ikke over Deres Meninger og Anskuelser,“ svarede Henri, „thi der gives Ansigtstræk, som ere saa veltalende, at de ere talende i selve deres Tausshed; men over det Sprog, i hvilket De udtrykker disse.“

„Sandt nok,“ bemærkede Pigen, roligt; „men Deres Forbauselse vil ophøre, naar jeg siger Dem, at min Moder var Fransk.“

„Jeg kunde have svoret derpaa!“ udbrød Henri

med Henrykkelse, „for de har den navnløse Ynde, som er egen for mine Landsmændinder.“

„Men jeg elsker ikke som de, Smiger,“ sagde Lelia alvorligt. „Hør mig,“ tilføjede hun; „det er ikke mere end ret og billigt, at De erfarer Noget om det ulykkelige Bæjens Historie, for hvem De har udsat Dem for saa megen Fare, og som ikke har Andre end Himlen og Dem at stole paa. Min gamle Fader, Imanen af Dargo, capitulerede med den forræderiske Woronzoff, efter et Forsvar, som selv hans Fjender tilstod havde været heroisk. I Førstningen blev Traktaten overholdt; thi Rusland frygtede den Fjende, hvis Sværd havde fortyndet deres Klækker, og snarere dicteret, end modtaget Betingelser. Lidt efter lidt lykkedes det Gouverneuren at vække Uenighed imellem vore Høvdinge. Der udbrød Stridigheder iblandt dem. Der udgjødes Blod, under Paaskud af at bevare Roligheden, og Fjenden rykkede frem med sine Tropper. Min Fader begav sig til Teflis for at fordre en Forklaring. Jeg ledsagede ham. Den første Dag vare vi Woronzoffs hædrede Gjæster — den næste vare vi Fanger.“

„Den Forræder!“

„Fængselet,“ vedblev Fortællerinden, „var ikke det Børste. Det Uhyre foreslog den tappre gamle Mand, som havde betroet sig til hans Vre, at vancere sig —

han fristede ham til at forraade sit Folk — at bortbytte deres Frihed for et Pallads, og en Pension i Rusland."

"Og Deres Fader?"

"Ligger nu for Døden i Schlussemburgs fugtigste underjordiske Fængsel," svarede Lelia.

"Keiseren kan dog umuligt være vidende om sin Generals Brud paa sit givne Ord?" bemærkede Henri.

"Europa vilde raabe Skam over hans Nedrighed."

"Europa fryder i Støvet for ham, og for at undskylde sin Fornedrelse, tillægger det Keiseren Dyder, for hvilke hans Natur er fremmed. Czaren veed Alt."

"Og det er den Mand, hvis Maadeholdenhed er bleven saaledes rost," sagde hendes Tilhører. "Men De — hvorledes undslap De?"

"En endnu skjændigere Skjæbne var mig tiltænkt. Storsyrst Constantin, som havde deeltaget i Krigen mod Cirkassiens Frihed, saae mig. Forskaan mig for at sige Resten. Jeg kunde have blevet hans Legetsø — en Gjenstand, som en hæderlig Mand vilde rødme ved at nævne. Jeg foretrak Døden for Skjændsel, og vovede mit Liv ved at flygte fra Teflis."

"Og dog har De nu vovet Dem til St. Petersborg."

"For at see min Fader inden han dør; for at modtage hans Velsignelse; for at sige ham, at det

Barn, han elskede, endnu fortjener hans Kjærlighed; og for at erholde af ham Beviserne for den høitidelige Oversførelse af hans Rettigheder over vor Stamme paa Schamyl, sit Fødelands Prophet og Hævner."

"Forlad dette ulykkelige Land!" udbrød Henri, dybt bevæget, "hvor Dyden er en Forbrydelse, og Ufskyldigheden et Offer. Flygt til Frankrig; jeg vil være Deres Fedsager, Deres Bevogter, Beskytter og Broder."

"Og lade mit Værk blive ufuldendt?" sagde Lelia sørgmodig; "lade min Fader døe i sin kolde fugtige Celle, med den Tanke, den fortærende Tanke, at hans Barn har vanceret og forladt ham! Nei aldrig! Thi — værre, langt værre end Lænkerne er Forræderiet — de have bedraget ham, ved at fortælle ham om min Vancere; de have faaet hans stolte Hjerte til at briske ved en Løgn, en skjændig Løgn. Han troer, at jeg er et Væsen, som jeg ikke an nævne."

"Tusamt!" udbrød Henri.

"I Rusland kalder man det Politik," svarede Lelia.

"Om nu Imanen virkelig skulde troe paa sit Barns Vancere," sagde den unge Mand, slagen af en pludselig Angest for hendes Sikkerhed, "og —"

"Dræbe mig?" tilspøiede Lelia roligt. "Jeg har tænkt paa det, men det har ikke kunnet bevæge mig til at forandre min Beslutning; jeg vilde idetmindste

faae Tid til at bringe ham ud af Bilbfarelsen førend jeg døde; og Døden er sød ved en Faders Bryst, naar den er helliget af hans Velsignelse."

Ihvorvel den unge Franskmands Hjerte længtes efter at udøse sin Fortælling om Kjærlighed og Beundring, saa holdt Erhødighed og Delicatesse ham tilbage fra at fremkomme med Tilstaaelsen. Han følte, at det ikke var det rette Dieblif; det vilde see ud som om han fordrede Løn for sine Tjenester.

"Min Frøken," sagde han, idet han ærbødigt høvede hendes Haand til sine Læber, „jeg vover ikke at udtrykke Alt hvad jeg føler for Dem. For første Gang i mit Liv føler jeg hvor det Mod, som en retfærdig Sag indgiver os, er foræblende. Tvivl ikke, hverken om mig selv, eller om min Ven; vi skulle sikkert indfinde os ved Stevnemødet; og skulde Faren true Dem, da er der idetmindste eet Menneske, som med Glæde vil offre sit Liv til Deres Forsvar."

"Oh, ikke for min Skyld!" udbrød Pigen, for første Gang givende efter for sit Kjønns medfødt Svaghed, og udbrydende i Taarer. „Hvorfor er jeg fordømt til at neddrage Udelæggelse over alle Deres Hoveder, som have Meddelt med mig."

Omendskjændt Aftenens Skygger allerede vare faldne paa Neva-Stadens Palladser og Kupler, da Henri de la Tour, mere end nogensinde før forelsket

i den heltemodige Pige, forlod Haven gjennem den hemmelige Dør, slap han, ullykkeligviis, ikke bort ubemærket. Yermaloff, Ministerens employé, stod paa Bagt.

Da Henri naaede sit Hotel, fandt han sin Ven, utaalsmodigt ventende paa hans Ankomst; de fortalte hinanden gjensidigt deres Eventyr siden Morgenens, og raadsløge om Maaden, hvorpaa de kunde hjælpe Lelia, og bringe hendes Fjenders Machinationer til at strandre.

19de Capitel.

Han har saa mange Dine som en Argus;
Og en Tunge flabt til Rogn og Sviltg.

Gammelt Skuespil.

I Rusland er der to særskilte Politibureauer, det høie og det hemmelige; det første er anbetroet Overopsynet med alle criminelle og civile Sager, som disse urigtigt kaldede Domstole ere opfordrede til at bedømme; og hvilke, ligesom enhver anden Ting i dette uhyre Keiserdømme, ere et samlet System af Bestikelse og Plyndring; thi saa ubetydeligt er enhver Em-

bedsmands Salair, at de kun kunne eksistere ved Underslæb og Bestikkelse; Skit og Brug har næsten gjort deres Tarif til en Lov. Det hemmelige Politici er ubelukkende beskæftiget med det vigtige Hverv, at vaage over Czarens, og den keiserlige Families Sikkerhed; at udføre Herskerens Befalinger og Forbrydelser; at iværksætte hvad hans despotiske Lune dikterer dem; Alle skjælve ved dets Magt ligesom ved et alvidende Forsyns.

Om man befalede en Russer at indfinde sig, den og den Dag, ved den og den Tid, i en vis Kirke, forder at gifte sig med en Person, som han aldrig før havde seet, saa vilde han, uden et Dieblis Betænkning, adlyde. Generalen i Spidsen for sin Armee, eller Gouverneuren af en Fæstning, omgivet af sine Forskandsninger, vilde uden at sige et Ord underkaste sig Fængsling. Denne overordentlige Magts Hemmelighed er den Rædsel den indgyder; Hustruen er ikke sjældent en Spion imod sin Mand, Søsteren imod Broderen, Sønnen imod Faderen; al Tillid til menneskelig Rjærlighed visner under dens dødbringende Indflydelse.

Grev Berkenдорff, Ministeren som udøver denne forfærdelige Magt, og som, næst Czaren, er den meest frygtede Mand i Rusland, sad i sit Cabinet, ikke i det allerbedste Humeur. Han havde samme Morgen, to Gange, faaet et Besøg af Storhertug Constantin,

som bittert havde bebreidet ham for Ligegyldighed mod hans Befalinger, eller Mangel paa Iver i at udføre dem. Prindsen havde erfaret gjennem sine Spioner — thi ethvert Medlem af den keiserlige Familie anvender saadanne — at Lelia var i St. Petersborg, og de værste Lidenstaber af hans Natur vare vækkede.

Ligesom hans Onkel, den grusomme Constantin, som saa længe var Polens Undertrykker, iagttog hans keiserlige Høihed ingen Hensyn mod dem, som havde fornærmet ham; man siger at endogsaa hans Fader, Despot som han er, frygter hans ustyrlige Temperament.

Som vore Læsere kunne forestille sig, havde hans Sammenkomst med Greven ikke været synderlig behagelig for denne sidste.

„Nogle af mine Agenter maa have spillet falsk med mig,“ tænkte Ministeren.

Idet han, for tyvende Gang, aabnede sin Portefeuille, gjennemlæste han atter Rapporterne om det Besøg man, paa hans Befaling, havde gjort i Hotel Coulon; og den Examination Charles Bavasseur havde været underkastet.

Endnu udpegede hans Mistanke den unge Engländer, thi Ingen uden en Englænder, det følte han sig forvisset om, vilde vove at trodse hans Myndighed.

„Hun er ikke i Hotellet,“ mumlede han; „og hans Skridt ere bevogtede. Jeg kan gjøre Regnskab for enhver Time af hans Tid, siden han steg i Land i St. Petersborg.“

En Klokke, som hang lige over hans Stol, ringede to Gange. Grev Berkenhoff, lagde sit Øre til en Tubus, som stod i Forbindelse med det nedenunder værende Bærelse.

Dermaloff, Baron Tichoffs Agent, og Ministerens Spion paa dennes Handlemaade, forlangte en Audience.

Han blev øieblikkelig indladt.

„Fortæl hurtigt hvad De har at sige,“ sagde Greven, beherskende sin Utaalmødighed, „jeg har travlt.“

Manden fortalte øieblikkelig om Henri de la Tours Besøg hos hans Herre.

„Henri de la Tour,“ gjentog Politichefen, raadspørgende sine Rapporter, for at see om dette ikke var Navnet paa Charles' Ven; „fortsæt.“

Dermaloff tøvede et Dieblif, ikke af Samvittighedsnag ved den Tanke, at han forraadte sin Overmand, den Mand, som havde hjulpet ham frem; thi han vilde ligesaa berebvilligt have forraadt sin egen Fader; men af Frygt for at compromittere sin egen Sikkerhed, ved at omtale Storsyrstinde Marias Navn.

„Skal jeg tale to Gange?“ spurgte Ministeren alvorligt. „Hvad har bragt Franskmanden til Directeuren?“

„Han kom ifølge en Landsmandinde af ham — en Madame Marlys Anbefaling, Deres Excellence,“ svarede Manden, som havde lyttet til hvert Ord, som var bleven udtalt i Baronens Cabinet.

„Madame Marly! jeg erindrer ikke det Navn.“

„Han traf hende paa Maskeraden sidste Nat, Deres Excellence; muligviis er det et foregivet Navn.“

Greven studsede ubetydeligt, og betragtede Manden i flere Minutter, ligesom for at læse i Menneskets Ansigt, om hans Uvidenhed var forstilt eller virkelig.

„En eller anden Intrigue,“ bemærkede han i en ligegyldig Tone. „Jeg har ingen Tid at høre paa det nu, men, siden De er her,“ vedblev han, „saa kan De ligesaagodt slutte Deres Rapport; men sat Dem i Rorhed, thi jeg er ikke i Humeur til at spille min Tid med Bagateller.“

Manden tog Vinket ad notam, og i en ubegribelig kort Tid underrettede han Greven om Alt hvad han vidste; om Henris Bortgang fra Huset, hans pludselige Forsvinden i Gaden, og hans Fremtræden af Haven.

„Det er godt,“ sagde Greven, da han havde hørt hans Fortælling til Ende; „De kan nu gaae.“

„Nogle Befalinger, Deres Excellence?“

„Nei ingen.“

Yermaloff forlod Cabinettet med et dybt Buf; han blev ikke skuffet ved Ministerens affecterede Egegyldighed; han følte at den Underretning han havde givet var af Bigtighed, og tvivlede ikke om, at han vilde faae sin Belønning i sin Tid.

Ikke faasnart havde han trukket sig tilbage, førend Berkendorf lod en af sine Fortrolige kalde, til hvem han meddelte sine Instructioner; en af disse havde Hensyn til Directeuren.

„Baronen vil være her om en halv Time,“ sagde han; „dersom han, idet han gaaer bort, giver Befaling at sende en af Registratorerne til mig, saa lad ham passere som sædvanligt; men dersom dette ikke er Tilfældet, saa arresteer ham, og hold ham i streng Forvaring.“

Agenten hørte paa denne Befaling med et Ansigt hvori ingen Bevægelse viste sig, omendstjændt det gjældte den Persons Frihed, som var den Næste i Wyndighed efter selve Politiministeren.

Da Yermaloff forlod Chefen for det hemmelige Polities Contoir mødte han Baron Tichoff; der var intet Usædvanligt i denne Omstændighed, for Agenterne vare hvert Dieblif udsatte for at blive kaldte til Chefen; alligevel kunde Tyren ikke skjule et ubetydeligt

Tegn paa Forvirring. Directeuren indsaae strax, at hans Agent var kommen ham i Forkjøbet hos Grev Berkenhoff, og at hans Stilling var bleven kritisk.

Han bestemte sig derfor klogelig til at aabenbare Alt; den Befaling han havde faaet af Storsyrstinden; Besøgene af Henri de la Tour og Oberst Harewood, og denne Sidstes Tilbud.

Efter som Baronen skred frem i sin Fortælling opklarede Grevens Pande lidt efter lidt.

„Beundringsværdigt, min kjære Hr. Baron!“ udbrød denne. „Jeg bifalder fuldkomment Deres Handlemåde. Hvad den unge Englænder angaaer, saa overlader jeg ham til Deres Discretion, han har fornærmeth en Person, som sjældent tilgiwer; hvad de tyve Tusinde Rubler angaaer, saa ville vi nok komme ud af det om dem.“

Med disse Ord tilkjendegav Greven sin Forventning om at erholde Løvens Andeel af disse.

„A propos,“ vedblev han, „om jeg ikke tager feil, saa er Fru Baronessen ikke født i Rusland?“

„Nei, Deres Excellence.“

„Fra Frankrig maaskee?“

„Hun er en Circassierinde,“ svarede Directeuren, fuldkommen vis paa, at den listige Minister var lige saa vel bekendt med enhver Omstændighed,

som stod i Forbindelse med hans Giftermaal, og Næbnet paa hans Kones Familie, som han selv.

„Et Kjærlighedsparti formoder jeg?“

Embedsmanden trak paa Skuldrene idet han bemærkede, at han havde skjænket denne Dame sin Haand, ifølge en Befaling fra Woronzoff, til hvis Stab han tidligere havde hørt.

Directeuren og Ministeren skiltes ad med gjensidige Tegn paa Høiagtelse. Da den første forlod Cabinetet bad Greven ham om at sende en af Registratorerne til ham.

Kun idet forestillede Baronen sig, at dette tilsyneladende uvigtige Budskab var et Pas til hans Frihed.

„Gud skee Lov!“ mumlede Grev Berkenдорф, „jeg har da endelig faaet fat paa Ledetraaden;“ og idet han beordrede sin Vogn, forlod han sit Contoir, for at gjøre sin daglige Indberetning til Czaren.

*

*

*

Schlusselfburg er en gammel Fæstning, tidligere tilhørende Sverrig, bygget paa en Klippe, tæt ved Nevas Udspring, en Kilde, som udspringer fra Bunden af Ladoga-Søen. Den bestaaer af en Gruppe Bygninger, omgivet af en Muur, og indeholder, foruden

Fængselet, Commandantens Bolig og en mærkværdig gammel Kirke, i hvilken der befinde sig flere Monumenter.

General Fieldbasch spadserede, med flere af sine Officierer, langs Kysten af sin D, da en Baad, roet af sex Mand, nærmede sig denne. Da den hverken viste Admiralitetets eller Politiets Flag, blev han, i flere Minutter, sat i Forlegenhed for at forstaae en saa usædvanlig Begivenhed, da det var forbudt alle Baade, paa det Strengeste, at nærme sig indenfor en vis Afstand fra Stedet.

„Det er Fiskere,“ bemærkede en af Gruppen.

„De have intet Næt,“ indvendte en Anden.

En Tredie satte sin Riffert for Dinene, og bemærkede at der var to Herrer, en Tartarpage, og en Tjener i Livree foruden de Roende.

Commandanten beed sig i Læberne af Uergrelse; han erindrede den Invitation han saa usorgsamt havde gjort Henri, og tvivlede ikke om, at denne Galfrands af Franskmand havde optaget den alvorligt. Havde der været Tid dertil, saa vilde han have sendt en Ordre, med en af sine Vagtbaade, om at forbyde dem Landgangen.

„Det kommer der ud af at være galant mod Ublændinge,“ mumlede han. „Havde det været en Englænder, saa vilde jeg have været forsigtigere, de

tage Een bestandigt paa Ordet; men en Franskmand, skulde man have troet, havde mere Tact."

Med saa Ord forklarede han sine Rammerater den Forlegenhed, hvori han var bleven sat. Nogle proponerede Eet, Andre noget Andet; den Idee, som hans Neveu og Adjutant fremkom med, syntes meest udførlig.

"De maa ikke komme ind i Fæstningen," bemærkede han.

"Naturligviis maa de ikke," svarede Onkelen, "det kunde komme mig dyrt at staae."

"Nuvel," sagde den unge Mand, "det Bedste Deres Excellence kan gjøre, er, at vise dem Kirken, og udstæde Befaling til at servere dem med Forfriskninger under et Telt paa Kysten. Dagens Skjønhed vil gjøre Arrangementet behageligt, uden at forekomme besynderligt."

Alle vare enige i, at dette var det Bedste man kunde gjøre under nærværende Omstændigheder, og der blev sølgelig strax udstædt Befalinger.

Uagtet General Fieldbasch, ved sig selv, forbandede sin Uforsigtighed, modtog han dog sine uvelkomne Gæster med et venligt Smil, og forklarede hvor overordentlig smigret han sølte sig ved denne hurtige Opfyldelse af Henris Løfte.

„Intet er liig Punktlighed,“ bemærkede Henri, efter at have presenteret sin Ven Charles. „Som Ludvig den Sextende bemærkede, „det er en Høflighed for Konger;“ og Deres Excellence fortjener at blive behandlet som Konge.“

Intet Menneske smigrer mere, eller elsker mere Smiger end Russeren. Gouverneuren presenterede sine Officierer og sin Neveu, hvem han i Forveien havde paalagt, ikke at tabe de paatrængende Gjæster et Dieblif af Sigte; thi omendstjændt han var langt fra at formode, at de havde nogen Bihensigt foruden den at besee Den, saa beroede hans egen Sikkerhed paa den Droskab, hvormed hans Ordre bleve udførte. Han stolede ogsaa paa sine Officierers Vidnesbyrd for at blive fritjændt i Grev Berkendorfs Dine.

Saa opmærksomme vare Russerne imod de to Venner, at de ikke, for et Dieblif, forlode deres Side. Hvad Jack Curling og Tartarpagen angaaer, saa var det under deres Værdighed at besatte sig med disse.

„Gud hjælpe mig!“ udbrød Gouverneuren, „hvad bestille Deres Tjenestefolk?“

Lelia og Jack havde just bragt en uhyre Pakkuv i Land fra Baaden, og anbragt den saa langt oppe paa Klippen, at Vandet ikke kunne naae den, naar Flodtiden indtraf.

„En Forsigtighedsregel, som jeg troer ikke vil være af Veien," svarede Henri roligt.

„Hvorledes, en Forsigtighedsregel?"

„Da vi ikke vare sikre paa, om vi skulde have den Lykke at træffe Hr. Generalen hjemme i Schlus-
selburg, have min Ven og jeg bragt nogle kolde Ret-
ter med os, af de bedste som Coulon kunde opdrive,
i den Hensigt at faae os en Pic-nic paa Strandbred-
den, om vi bleve skuffede."

„Virkelig!" bemærkede en af Officiererne tørt.

„Det var overordentlig heldigt, at de traf Generalen i
Schluselburg, ellers kunde De let være bleven for-
styrrede i Deres Maaltid af et Skud fra Boldene."

„Vraiment!" udbrød den unge Franskmand.

„Det er Dem uidentviol bekjendt, at Schlus-
selburg er et Statsfængsel," vedblev Officieren.

„Ja Noget af den Slags."

„Og at det er forbudt Fremmede at komme indenfor
en vis Afstand, eller at gaae i Land uden Tilladelse."

„Men vi have Tilladelse" svarede Henri, „hvilket
vi, atter og atter, maatte gjentage for de dumme
Karle, som roede os. Jeg tænker de antog, at min
Ven og jeg vilde indtage Den," tilspøiede han med et
aabent Smil.

Russeren, som var af det gamle moskovitiske
Parti, traf sig i Moustachen, og saae overordentlig

harmfuld ud ved at en saadan Idee kunde opstaae, selv for Spøg.

Smidlertid vare flere Tjenere ankomne, samt en Korporal og nogle Soldater, hvilke begyndte at opslaae et Telt paa Strandbredden. Saa snart de unge Mænd havde fattet Gouverneurens Hensigt, lode de som de var henrykte ved denne Idee, og bemærkede hvor langt behageligere det vilde være, at forfriske sig under et Seildugstag, med den friske Brise fra Nevaen, og dens behagelige Vand til at kjøle deres Champagne med, istedenfor i Hr. Gouverneurens Salon.

Endogsaa den gnavne gamle Moskovits Mistanke forsvandt ved en saa tydelig Aabenhjertighed.

„Da det er et Statsfængsel, saavelsom en Fæstning,“ bemærkede Charles Bavaiseur, henvendende sig til General Fjeldbæsch, „saa“ begribe min Ven og jeg hvor upassende det vilde være, at udbede os Tiladelse til at komme indenfor dets Mure.“

Commandanten følte sig betydelig lettet. Han følte at det Halve af Faren, som var opstaaet af hans Uforsigtighed, var undgaaet.

„Men dersom det samme Forbud ikke udstrækker sig til Kirken?“

„Bisjelig ikke,“ svarede hans Excellence, lykkelig over at kunde opretholde sit Ry for Gjæstfrihed, og

vise sin Myndighed for saa let Kjøb. „Michael,“ tilspøiede han, vinkende ad sin Neveu, „sæt en Skildvagt ved Landgangstedet, og besal Roerkarlene at holde sig i Bøsseskuds Afstand fra Land.“

„Maaskee det er bedst, at min engelske Tjener bliver i Baaden?“ bemærkede Charles.

Dette var en Forsigtighed som forekom overflødig, endogsaa for Gouverneuren af et russisk Fængsel.

„Nei, nei,“ svarede han; „han kan gjerne blive, og hjælpe til i Arrangementet af de gode Sager, Deres Ven saa gjæstfrit har bragt med sig.“

Næsten en Time hengik med at besee Kirken med dens Monumenter og Reliquier, under hvilken Tid de unge Mænd bestandig vare som paa Pinebænken; de følte at aarvaagne Dine passede paa dem, og det var med den yderste Vanskelighed at de kunde veye et Blik eller Ord, uden at blive iagttagne. Inspectionen var endelig forbi, og de vendte tilbage til Teltet, hvor Jack Curling, hjulpet af Tartarpagen og Gouverneurens Tjenere, havde arrangeret Aftensmaaltidet.

Jack saae usædvanlig tvær ud da hans unge Herre nærmede sig.

„Det er et deiligt Land, Hr. Charley,“ udbrød den trofaste Fyr. „Jeg kan ikke røre mig et Skridt

uden at en af disse knebelsbarte Børne følger mig ligesom en Skygge. Jeg er ingen Dyr."

Bor Helt forklarede ham, at han var i en Fæstning, og Nødvendigheden af de Forsigtighedsregler, som havde cergret ham.

"Kan gjerne være," svarede Jack i en misforstået Tone; "men dersom det skal kaldes at see fremmede Lande, saa var det meget bedre at blive hjemme. Jeg har jo slet ikke faaet Noget at see; de vilde ikke engang lade mig komme ind i Kirken."

"Hvad siger Krabaten?" spurgte Gouverneuren sin Neveu, som forstod Engelsk tilstrækkelig godt, til at begribe Samtalen imellem Jack og dennes Herre.

Den unge Mand gjentog hvad der var bleven sagt, og foreslog, at man skulde tillade Tjeneren at tilfredsstille sin Nysgjerrighed.

Hans Excellence underrettede sølgelig sine Gjæster om, at deres Tjenestefolk kunde gaae ind i Kirken, hvis Porte endnu vare aabne.

Jack slentrede i al Magelighed derhen, fulgt af Tartarpagen.

"Var det ikke bedst om en Officier ledsagede dem?" foreslog en af Officiererne.

General Fieldbush lod det beroe med at befale, at en Soldat skulde posteres ved Indgangen til den hellige Bygning, ind i hvilken Lelia og Jack nu vare

traadte, med den Befaling, ved deres Udtrædelse af Kirken at ledsage dem tilbage til Teltet.

Da dette var gjort, satte han sig til Bordet og hengav sig med en god Samvittighed til sine Gjæsters Selskab.

Udbrig havde de to Venner gjort sig mere Glid for at behage. Henri var fuld af Anekdoter og fortalte de allernyeste Tildragelser i Paris' meest glimrende Cirkler til den opmærksomme Gruppe omkring sig. Begge vare højrøstede i deres Beundring af alt Rusisk.

„Saaledes er De altsaa ikke en af disse usle Republikanere?“ bemærkede en gammel Officier, hvis Begreber om Frankrig og Franskmændene just ikke vare de meest smigrende.

„Republikaner!“ gjentog Henri i en Adelsmands Tone, som føler sig dybt krænket ved at blive antaget for en af de Røde. „Den Klasse Mennesker, De nævner, bliver hver Dag mere sjælden i Frankrig. Man træffer nu og da et Exemplar af disse i de finere Selskaber, hvor man taaler dem, ligesom man vilde taale en Bonde eller anden uvidende Person her i Rusland, — paa Grund af hans Latterlighed.“

Flere af de nærværende Personer smilede ved den fine Ironi i den unge Franskmands Svar. Vedkommende, som havde fremkaldt dette, hørte derpaa

Lyffens Uudling.

med stoisf Digegyldighed; Snært var for fin til at trænge igjennem hans Pantserfjorte.

„Jeg troer, naar Alt kommer til Alt, at De har Ret,“ vedblev Officieren; „thi jeg hører, at I efterligne os, og dette er allerede et Skridt til det Bedre.“

Den Idee, at Frankrig skulde efterligne Rusland, var altfor original til ikke at foraarsage et Smil.

„Maa jeg spørge, i hvilken Henseende vi have været saa lykkelige?“ spurgte den unge Mand.

„Jh, I have jo faaet en Keiser.“

„Aha!“ udbrød Henri, „De har Ret, min kjære Herre, fuldkommen Ret; vi have faaet en Keiser eller Czar; men jeg forsikker Dem, at, ihvorvel han er en meget lovende Person, har han endnu langt tilbage, førend han kan sammenligne sig med den ophøiede Monark, hvis Staal jeg herved har den Værd at proponere.“

„Det skulde jeg tænke,“ sagde Officieren, idet han tømte sit Glas Champagne.

„Men Tiden kan bewirke endogsaa dette Mirakel. Vi nære Haab om ham.“

Som den høieste Compliment, Russeren kunde gjøre Taleren, ønskede denne oprigtig, at det maatte lykkes ham, da Gouverneuren, som fuldkommen vel forstod det Railleri, som var gaaet tabt paa hans Undermand, for at forandre Samtalen, henvendte sig

til Charles Babasseur og spurgte, hvorledes han havde moret sig paa Masseraden.

„Udmærket godt!“ svarede vor Helt; St. Petersborgs Damer besidde Alt, hvad den livligste Indbildningskraft kunde ønske sig af Ynde og Skjønhed. Jeg blev ikke mindre blændet end henrykt.“

„Og Storsyrstinde Maria?“ tilspøiede Generalen med et neppe undertrykt Smil.

Dette var øiensynligt sagt i den Hensigt at føle sig for og forvisse sig, om de unge Fremmede kjendte den foregivne Madame Marlys virkelige Rang; men de vare paa deres Post.

„Høist elskværdig“ svarede de Begge.

„Men hendes Vittighed og Medlidenhed?“

„Derom kunne vi ikke dømme,“ sagde Charles, da vi ikke ere blevne forestillede for Hendes Keiserlige Høihed; men dersom Ansigtets Udtryk er et Speil for hendes Sjæl, saa maa hendes Hjerte og Forstand være lige udmærkede.“

„Hertugen af Leuchtenburg maa have været en lykkelig Mand,“ bemærkede Henri de la Tour. „Nogle Aar med en saadan Gemalinde maatte vel kunne opveie et langt Liv.“

Russerne kastede et Blik til hinanden, da det er vel bekjendt i de høiere Cirkler i St. Petersborg, at det hertugelige Par levede høist ul lykkelig med hinanden;

i flere Aar beboede de særskilte Værelser i Paladset og kom aldrig sammen uden ved Statsanliggender. Hertugens Forening med Czarens Datter var uløffelig, ligesom hans Broders Giftermaal med den unge Dronning af Portugal.

Statspolitiken har mange mærkværdige Hemmeligheder, om vi blot kunde udgrandske disse.

Det er nu paa Tiden, at vi forlade Gouverneuren og hans uvelkomne Gjæster og følge Lelia og Jack til Kirken.

20de Capitel.

Steenmure danne ei et Fængsel
 Og Jernstænger et Buur;
 Vor Sjæl, frigjort fra Livets Trængsel,
 Kan sprænge Fængslets Muur.
 Om Kjærlighed og Ufskyld vaage
 Ved Leiets mugne Straa,
 Skal Englen sprede Dødens Taage
 Og Sjælen Vinger faae.

Sir Richard Lovelace.

Schlusfelburg havde oprindelig været en svensk Fæstning, og uagtet den, baade paa Grund af dens Be-

liggenhed og sine massive Granitmures Tyffelse, var overordentlig stærk, havde den dog ikke noget Impo-
nerende ved sig.

Tilsfreds med dens Sikkerhed, som Statsfængsel betragtet, havde Czarerne kun gjort Lidet for at forbedre denne; dette var derimod ikke Tilfældet med Kirken, som var bleven udsmykket med al den isine-
faldende Forgylbning og Maling, som Russerne holde af at see i deres hellige Bygninger. Det simple Bord, som, medens Kirken tilhørte Lutheranerne, stod lige under det østlige Vindue, var blevet borttaget, og et Alter med rige Forzjiringer og et Forhæng udfyldte dets Plads; Malerier, forestillende den hellige Jomfru og Helgenerne med forgylbte og juvelbesatte Kroner, vanzirede Bæggene; men der fandtes ikke en eneste Statue; det er nemlig en af den græske Kirkes Modsigelser at forkaste Billedstøtter som afgudiske, paa samme Tid som de vise Malerierne en overtroisk Tilbedelse. Som om Materialet, Lærred eller Marmor, kunde danne nogen væsentlig Forstjæl.

Jack Curling og Tartarpagen fik Tilladelse at gaae ind i Kirken, uden at den Soldat, som skulde passe paa dem, fik Befaling at følge dem; da der kun var een Indgang til Kirken, fandt Gouverneuren alle videre Forsigtighedsregler unødvendige.

Jack saae sig om med megen Forbauselse. Byg-

ningens Rigdom forundrede ham; i sit Hjertes Enfoldighed kunde han neppe faae i sit Hoved, at denne broget malede og udsmykkede Bygning skulde være en Kirke.

Han syntes, at den lignede mere et Theater.

Hvis hans Kammerat havde talt Engelsk, vilde han ganske ligesvemt have tilkjendegivet sin Mening om de ulykkelige uvidende Ruslere, som han kaldte dem; da han saaledes ikke kunde overlade sig til Conversation, lettede han sin Sjæl ved en sagte, udtrykfuld Fløiten, naar han standsede foran en eller anden forgyldt Altartavle og søgte at udregne, hvormegent den kunde koste.

„Hvad mon de vilde sige derom i Harleyford?“ undslap mere end een Gang hans Læber.

Den eneste Person i Kirken, foruden dem, var en gammel Mand med haarde Ansigtstræk, der, ubevægelig som en Statue, knælede foran det rigt broderede Stør eller Teppe, som i den græske Kirke adskiller det Allerhelligste fra den Deel af Bygningen, som er bestemt for Menigheden, og hvilket kun ved høitidelige Leiligheder drages tilside.

Saa antog ham for en Præst, indtil Synet af hans lange Støvler, som naaede ham op over Knæerne, og et Bundt tunge Nøgler, der hængte ned fra en Jernkjæde, bragte ham ud af Vildfarelsen.

Første Gang Lelia kom forbi denne stumme Person, vandrede de et Gjenkjendelsestegn, anden Gang de mødtes, pegede den gamle Mand paa en Maatte; hun forstod Binfret og knælede ned ved Siden af ham.

„Lana,“ hviskende den skjælvende Pige.

„Hassim,“ svarede Oldingen.

Dette var Navnene paa Oldingens Datter og Smanen af Dargo, hans Fange, og Baronessse Tichoff og han selv vare komne overeens om disse Navne, som et Gjenkjendelsestegn.

„Hvorfor har De medbragt en Kammerat?“ spurgte Harroff i en sagte Stemme.

„Jeg kunde ikke undgaae det.“

„Han er en Spion.“

„Jungenlunde,“ svarede hun; „det er en Englænder, Tjener hos en fornem og ædelmodig Mand, som har vovet sit eget Liv for at skaffe mig herhen; han har ingen Anelse om mit Kjøn eller min Hensigt.“

Under denne hviskende Samtale vare de Talende tilsyneladende ivrigt beskæftigede med Bønner foran den hellige Jomfrus Alter, ved hvilket de knælede.

„Følg mig,“ sagde den gamle Mand; „Præsterne ville snart komme, og da ville nysgjerrige Dine være fæstede paa os. Husk paa,“ vedblev han, „at en Time

er al den Tid, jeg kan sticnke Dem i Selskab med min Fange."

Narross stod op og idet han ærbødigt bøiede sig for hvert Alter, de passerede, rettede han sin Gang henimod Kirkens Sakristi, som blot var adstilt fra Næsten af Bygningen ved en Skjærm af yderst kunstigt Arbejde, indlagt med malet Glas.

"Luf Døren," sagde han, saa snart Lelia var traadt ind; „men skyd ikke Slaaen for."

Den smukke Cirkassierinde saae sig ængstelig omkring; hun fandt ingen anden Vej at komme ud igjen, undtagen den, hvorigjennem hun var traadt ind.

"Min Fader," sagde hun, med et blandet Udtryk af Bebreidelse og Bønfaalden, „De vil dog ikke bryde Deres givne Ord?"

"Jeg bryder aldrig mit Ord," svarede hendes Fører.

"De vil altsaa føre mig til hans Fængsel?"

"Om fem Minuter skal De være indesluttet i hans Arme; han sidder fængslet i den Celle, i hvilken Czar Ioan blev myrdet; den er under vore Fødder."

Idet Oldingen sagde dette, aabnede han et af de udskaarne Egeskabe, som vare opstillede langs Muren, og som brugtes til at gemme Præsternes Rutter og øvrige Klæder; og løstende Bunden op ved Hjælp af et forunderligt udseende Instrument, som han havde

baaret tilligemed det massive Bunt Røgler i sit Bælte, lod han hende see en Rød snævre Bindelstrapper.

Lelia gyste, da hendes Blik faldt paa Afgrunden, og hun bestræbte sig forgjæves for at gjennemtrænge dens Mørke.

„Stig ned,“ sagde hendes Veiviser.

En Følelse af qvindelig Rædsel bragte hende til at tøve. Jarroff bemærkede dette og spurgte, i sin sædvanlige kolde og ulidenskabelige Tone, om hun tvivlede om ham?

„Nei,“ svarede Pigen; „thi De er Fader og, ligesom jeg selv, af en Nation, som Rusland har undertrykt og gjort til Slaver; De kan føle for min Sorg og mine Landsmænds Lidelser.“

„De vil altsaa stole paa mig?“ sagde Manden, fæstende sine Bine paa hende, som om han vilde læse hendes Sjæls Tanker.

„Blindt hen!“

Et svagt Smil udbredte sig over hans rolige Træk og hvilede for et Dieblisk paa disse, ligesom en Solstraale paa et Fjeldbjerg; derpaa forsvandt det atter som en Gæst, der var bleven bortskræmmet ved den kolde Modtagelse.

„De kan stole paa mig,“ sagde han; „thi De og Deres have været gode mod mit moderløse Barn. Hvis ikke Baronesse Lichoff havde været, saa maatte

Lana være forbleven i denne skumle Fæstning, udsat for de brutale Soldaters og de endnu brutalere Officiers Uforsammenhed."

"Stig ned," vedblev han; „jeg maa blive tilbage for at lukke Indgangen."

Lelia fulgte uden Betænkning denne Opfordring; og ledet af Skinnets fra et af de indviede, Vortex, som Fangevogteren havde tændt i Sakristiet, steg hun ned i det mørke Svælg; den gamle Mand fulgte hende, idet han lukkede Falblugen, som saa listigt var skjult i Skabets Bund. En uvilkaarlig Gysen paakom Lelia, da hun hørte Lyden af de tunge Jernstænger, som bleve skudte for efter hende.

Ved Enden af Bindeltrappen befandt sig flere Døre, som vare fastgjorte udentil med stærke Jernstænger; enhver af disse forekom hende som en uhyre Steen, opkastet paa en Gravhvælving, der indeholdt levende Liig.

"Hvor er min Faders Fængsel?" spurgte hun.

Hendes Ledsager pegede paa den, som var lige under Sakristiet, og borttog i Tausked de svære Jernskodder.

"Jeg vil blive her," sagde han. „Fader og Barn, som saa længe have været skilte fra hinanden, behøve intet Vidne ved deres Sammenkomst."

Cirkassierinden tilbød ham Lyset.

„De vil behøve det i Tellen,“ vedblev han. „Jeg er saa vant til disse underjordiske Gange, at jeg lige-
som Muldvarpen er som hjemme i Mørket. Hufst
paa, at De ikke maa blive der mere end en Time.
Om nogle Minuter vil de saa Præsternes Sang at
høre i Kapellet over os; naar denne ophører, maa Deres
sidste Ord være udtalt.“

Den stakkels Pige hørte sit Hoved til Tegn paa,
at hun havde opfattet hans Instructioner, og med et
dybt Suk traadte hun ind i sin Faders Fængsel.

Paa et Leie af Straa hvilede en gammel Mandes
asmagrede Skikkelse; det ærværdige Skjæg faldt lige-
som en Brands af Sne ned paa hans Bryst; hans
Blædedragt havde sjensynlig været rig; men Fugtig-
heden i denne Celle — som mere lignede et vildt Dyrs
Hule end en menneskelig Bolig — havde tilsmudset
Broderierne og opslidt Stoffet. Fangens Arme og
Been varet nøgne og asmagrede ved lang Lidelse; da
han vendte sig paa sit Straa, ved Lyden af hendes
Fodtrin, gjenslød en Raslen af tunge Lænker i hendes
Øre og Hjerte.

Det var Imanen af Dargo, et af de utallige
Offere for Ruslands Forræderi, bortrevet fra sit Føde-
land, til Trods for den høitidelige Tractat, som
sikrede ham hans Frihed.

„Fader!“ mumlede Lelia.

Cirkasfierhøvdingen forsøgte at reise sig op; men han var saa svækket af sit lange Fangenskab, at det kun tildeels lykkedes ham; da Lyset faldt paa hans ædle Træk, saae Lelia, at Dødens Haand hvilede paa ham; de vare udtærede og visne. De mørke, gjen- nemtrængende Dine, som liggede frem paa hende fra deres dybtliggende Dienhulinger, bevarede alene deres forrige Udtryks Fld.

„Hvo kalder?“ sagde Imanen i svag Tone; hvem var det, som spottede mig ved at kalde mig Fader?“

„Har Du forglemt dit Barns Stemme?“ spurgte den stakkels Pige, idet hun knælede for ham og søgte at hæve hans Hoved, og lægge det ved sin Barm. „Kan denne Forklædning skjule mig for Dig?“

„Lelia?“ stønnede Fangen, paa samme Tid bestræbende sig for at støde hende bort fra sig.

„Ja Lelia!“ næsten skreg Datteren, „som har trodsset tusinde Farer for at naae dit Fængsel — for at modtage din Velsignelse — for at høre dine sidste Befalinger — for at trøste Dig og døe med Dig!“

Ved en voldsom Anstrengelse løsgjorde den gamle Cirkasfierhøvding sig fra hendes Omfavnelse, og i en Tone af lidenskabelig Sorg og Harme spurgte han, hvad der havde bragt Constantins Frille, Apostaten og hans Fødelands Fjende, til hans Fængsel.

Kunde den bedragne, ulykkelige gamle Mand have seet, hvorledes det rige Blod steg til Lelias Kinder ved hvert anklagende Ord, ligesom en veltalende Benægtelse, saa vilde han ikke have behøvet noget videre Beviis for hendes Uskyldighed.

„Fader,“ hulkede hun, „man har bedraget Dig.“

„Jeg veed det,“ tog Fangen vildt Ordet, „og det ved mit eget Barn, den Pige jeg elskede med al en Faders Omhed og Tillid, hvis Værelse jeg troede var ubesmittelig ligesom en Engels. See paa mig,“ vedblev han; „Lønnen, som binder disse Lemmer, har høiet mig mindre end Skammens og Utaknemlighedens Braad. Du har forgiftet for mig selve Grindringen om det Forbigangne og gjort din Moders saavelsom dit eget Navn modbydeligt for mig; thi fra hendes uskyldige Blod maa Du have arvet.“ —

„Fader,“ afbrød Lelia ham, „laft ikke den Døde! — den rene uskyldige Døde! — hvert Ord, Du udtaler, vil falde ligesom et brændende Kul tilbage paa dit Hjerte for at straffe dets Uretfærdighed. Jeg er dit Barn; behandle mig, som Du behager; anslag mig, saa meget Du vil; lyt efter de Menneffers Anklage, som aldrig aabnede deres Læber uden for at bedrage Dig; troe paa Løgnen, denne affkyllige Løgn, som mine Læber vilde besmittes ved at gjentage, ligesom mit Hjerte knuses ved at høre den.“ —

„Kan Du benægte din Sjændsæl?“ spurgte Fangen.

„Det tilkommer Dig at dømme mig,“ svarede Lelia; „Du er min Fader — Du har at befale over mit Liv; Du er dit Folks Høvding og kjender den Pligt, som din Rang paalægger Dig.“

„Hvad mener Du?“

Den forklædte Pige udtog en lang Tartarkniv af sit Belte, ligesaa skarp som et af disse Dødsinstrumenter, med hvilke Fortidens Offerpræster dræbte deres Offer, og lagde den i Imanens Hænder; derefter knælede hun roligt ned ved hans Side.

„I dette Fængsel er Du endnu Hersker,“ sagde hun, „og jeg er din Undersaat, saavelsom dit Barn; men hør mig, sørend Du støder til; det er ikke om Raade, jeg beder, men Retsfærdighed — Døden, hvis jeg er skyldig, — din Velsignelse, hvis jeg er uskyldig.“

Bjergfyrsten betragtede hende ubestemt nogle Dieblkke; Følelser fra tidligere Dage, Erindringer, Længsel efter at kunne vise hende sin faderlige Kjærlighed overvældede ham.

„Nei,“ stammede han, „nei; hvormeget Du end har syndet, kan jeg ikke berøbe Dig det Liv, jeg har givet Dig.“

Baabnet faldt ud af hans Haand. Lelia tog det op og lagde det atter roligt i hans Haand.

„Dette er Svaghed,“ sagde hun, „og ikke Retfærdighed.“

„Nu vel,“ udbrød Olbingen, idet han fik sin forrige Strengthed tilbage.

„Jeg er endnu engang Dommer; lad mig forglemme, at jeg er Fader. Jeg forlod Dig som Fange i Forræderen Woronzoffs Hænder.“

„Det gjorde Du!“

„Udsat for Storsyrst Constantins Efterstræbelser.“

„Han var haardnakket i sine skjændige Forslag,“ svarede Lelia. „Jeg kunde have tilkjøbt Dig Frihed, Rigdom og mig selv Alt, hvad der tilfredsstiller en Kvinde's Forfængelighed, for min Tre.“

„Og Du afflog dette?“

„Er Du ikke endnu Fange?“ spurgte Datteren bebreidende, „og er jeg ikke her? Tilsidst truede Tyrannen med Vold. Fader, jeg var alene, ubevæbnet, uden en Ven, ung og hjælpeløs i hans Hænder.“

„Og Du gav efter for Vold,“ stønnede Zmanen; „slig, at det var for Vold, forat jeg kan have nogen Undskyldning for at skaane Dig.“

„Nei, jeg flygtede.“

Hendes Fader rystede vantro sit graa Hoved og greb efter Kniven med frampagtig Anstrengelse.

„Flygtede!“ gjentog han foragteligt; „Du flygtede fra Teflis — som om jeg ikke vidste, hvor sikkert denne

vellystige Tyran bevogter det forgyldte Buur, som
 indeslutter hans Offere. Flygtede uden Hjælp!
 Umuligt!"

„Jeg fik Hjælp.“

„Af hvem?"

„Fra Himlen," svarede Lelia; „af den Mand,
 som den har ladet fremstaae for at frelse vort under-
 kuede Fjædeland, Schamyl — Propheten og Krigeren
 — Frelseren og Hævneren: Han trængte sig ind i
 Woronzoffs Palads og tiltrods for hans Soldater
 og Spioner lykkedes det ham at føre mig til Bjergene.“

Ligesom de fleste af hans Landsmænd troede
 Imanen blindt paa Schamyls overnaturlige Evner;
 men selv ham forekom Fortællingen saa overordentlig,
 at han tøvede med at sætte Tro til den. At Cirkas-
 siernes Anfører skulde have vovet sit Liv for at frelse
 en Piges Vre, som han aldrig havde seet, og for
 hvis Person han ikke havde nogen særdeles Interesse,
 overraskede ham. Lelia saae hans Kamp imellem
 Vantro og Tillid; omendskjøndt hun meget hellere
 vilde have sin Faders Tro paa hendes Ord at takke
 for sin Retfærdiggjørelse, saa betænkte hun sig dog
 ikke længere paa at fremkomme med det Beviis, hun
 havde medbragt. Det var et Brev fra Schamyl.

Idet hun altsaa drog det frem fra Foret i sit
 Liv, lagde hun Papiret i Fangens skjælvende Haand

og holdt Borkjerten frem, imedens han greb Sisse-
traaden, som bandt det sammen. To Gange tryffede
Imanen Seglet med Verbødighed til sin Pande og
sine Læber, førend han gjennemlæste det.

Med et Glædesudraab kastede han Vaabnet fra
sig og tryffende den knælende Pige til sit Hjerte,
bønsøgte han hende med lidenskabelig Omhed om at
tilgive ham.

„Lelia,“ hulkede han, „mit Barn — min Datter,
som jeg nu kan anerkjende og elske — tilgiv din
Faders Grusomhed og Uretfærdighed. Taabe som jeg
var, at lade mig holde for Nar! men de hobede til-
syneladende Facta paa Facta, foremalede mig med
djevlelsk List Tyrannens Triumph — din Modstand,
dine Kampe og jeg maa have været gal, Lelia, da
jeg tvivlede om Dig. Tilgiv, tilgiv din stakkels
fængslede Fader.“

Det varede nogle Diebliske, førend den oprørte
Pige kunde svare ham; men hendes Taarer, mere
veltalende end Ord, faldt paa hans Hænder og Kind,
som hun bedækkede med Kys.

Nu hørte man utydeligt Præsternes Sang i
Kapellet ovenover; Pigen vidste, at Dieblikkene for
deres Sammenkomst vare talte.

„3 Hunde!“ mumlede den gamle Høvding. „Oh!
jeg kan trodse dem nu — trodse deres Pinsler — og
Lyffens Yndling.

give dem Foragt tilbage for deres Foragt. Lelia, mit Fædreland skal blive fri, og mit Blod endnu regjere i Dargo. Schamyl begjærer din Haand og med den Herredømmet over min Stamme. Jeg har ingen Søn, som kan følge mig i Regjeringen," tilspøiede han sørgmodig; „Du er den Eneste af min Slægt, som Tyranniets Haand har skaanet.“

Ved den forbausende Underretning, at Propheten havde forlangt hendes Haand, blev Lelia dødbleg. Hun indsaae strax den store Fordeel, som hendes Fædreland vilde have af en saadan Forbindelse, eftersom det væsentlig vilde forsøge dets Befriers Rigdom og Indflydelse; men hendes Hjerte oprørte sig mod denne Plan. Hvormegit hun end beundrede Schamyls Hengivenhed og Mod, var han dog næsten den Sidste, hun kunde vælge til sin Mand.

„Du forglemmer Fader," mumlede hun, „at jeg er Christen. Du lovede min Moder. —“

„Du maa opgive din Tro," afbrød Olbingen lidenskabeligt. „Ere ikke vore Forsølgere Christne? og vilde Du vedblive at have Noget i Fællesskab med Russerne? Nei, mit Barn; dit Fædreland fordrer dette Offer af Dig; din Fader bønfaller Dig derom. En Krone," tilspøiede han — „en Krone skal blive din Belønning. Lov mig det altsaa.“

„Det er saa pludseligt — saa uventet!“

„Lov mig det,“ raabte hendes Fader, „saafremt Du ønsker min Velsignelse.“

Relias Ansigt blev blegt, idet hun betragtede sin Faders asmagrede og af Sorger medtagne Træk, paa hvilke Dødens Haand tydeligt viste sig — og meddeelte dem denne Grefrygt indgydende Skjønhed, som ofte træder forud for og følger efter Døden. Det smertelige Blik, som ledsagede hans Forbring, gik hende ogsaa til Hjerte.

„Derfor Schamyl fordrer min Haand“ — sagde hun.

„Han har fordret den,“ afbrød Imanen.

„Offeret skal blive fuldført“.

„Du lover det altsaa?“

„Ved din Velsignelse, min Fader!“ svarede Pigen med Fortvivlelsens Fatning, „og ved min Moders Minde.“

Endnu engang trykkede Fangeren hende til sit Bryst og udtalte over hendes uskyldige Hoved saa rig en Velsignelse, som nogensinde udgik fra en Faders Læber; derpaa overvældet ved denne Sammenkomsts Sindsbevægelse, faldt han pludselig tilbage paa Cellens fugtige Gulv, besvimet og udmattet.

„Du dør, min Fader,“ hulkede Pigen, bøiende sig over ham.

„Men lykkelig, Relia. Mine Lænker ville snart

blive brudte og Houriens Smil vil byde mig velkommen til Paradiset fra din Moders Læber. Kom nærmere, mit Barn; nærmere! Ringen, — Tegnet paa Herredømmet over Dargo og vor Stammes Skatte ere endnu i Sikkerhed; Du maa overlevere disse til Schamyl — til din Mand — til min Efterfølger og Hævner."

Han hviskede Lelia nogle Ord i Øret, trykkede hende for sidste Gang i sine Arme og døde med Hovedet hvilende ved hendes Barm.

Der gives visse Diebliske, i hvilke Naturen har givet os en overordentlig Kraft til at undertrykke alle ydre Tegn til Sorg; Tilfælde, da Hjertets Strengere ere saa spændte, at de ophøre at vibrere. Var Zmanen død i sit Palads, omgivet af Alt som gjør Livet glædeligt og Døden rædselsfuld, saa vilde hans Datter have sørget og følt sig utrøstelig over Tabet af ham; men nu, da han var Fange og indesluttet i sine Fjenders underjordiske Fængsel, betragtede hun Døden som en Frigjørelse fra alle Lidelser og takkede i sit Hjerte Gud, fordi det var blevet hende tilstaaet at formilde hans sidste Diebliske ved sin Nærværelse.

Ørbødigt og med barnlig Kjærlighed tillukkede hun hans Dine, hun knælede ned og bad længe og inderligt ved Figet.

Fangevogteren, som under Sammenkomsten mellem

Fader og Datter var forbleven udenfor Cellen, hankede nu to Gange paa Døren. Da han intet Svar erholdt, stødte han denne sagte op og saae strax, hvad der var skeet; hans afdøde Fanges Legeme laa udstrakt paa Straaleiet, halvt tilbækket af den slidte, pjaltede Kappe, som hans Datter havde udbredt over det.

„Død!“ mumlede han.

„Frigjort!“ svarede Vessia, reisende sig op; „selv Ruslands Tyranni kan ikke tilspøie ham flere Lidelser; min Fader er undsluppen sine Lænker. De vil vel ikke lade hans dyrebare Støv forblive ubegravet; lov mig, at han kommer til at hvile i en Gravhvælving; thi han var Fyrste.“

„Han skal have en kongelig Grav,“ svarede Yarroff; „dette er den Celle, i hvilken den unge Czar Ivan blev myrdet: de skulle sove ved Siden af hinanden.“

„Tak!“

„Gudsstjenesten er nu ophørt i Kapellet ovenover,“ vedblev Fangevogteren, og det er paa Tide, at vi begive os bort.“

„Jeg er færdig, aldeles færdig,“ sagde Pigen roligt.

Fangevogteren betragtede hende med Forbauselse.

„De forundrer Dem over, at mine Dine ere taareløse,“ vedblev hun — „over min Selvbeherfselse;

De glemmer, at jeg er Cirkassierinde; vi jamre os ikke over de Døde, førend vi have hevet dem."

Jarroff tog Børløst, som nu var halvt udbændt, og lyste hende i Tausched ud af Tellen.

21de Kapittel.

Pengepugeren, hvis usle Hjerte

Klynger sig ved Pengeposen, som indeslutter
Hans Gud, hans Alt, har dog endnu et Baand,
Som siger ham, at han er Menneſſe.

Gammelt Skuespil.

Henri og vor Helt anstrengte sig saa heldigt for at more Gouverneuren af Schlusſelberg og hans Stab, at Timerne hurtigt hengik; ikke en Gæſte af dem tænkte paa at forlade Teltet. Alligevel var det ikke uden mørke Aelſer nu og da, at de imødeſaae Udfaldet af deres Eventyr; lykkeligviis havde Præſternes Ankomſt og al den derpaa følgende Gudstjeneste, idet den opvakte Jachs Nyſgjerrighed og holdt ham tilbage, forebygget een, og det ikke den mindſte af Farerne. Hans Herre havde beſtemt ſig til ikke at betro ham Noget; ikke fordi han tvivlede om den ſtakkels Tyrs Troſkab, men fordi han frygtede for hans Tausched.

Jack kunde ikke begribe den ſtore Opmærkſomhed,

som de to Herrer, under Noeturen op ad Nevaen, havde viist Tartardrengen, som havde sluttet sig til dem; og hans pludselige Forsvinden i Kirken var ligesaa mysterisk for ham; han var ganske forvildet. Ligesaa det Dieblif, han først satte sin Fod iland i St. Petersborg, indtil nu, havde han ønsket sig selv og Hr. Charley hjemme i Harleyford igjen, idet han meget fløgtigt var kommen til den Slutning, at „dersom Rusland var en Prøve paa fremmede Lande, saa jo før de vendte tilbage, desto bedre.“

Kunde han have forudseet de Eventyr, som skulde følge, tvivle vi om, at han havde ladet det beroe med blot at ønske sig ude af Landet igjen — han vilde da ganske vist have forsøgt paa at undfly.

Da Sagen var forbi i Kirken, forlod Jack, som havde seet Alt, hvad han brød sig om at see, den hellige Bygning paa samme Tid, som Præsterne. Han følte sig ængstelig med Hensyn til sin Kammerat, og frygtede, at hans Herre skulde bebreide ham, at han havde tabt ham af Syne; han besluttede derfor strax at underrette denne om Sagen. Lykkeligviis anede Charles Davasseur dette og forekom hans Hensigt.

Idet han kaldte paa ham, bød han ham søge efter en Pakkurv med Viin, som var bleven glemt i Baaden.

— Ja Herre, men.“ —

„Gjør, som jeg siger Dig,“ afbrød den unge Mand ham i en befalende Tone, som bragte Jack til at gjøre store Dine.

„Jeg maa sige Dem, Hr. Charley“ —

„Stille Møjsfj, ingen Uforsammenhed,“ sagde Charles; derpaa tilspøiede han i sagtere Tone, „jeg veed Alt, siig ikke et Ord, om Du har dit Liv kjært.“

Tjeneren fløitebe sagte, men udtrykfuldt. Dum, som han i Almindelighed var, bleve hans Sjælsbæner tilsidst vækkede, og han begyndte at forstaae, at det Bedste, han kunde gjøre, var at tie stille; og formodentlig dele vore Læsere hans Mening.

General Fieldbasch smilede, da vor Helt atter indtog sin Plads ved Bordet.

„Det er engelsk Uafhængighed,“ sagde han. „Jeg har ofte hørt, men ligetil nu, tvivlet om det Factum, at Tjenestefolk i England ikke sjældent disputere mod deres Herrers Befaling.“

„Undertiden er det Tilfældet,“ svarede hans Gæst.

„Forfærdeligt! affkyligt!“ udbrød flere af de russiske Officierer; „det maa være et jammerligt Land — ingen Slaver.“

„Heller ingen Tyranner,“ tilspøiede Charles; „Alle ere frie der, som Luften, man indaander.“

„Men hvorledes er det muligt, at I kunne holde dem i Tømme, naar de ere usforstammede? spurgte den gamle russiske Officier.

„Vi give dem Afsted.“

„Bah! i Rusland have vi en siffrere Maade — vi prygle dem,“ var Svaret.

„Dette forhindrer dem imidlertid ikke fra at lyve og stjæle.“ Talsmanden for den russiske Disciplin indrømmede, at dette var Tilfældet.

„Da maa jeg paastaae, mine Herrer, at det engelske System er det bedste,“ tog Charles atter Ordet; „en god engelsk Tjener knurrer engang imellem og viser maaskee Mangel paa den tilbørlige Respekt; men saa er han ogsaa ærlig. Den stakkels Fyr, som De hørte mig skjænde paa for nylig, kunde jeg betroe Alt, hvad jeg eiede, og han —

„Vilde flygte bort med det,“ sagde Majoren leende; „de ere Alle ligegode.“

„Nei; han vilde forsvare det med sit Liv.“

Dette var en Trost, som ingen af Russerne kunde begribe, og det var tydeligt, at de tvivlede derpaa, omendstjændt Høfligheden forbød dem at give deres Mening tilkjende. Netop som Conversationen begyndte at gaa istaa, saae Henri de la Tour, hvis medfødt Fyrighed og særegne Følelser for Lelia gjorde ham mere ængstelig for hende end hans Ven,

at hun, til hans store Lettelse, i al Mag kom ud af Kirken og, uden at nærme sig Teltet, rettede sine Skridt henimod Baaden. Begge de unge Mænd vidste nu, at Hensigten for deres Besøg i Schlisselfburg var opnaaet.

Med mange Tak til Gouverneuren for den gjæstfrie Modtagelse, de havde mødt, og med en hjertelig Indbydelse saavel til ham, som til hans Officierer at besøge dem i St. Petersborg, toge de Afsted.

Da de roede fra Stranden, saae de en Baad, som bar Regjeringens Flag i Agterdelen, nærme sig.

„Roer saa hurtigt, I kunne,“ sagde Charles til Mændene; „I have Flod og Strøm med Eder. Ti Rubler tilmands, om I landsætte os ved Admiraltetsbroen inden tre Timer.“ Den udlovede Belønning var intet ringe Opmuntringsmiddel, og Mærerne fore med vidunderlig Hurtighed hen over Nevaens sunklende Bunde.

Ikke saa snart vare de passerede forbi Regjeringens Baad, sørend Charles og Jack, som ofte havde roet, hver toge en Mær og forenede deres Armes Styrke med Roekarlenes. Den lette Baad skjød gennem Vandet som en Piiil og Henri nærmede sig til Selia.

„De har altsaa seet deres Fader?“ hviskede han. Den forklædte Page nikkede tans med Hovedet.

„Og modtaget hans Velsignelse?“

„Ja, tilligemed hans sidste Aandedræt,“ mumlede hun, „Han er gaaet bort fra sine Voldsmaends Tyranni til den Hvileplads, hvor Alle ere lige.

„Død!“ udbrød den unge Mand, i den dybeste Medfølelses Tone.

„Ja, død i sit skumle Fængsel, og De forundrer Dem uidentviol over, at De ikke seer mig fælde nogen Taare, at ikke mine Læber dirre, idet jeg fortæller Dem hans sørgelige Skjæbne. Ak! De veed ikke, hvilken haard Skole Elendigheden er. Tyrannen søgte at kue hans stolte Sjæl; men han trodsede ham. Han modstod Savn, en uværdig Behandling og fysisk Lidelse; da dette ikke hjalp, forsøgte de, hvad moralsk Smerte kunde bewirke.“

„Moralisk Smerte! jeg forstaaer Dem ikke.“

En dyb Rødme udgjød sig over Pigens blege Kinder.

„Man sagde ham, vedblev hun, at hans Barn havde vanæret ham — var bleven et Legetøj for Storfyrst Constantin — dennes skamløse Frille, og hans Hjerte brast under Skammen.“

„Forbandelse over dem!“ udbrød den unge Mand harmfuld; „ja dobbelt Forbandelse over de Riddinger, som kunde belyve saa megen Lidelse og Dyd! Men De aabnede vel Dinene paa ham?“ tilføjede han; „Deres Nærværelse i hans Fængsel,

Deres Ord, Deres Blikke, den hellige Ufskyldighed, der omgiver Dem ligesom en Glorie om en Engels Pande, gjorde vel deres infame feige Beskyldninger til Løgn?"

Lelia betragtede ham med glad Overraskelse; hun havde endelig truffet en Mand, som syntes at fatte hendes Natur.

"Tilgiv mig," sagde Henri; "dette Spørgsmaal maa synes en Fornærmelse mod en Sjælsrenhed som Deres. Han kunde ikke see Dem og længere tvivle."

"Han døde idetmindste i den Overbeviisning, at hans Barn var ham værdigt," svarede hun. "Men jeg har et Arbejde, en Pligt at udføre, hvortil jeg behøver alt mit Mod for at holde mig opreist. I denne Nat forlader jeg St. Petersborg — jeg haaber for bestandig."

"Alene?"

"Ja alene, om Himlen vil det."

"Lelia," hviskede Henri, dybt bevæget, "den Stilling, i hvilken De befinder Dem, saa hjælpeløs, saa ubeskyttet — det alene kan undskyldes de Ord, jeg er i Begreb med at udtale. Jeg elsker Dem; lad mig være Deres ledsager — Deres Bogter; giv mig en Egttemands Rettigheder over Dem, og jeg vil see den

Mand, han være hvem han vil, som tør vove at fornærme Dem."

„Umuligt!" udbrød Lelia, i stor Sindsbevægelse. „Min Fader astvang mig med sit sidste Aandedræt det Løfte, at jeg vilde tilhøre en Anden."

Forgjæves indvendte hendes Elsker, at et saadant Løfte var vanhelligt og ugyldigt for Guds Dø; at en Fader ingen Ret havde til at fordre af den barnlige Kjærlighed et saa stort Offer, som et Liv henslæbt i Elendighed maatte være; at det var hendes Pligt at bryde dette — „Medmindre," tilføiede han, i Fortvivlelsens Tone, „at De elsker den Mand, for hvem Deres Fader har bestemt Dem."

„Han er en stor Mand," svarede hun.

„Og jeg er fattig."

„Og en ædel Mand," vedblev Pigen. „Jeg hviagter og ærer ham, men jeg kan aldrig elske ham. Dette er en Prøve, som jeg ikke havde forudseet; men det er min Skjæbne at drage Alle, som elske mig og føle for mig, ind i min Ulykke. Lad mig eftertænke nogle Diebliske; jeg skal snart bestemme mig."

„Kan Deres Hjerte ikke afgjøre det, Lelia?"

„Det er ikke derpaa, jeg tænker, og dog er jeg ikke utaknemlig for Deres Tilbud, som hædrer den stakkels Flygtning. Hør mig," sagde hun; „jeg tør ikke vende tilbage til min Cousine Alexias Huns; jeg

har havt Beviser paa, at mit Tilflugtssted anes af mine Fjender. Der er kun eet Menneske i St. Petersborg, som vil udsætte sig for Faren ved at frelse mig."

Henri saae bebreidende paa hende.

"Eller idetmindste, hvis Sikkerhed jeg vil udsætte," tilføjede hun, rettende sig — „nemlig Issoff, den armeniske Banquier. Hans Søn er Fange i Schamyls Hænder; den gamle Mand har tilbudt uhyre Summer som Løsepenge for ham; min Sikkerhed maa være Prisen derfor."

"Jeg har hørt om den Mand, De omtaler," svarede Henri; „han er en forræderisk, ussel Tilbeder af Mammon og Hoffet hengiven."

"Ikke destomindre er han Fader," afbrød Lelia, „og det er det, som skal beskytte mig, tillige vil hans Hengivenhed for mine Volds mænd gjøre ham umis-tænkelig. Han har Fartøier paa Neva, handler med Constantinopel og Circassien — det er mit sidste, mit eneste Haab."

"Ikke det eneste, dersom" —

"Ikke et Ord mere," hviskede Pigen. „Jeg kan udholde mine Lidelser, saalænge jeg veed, at jeg lider alene. Skulde den ædle, høimodige Mand, til hvem min Fader ved sin Død anbefroede mig, afflaae Gaven."

"Afflaae Gaven!" afbrød den unge Franskmænd

lidenskabeligt; „Lelia, De forlanger formeget af menneskelig Dyd; ligesaavel kunde De fordrø af den frigjorte Sjæl, at den skulde vende om igjen, naar Paradisets Porte ere aabne for at modtage den, som at en Mand skulde kunne nægte sig den Salighed at kalde Dem sin Brud.“

„De kjender ham ikke,“ svarede Pigen; „der er ingen Dyd for ophøiet, for overmenneskelig for Erkasfiens Prophet.“

„Schamyl!“ udbrød Henri.

„Han er den Mand, for hvem min Fader har bestemt sit Barn.“

Efter en hastig Raadslagning med Charles blev det bestemt, at man, istedetfor at roe til Admiralitetsbroen, skulde gaae i Land ved et mindre besøgt Sted — i Nærheden af Issoffs Opholdsted, hvis Huus de kjendte. Begge de unge Mænd vidste fuldkommen vel, at Færgesolkene, som ere ansatte paa Nevaen, saa vel som Drosjekubskene, vare i Politiets Sold; de kom derfor overeens om, at Henri og Lelia skulde forlade Baaden alene, og Charles og Jack blive tilbage under Paaskud af at oppebie deres Tilbagekomst. Dette vilde forebygge, at Flygtningen blev forfulgt — en Forsigtighedsregel, hvilken, som det siden viste sig, frelst hende, thi Færgesolkenes Mistanke var

bleven raft ikke mindre ved Løvtet om de ti Rubler til hver, end ved Forandringen af deres Landgangsted.

Da den smukke Cirkassierinde forlod Baaden, tog hun Afsked med vor Helt ved et taust Haandtryk; et Ord kunde være blevet farligt.

Ikke saasnart havde de sat Foden iland, før Charles ved et kraftigt Slag af Aaren stødte af fra Rypsten.

Roekarlene, som ikke anede, at han forstod Russisk, begyndte at raadslaa med hverandre om, hvad de skulde gjøre.

En foreslog, at man skulde tvinge dem til at vende om; en Anden raadede til fredelige Midler.

„Vil ikke deres Excellence gaae i Land?“ spurgte den Mand, som agerede Capitain over Mandskabet.

„Ikke endnu.“

„Det er ikke tilladt at lægge til saa nær ved Kaien.“

„I dette Tilfælde,“ svarede Charles, som fuldkommen vel forstod deres Hensigt, „kunne vi gaae længere ud i Strømmen.“

Mændene toge fat paa deres Arer, ligesom for at adlyde hans Forlangende, og med et dygtigt Aarslag vilde de have bragt Baaden tilbage til Landgangspladsen, hvis ikke Charles havde befaleet Jack at

bakke; ved deres forenede Anstrengelse mislyffedes Forsøget.

„Kald I dette at roe længere ud paa Strømmen?“ sagde han. Der opstod en Mumlen og en ny hvi-skende Raadslagning, hvorefter den samme Person, som før talte, erklærede, at det var deres Beslutning strax at lande.

„Og de ti Rubler?“

„Vi kunne have dem tilgode,“ svarede Manden med et Haansmiil; „Deres Excellence er ikke den Eneste, som betaler rundhaandet i St. Petersborg.“

I samme Dieblis søgte han at bemægtige sig den Aare, som vor Helt holdt i Haanden, medens en Anden gjorde et lignende Forsøg paa den, som Jack holdt; der fulgte en kort Kamp, et høit Pladsk, og i samme Dieblis laae to af Sturkene pladskende og arbejdende i Strømmen.

Russerne vare kuede; de følte, at de havde at gjøre med kolde og bestemte Mænd, som ikke vare til at spøge med.

„Et deiligt Selskab,“ udbrød Jack; „siig blot et Ord, Hr. Charley, og jeg skal klare Baaden for dem!“

Hans Herre fandt imidlertid ikke for godt at udtale dette Ord; han følte, at Hensigten var opnaaet, thi nu vare Henri og Relia ude af Sigte — og søl-Lykens Yndling.

gelig sikke for Forsøgelse. Idet han derfor lod, som om han betragtede den hele Affaire som en Spøg, bød han Folkene at roe hen til deres Kamerater; de adløde, og nogle Diebliffe efter befandt de sig atter i god Behold ombord.

„Nu da, roer i Land, saa hurtigt, I behage.“

Fem Minuter efterat de havde naaet Landgangspladsen, var Selskabet omringet af en Afdeling af det hemmelige Politi og arresterede i Keiserens Navn.

„Dette maa være en Feiltagelse,“ udbrød vor Helt, harmfuld. „Jeg er en Englænder.“

„Vi vide det,“ svarede den kommanderende Officier.

Saa sandt sig ikke saa roligt i sin Arrestation; han vilde udfordre dem til Borning, og flere end een af Politiet vilde sandsynligviis have faaet hans Arms Styrke at prøve, hvis ikke hans Herre havde befaleet ham at forholde sig rolig.

„Hvad! overgive os!“ sagde Tjeneren.

„Som jeg siger.“

„Naar De befaler det, saa maa jeg vel adlyde; men gid jeg faae en Ulykke, Hr. Charley, om jeg havde ventet en saadan Ordre af Dem. Det er evig Skam og Skændsel,“ tilspøiede han, „at lade sig

tage tilfange af en Hob Ublændinge; hvad vilde de sige i Harleyford!"

„Hvor er Deres Kammerat?" spurgte Officieren.

„Der er han," svarede Charles, pegende paa Jack Curling.

„Seg mener den unge Franskmænd, Henri de la Tour."

„Han er identivisl nu hos den franske Gesandt, som vil vide at fordre Opreisning for denne Voldsdaad," var Svaret. „Seg antager, at det ikke er Deres Hensigt at opholde mig og min Tjener hele Natten her paa Raien; før mig til Deres Herre."

„Taalmobighed; De vil snart faae ham at see; mit Hverd er endnu ikke fuldført."

„Alt er forbi," tænkte Charles. „De vide, at Henri har lovet at komme tilbage, og vente for at gjøre Antallet af deres Offere fuldstændigt."

Issoff, den Armeniske Banquier, er vel bekjendt som en af de rigeste Mænd i St. Petersborg og sandsynligviis tillige den gjerrigste; hans Tørst efter Guld havde medført sin tilbørlige Straf for ham; thi i en ulykkelig Time havde han ladet sig naturalisere som russisk Undersaat, for at sikke sig en umaadelig Leverance for Armeen, hvilken Keiseren havde bestemt ikke skulde tilstaaes paa andre Vilkaar. Gnieren fik Leverancen; men fra denne Time var han Slave;

rigtig nok vare Lænterne, som bandt ham, af Guld; men han sølte desuagtet ikke mindre bittert deres Bægt.

Hans eneste Søn, hvem han, næst efter sin gule Afgud, maaskee elskede mere end noget Andet paa Jorden, var bleven tvungen til at tjene i Armeen ved Caucasus; hvor han i en af de talrige Fægtninger med Schamyl var bleven tagen tilfange.

Først ventede den gamle Mand, at han skulde blive udvejlet; skuffet i sit Haab, havde han tilbudt betydelige Løsepenge for ham. Det eneste Svar, som Circassierhøvdingen nogensinde havde værdiset at give, var, at han skulde faae Betingelserne for hans Udløsning at vide, naar Diebliffet for at nævne disse var kommet.

I to Aar havde den rige Banquier utaalsmodigt ventet disse. Schamyl havde uden tvivl sine egne Grunde saavel for dette Svar, som for Opsættelsen.

En gammel Casserer, som i mange Aar havde været beskæftiget paa hans Contoir, var just i Begreb med at lukke den uhyre Hovedbog, hvori Dagens Forretninger vare indførte, da Henri de la Tour, ledsaget af Tartarpagen, traadte ind i Contoiret og forlangte at tale med hans Herre.

„Det er forseent idag, min Herre,“ sagde Manden ærbødigt; „Forretningerne ere til Ende for idag; Con-

toirbetjentene ere alle gaaede, og jeg skulde ogsaa have forladt Contoiret, hvis ikke —"

"Jeg har ingen Tid at høre paa Deres Grunde," afbrød Henri ham, "de ere uidentvivel meget fortræffelige; men bring blot dette Kort til Deres Patron."

Et Guldstykke fulgte med Anmodningen.

"Jeg vil gjøre, som De ønsker, svarede Cassereren; men det bliver unyttigt."

"Stig ham," sagde Lelia, som for første Gang afbrød sin Tausshed, "at jeg bringer ham Betingelserne for hans Søns Ubløsning."

"Tag Deres Guld tilbage, min Herre," udbrød Manden i stor Bevægelse, thi han elskede sin unge Herre og sørge over hans Fangenskab mere end Faderen selv, thi hos ham var Kjærligheden udeelt.

"Med Glæde vil jeg gjøre hvad De befaler; længe og ivrigt have vi ventet at høre disse."

Efterat han omhyggeligt havde tilluft Banquierhusets Dør og sat de massive Jernstænger for, indbød han Henri og Lelia til at følge ham til Banquierens private Værelser.

"Er han alene?" spurgte den forklædte Pige.

"Ja han er; det vil sige" tilføiede han, slagen af en pludselig Mistanke med Hensyn til deres Hensigter, "han er alene i sit Kammer; men der findes Personer

i Nærheden, som det mindste Skrig vilde føre til hans Hjælp."

De to Fremmede smilede over hans Rædsel og forsikrede ham, at den var ugrundet.

"Kan være," mumlede han mistænkeligt, "kan være; men idetmindste vil jeg dog ledsage Dem til ham."

Issoff bibeholdt mange af Orientalernes Vaner baade i sin Person og i sit Huus; en lav Divan optog de tre Sider af Værelset, til hvilket Henri og Lelia bleve førte; ved den øverste Ende af dette sad Armenieren, klædt i en lang Raftan og en sort Hue, som er særegen for hans Fødeland, — et Costume, som han i Hemmelighed endnu bibeholdt, hvorimod han, naar han enten besøgte sig paa Børsen eller i sit Contoir, bar samme Klædebragt som de andre russiske Kjøbmand.

Han var en mager Mand med skarpe Træk, efter Udseende henimod tredsfindstyve Aar gammel; hans lange Skjæg, som engang havde været sort som Ibenholt, var nu sølvgraat, og de tykke bukkede Dienbryn, under hvilke et Par urolige Dine, hvori fandtes et Udtryk af overordentlig Rist, skuede frem, havde det samme Alderdommens Kjendetegn.

Banquieren, som fuldkommen vel vidste, at den gamle Casserer ikke for almindelige Gæsters Skyld

vilde have vovet at trænge sig ind i hans Ensomhed efter Forretningstiden, spurgte, uden at tilkjendegive hverken Brede eller Overraskelse, med et af sine venligste Smil, hvem han havde den Ære at see for sig.

„Nyheder,“ hviskede Cassereren, „Efterretninger fra min dyrebare unge Herre; de ere komne for at nævne Beløbet af hans Løsepenge.“

Issoffs Manerer forandrede sig øieblikkelig; for at være retfærdig imod ham, maa vi tilstaae, at hans første Tanke var paa Sønnen, den næste var paa det Guld, der nu, som han indbildte sig, skulde udpreses af ham, som Prisen for Sønnens Frihed.

„Jeg er fattig,“ sagde han, „meget fattig; Forretningerne ere gaaede slet i den senere Tid, og Regjeringens Haand har hvilet tungt paa mig. Jeg haaber, at de som have taget min Søn tilfange, ville være naadige mod mig.“

„Schamyl er altid naadig,“ svarede Lelia.

„Er De hans Sendebud?“ spurgte Banquieren, ikke uden et vist Udtryk af Forbauselse.

„Det er jeg.“

„Og hvilken Sum“ — her sukkede Armenieren dybt — „fastsætter han for min stakkels Drengs Frihed.“

„Jeg maa sige Dem det i Cenrum.“

„Jeg har ingen Hemmeligheder for Miran,“ svarede den gamle Mand, „han har spist af mit Brød i fyrgetyve Aar; De kan tale frit i hans Nær-
værelse.“

„Hør da Betingelserne, paa hvilke ikke alene Deres Søns Frihed, men ogsaa hans Liv beroer,“ sagde Selia.

Hun lagde derpaa i Bauquierens Hænder et Stykke Pergament, hvorpaa flere Linier i Tiffersproget vare skrevne. Armenieren, som havde mange Affairer med Schamyl, udsandt let disses Betydning.

„Det er en vanskelig Sag,“ sagde han, vridende sine Hænder i Fortvivlelse, „at trodsse Czarens Brede.“

„Kan han mere end dræbe?“ spurgte Pigen med et Udtryk af fletbulgt Foragt.

„Men min Dreng — min eneste Søn?“

„Kan frelles ved sin Faders Bestemthed og Mod,“ afbrød Henri de la Tour, som begyndte at begribe Sagens Sammenhæng. „De har Skibe, mange Handelsaffairer, er bekendt for at være Keiseren hengiven; selv Mistanken vil betænke sig paa at anklage Dem.“

„Mistænkelighed er en Grundsætning i Rusland,“ svarede Armenieren bittert; „Ingen er undtagen derfra. Men jeg tænker — det vil sige, jeg —“

Her brød den gamle Mand pludselig af og be-

gik ind i en hvissende Raadslagning med Cassereren, en Feilighed, som den unge Franskmænd benyttede sig af til at fornye sit Andragende hos Lelia.

„Jeg har bestemt mig,“ sagde Banquieren endelig; „og jeg vil med mit Liv indestaae for Deres Sikkerhed; men det maa være paa to Betingelser.“

„Nævn dem,“ sagde Lelia.

„Den første Betingelse er, at De ikke forlader dette Huis før det Dieblif, De skal indstibe Dem.“

„Tilstaaet.“

Den anden Betingelse er, at De anvender Deres Indflydelse hos Schamyl til at bringe det Rygte i Omløb, at han har faaet en Løsepenge af 100,000 Rubler for min Søns Frihed.“

„Jeg lover ogsaa dette.“

„Hvad det Dvrige angaaer,“ tilføjede den gamle Mand med et Suk, „saa maa jeg stole paa Schamyls Ord.“

Han flappede tre Gange i Hænderne, hvorpaa en Sidedør gik op, og flere Fruentimmer viste sig — det var hans Kone og Døttre; til deres Omsorg betroede han Flygtningen, esierat han først havde gjort dem bekendte med hendes Røn.

„Farvel,“ hviskede den smukke Pige til sin ledsager og Beskytter.

„Dersom det kan være Dem nogen Trøst i

Deres Sorg, saa viid, at De ikke liber alene; Lelia deler den med Dem."

Fjørend hendes Elsker kunde svare, var hun forsvunden med dem, til hvem Banquieren havde anbefalet hende.

Henri vendte øieblikkelig tilbage til Kaien, hvor han havde forladt sin Ven, og ankom netop tids nok til at finde sig selv, saavelsom Charles og Jack som Fanger.

22de Capittel.

Men dog, o Menneſte! ras ei meer end nobigt er;
 Troe ei det Hæder er i Tyranni at ſvælge;
 Du er af Blod; find ei din Glæde i Blod at ſee.
 Du frygter Døden: huſt, at Andre og nobig døe.
 Et ſtylsfrit Hjertes Skrig naaer op til Himlen
 Sir Philip Sidney.

Det hemmelige Politis Foretagender, hvilket ogsaa Navnet tilkjendegiver, udføres i Mørke og Skjul; Tyranniet i Ruſland frygter altid Dagens Lys. Barbarismen og den affecterte Civilisation kaſter et uigjennemtrængeligt Slør over dets Grufomhed og

skjuler de Saar, den saa samvittighedsløst uddeler. En Person af Rang forsvinder fra Selskabet; skulde nogen Ublænding være indiskret nok til at spørge efter Offeret, saa bliver Svaret ni Gange af de ti, selv af dennes nærmeste Paarørende, at han har trukket sig tilbage til sine Gudsfer eller reiser for sit Helbreds Skyld.

Naar en Person, efter tyve eller tredive Aars Landsslygtighed, atter vender tilbage, saa forarsager dette hverken nogen Bemærkning eller Formodning i Selskabet; man modtager ham atter med den samme høflige Ligegyldighed, hvormed man betragtede hans Afreise, og den atter til Naade komne Adelsmand er altfor klog til nogensinde at alludere til Etedet for hans lange Ophold; hvad angaaer Grunden til hans ufriwillige Reise, saa bliver han ofte lige til sit Livs Ende ubekjendt med denne.

En meget fornem Dame i Rusland, som havde fornærmet den nu afdøde Czar, blev, idet hun forlod Paladsets Balsal, ført til en Vogn, som saa meget lignede hendes egen, at hun ikke havde mindste Anelse om Faren, førend hun befandt sig paa Grev Berkenborfs Contoir, og denne høfligt underrettede hende om, at hans keiserlige Majestæt havde fundet, at Luften i St. Petersborg ikke var gavnlig for hendes Helbred. Taarer, Bønner og et Qvindehjertes Døds-

angest — thi berørte Dame var baade Hustru og Moder — vare forgjæves; hun blev tvungen til at bytte sin Baldragt med en Klædning af simpelt graat Klæde — dette var endogsaa en usædvanlig Overbærenhed — og en Kappe af Faareskind; og uden at faae Tilladelse til at sige Farvel til dem, hun elskede, blev hun sendt bort til Siberien. Femten Aar derefter blev hun atter sat i en Vogn, og efter at have reist flere Maaneeder, besandt hun sig atter i den frygtede Ministers Nærværelse, som, efter at have lykønsket hende til Gjenerholdelsen af sit Helbred, underrettede hende om, at det herefter atter var hende tilladt at opholde sig i Hovedstaden.

Hendes Baldragt, og forunderligt nok at vi maa sige det, hendes Juveler bleve hende tilbagegivne; thi, som det lader til, havde Ordren, hvad hende angik, været meget streng; endog hendes visne Blomsterbouquet var ikke bleven glemt; og i samme Costume, hun havde baaret for sexten Aar siden, blev hun ført tilbage til sin Mands Huus. Tjenestefolk, Børn, Alle undtagen hendes Mand, havde glemt hende, og ham maa det mere have forekommet som et Besøg af En, der havde været død og atter var opstaaet.

En Uge efter indtog hun atter sin Plads i Selskabet, uden at opvække meer end en pæbliffelig Nysgjerrighed, hvilken føltes, men ikke tilkjendegaves; hun

blev endogsaa indbudt til de keiserlige Baller og tog derhen vel vidende, at en ny Visit til Siberien vilde blive Følgen af hendes Afslag.

Bore to Benners og Jack Curlings Arrestation foregik saa roligt, at ikke engang de Forbigaaende og Flokken af Fædiggjængere paa Kaien havde bemærket, at noget Usædvanligt havde fundet Sted; eller om de bemærkede det, saa lode de dog, som om de ikke saae det, hvilket omtrent kommer ud paa Det. En simpel Vogn førte frem, i hvilken man tvang dem at tage Plads, og de førte afsted, Ingen af dem vidste hvorhen.

Officierens Nærværelse, som havde Plads inde i Vognen hos dem, forhindrede al Samtale. Charles og Henri kunde blot verke et Haandtryk med hinanden, hvilket overbeviste den Første om, at Lelia var i Sikkerhed.

„Det er et forunderligt Land, Hr. Charley,“ bemærkede Jack. „Hvad vil man foretage sig med os? Jeg haaber, at man ikke vil røve eller plyndre os.“

Det var tydeligt at see, af Officierens Udtryk, at han forstod Engelsk, og at han formodentlig af denne Grund var bleven valgt, og vor Helt var glad, fordi han klogelig havde afholdt sig fra at fremkomme med noget Spørgsmaal til sin Ven.

„Det maa være en Feiltagelse, Jack,“ bemærkede

han i en Tone af forstilt Ligeegyldighed; „det er umuligt Andet. Uidentviol vil det snart blive opklaret.“

„So før, jo bedre,“ svarede den ærlige Fyr. „Jeg vilde ønske, at vi vare friske og vel tilbage i Harleyford. Jeg synes ikke om at reise i fremmede Lande,“ tilføjede han muggen; „det er ikke halvt saa behageligt som i England.“

Hans unge Herre tænkte ligesaa; men tillod sig ikke at yttre sine Tanker, da han vidste, at han spillede et uoveligt Spil.

Grev Berkendorf sad i et Værelse af sit Hotel, som var meget forskjelligt fra det, hvori vi først presenterede ham for vore Læsere. Det første Værelse saae ud, som en Diplomats eller fornem Gesandts Cabinet, det var elegant — ja endogaa rigeligt meubleret og anstod i enhver Henseende en Mand, der beklædte en saa høitbetroet Post hos sin Overherre.

Værelset, hvori han nu besandt sig, laae i et af Fløiene af Huset og saa langt som muligt borte fra Gaden; det var i den Deel af Bygningen, som Greven i Fortrolighed kaldte sit executive Departement.

Det var simpelt meubleret, og Vinduerne, som vendte ud til Gaarden, vare tilslængebe og beskyttede

af Jernskodder, som vare saa tykke, at den Støi eller de Skrig, man hørte indeni, ikke trængte sig udenfor disse.

Bærelsets eneste Prydelse var Gulvet, som var af indlagt Egetræ, de mindre Bræder vare udarbejdede med en Mængde forskjellige Deviser; i Midten var en Lænestol, saaledes fastgjort, at det var umuligt at flytte den; den stod omtrent tre Fod fra et stort Bord, det eneste i Bærelset.

Omendskjøndt hans Ydre var ubevægeligt og koldt, som hans Fødelands Snee, leed den store Mand hemmeligt af stort Sindsooprør. Han havde netop havt en Bisit af Storsyrst Constantin — det eneste Medlem af den keiserlige Familie, med Undtagelse af Czaren selv, for hvem han nærede Frygt; og det kun af den Grund, at der var visse Punkter i Prindsens Charakter, hvilke selv han ikke kunde udgranske, og for en russisk Minister er enhver Hemmelighed en Fare.

Constantin stod i Spidsen for det eneste Parti, som eksisterede i Rusland — nemlig det gamle moskovitiske Parti, hvilket selv hans Fader ansaae det som klogere at smigre end at modsætte sig, da han vidste, at den høie Adel havde en meget ubehagelig Maade at udtrykke deres Utilfredshed med deres Czarer paa,

hvilket Paul, den asdøde Keiser Alexander og hans Broder Constantin alle i deres Tour maatte erfare.

„Skriv,“ sagde Greven til en Sekretair, en gammel graahaaret Mand med et meget ærværdigt Ansigtsubtryk og velbekjendt i St. Petersborg under Ogenavnet Judas, samt endnu mere hadet end Ministeren. Denne Usling var født i det hemmelige Politis Hotel, havde tjent hele sit Liv deri og kjendte flere Hemmeligheder end nogen anden Mand i Keiserdømmet. Naar den asdøde Keiser Alexander ønskede Oplysninger betræffende visse Sager, som havde tildraget sig under hans umiddelbare Forgjængeres Regjeringer, pleiede han blot at sende Bud efter denne Mand. Og mørk maatte sandelig den Hemmelighed have været, som han ikke havde kunnet give Keiseren Oplysninger om.

Man fortæller, at han foruden sin personlige Erfaring og Kundskab havde faaet en uhyre Mængde traditionel Underretning i Arv fra sin Fader og Bedstefader, hvilke begge udfyldte den samme Post, som han for Diebliffet var i Besiddelse af; i Virkeligheden blev dette betragtet som et Slags Arvegods i hans Familie. Hvilke rædsomme Hemmeligheder kunde ikke denne Usling have aabenbaret; hvilket Lys kunde han ikke have udbredt over nogle af de mørkeste Dele af den nyere Historie! Ti mod Een! han kunde have

afgjort, om den ulykkelige Søn af Peter den Store virkelig blev hals hugget af sin egen Fader — en For-
modning, som, hvor forfærdelig den end maa synes,
slet ikke er usandsynlig, naar man betænker den rov-
begjærlige Charakter hos denne Ruslands Gjenopliver,
som han kaldes — eller forgiftet af hans Tjenere.
Mange af Catharinas Elskeres Skjæbne maa have
været ham velbekjendt; og hvad angaaer de Hænder,
som tilberedte Giften for Alexander, Constantin og
dennes Kone, saa maa han have været ligesaa bekjendt
med dem, som med sine egne Hænder.

Endogsaa Greven selv respekterede ham for hans
overordentlige Erfaring, og i alle meget vanskelige
Sager tog han i Almindelighed sin Tilflugt til hans
Raad, hvilke, hvad enten disse angik Døden, Minerne
eller Siberien bleve givne med en Rigegyldighed for
menneskelige Lidelser, som undertiden endogsaa for-
færdede Ministeren, uagtet han usværgelig tilsidst
fulgte dem.

Det Ordet, „Skriv,“ aabnede Judas — Pisnitz
var hans virkelige Navn — med methodisk Mine en
af de talrige Portfolioer paa Bordet foran ham og
dyppede sin Pen — den var af Staal ligesom hans
eget Hjerter, derefter saae han Ministeren lige ind i An-
sigtet, som for at sige: jeg er færdig.

„Det er til Baron Tichoff,“ bemærkede Greven.

„Altsaa guult Papir, formoder jeg?“ svarede Sekretairen.

„Aa, ja, det er vel det bedste,“ svarede Berken-
dorf estertænksum.

„Det er det sikreste,“ mumlede Sekretairen, idet han ombyttede det hvide Ark Papir, han havde taget, med et af den ønskede Farve.

Greven dikterede følgende Note: —

„Kjære Hr. Baron, — Derksom De ikke har Noget særdeles vigtigt, som optager deres Tid, saa vilde De maaskee gjøre mig den Tjeneste at see ind til mig i aften, lad os sætte Kl. otte. Da jeg i lang Tid ikke har havt den Ære at frembære min Hylldning for Fru Baronessen, vilde De maaskee anvende deres Indflydelse for at bevæge hende til at ledsage Dem. Grevinden er meget begjærlig efter at see hende angaaende et Val eller en lignende vigtig Sag. Deres hengivne

Berkendorf.“

Saa mange Omstændigheder for et saa simpelt Brev, høre vi vore Læsere naivt udbryde. Al, de have andre Meddelelsesmidler i Rusland end ved Ord, Tegn eller Skrivning. Den virkelige Mening var denne: Baron Tichoff og hans Kone befales at vise sig for det hemmelige Politi Kl. otte i aften, under Straf af Hans Majestæts Unnaade. Alt dette blev ganske simpelt

tilfjendegivet ved Papirets Farve, en Sag, som Direktøren, paa Grund af sin Ansættelse ved Politiet, alt for godt forstod til, at han et Dieblif skulde tænkte paa ikke at adlyde det. Var han bleven besejlet at opoffre det eneste Væsen, han elskede her paa Jorden — nemlig sit Barn — saa vilde han uden Tvivl have samtykket deri naar han havde faaet en Befaling fra den samme Haand og skrevet paa det ulykkespaaende gule Papir.

Saa stor er Rædselen og Lydhigheden i Czarens Rige.

Brevet til Baronen var neppe blevet affendt, før Døren til Værelset gik op, og Charles Bavaasseur, Henri og Jack Carling bleve førte ind til Greven. Omtrent tyve militairudseende Personer ledsagede dem; alle vare Mænd over Middelsalderen, længe prøvede samvittighedsløse Agenter for hvilken som helst Forbrydelse man befalede dem at begaae; Mennesker, som ingen anden Villie havde, end Ministerens; ingen anden Frygt, end for dennes og Czarens Brede.

Da Jack saa sig om i Værelset og ikke fik Die paa Andre end Ministeren og hans Sekretair, ønskede han sig i sit Hjerte til Lykke.

Denne Gang var der ingen Udsigt til at hans Navn skulde figurere i Aviserne, som det havde været Tilfældet i London. Han havde Ret; der var sandelig ingen Udsigt dertil.

„Mine Herrer“ bemærkede Greven, med et af sine venligste Smil, hvorved han haabede at gjøre de to Venner mindre forsigtige i deres Ord, „De synes virkelig at besidde et overordentligt Talent for at indvikle Dem i Ubehageligheder. Drloff underretter mig om, at De allerede have haft en Sammenkomst med ham; denne Gang har han overladt Dem til min Omsorg.“

„Maa jeg spørge, med hvem jeg har den Ære at tale?“ spurgte vor Helt.

„Meget gjerne; jeg er Minister Berkenborf.“

Begge de unge Mænd fore sammen, da de hørte dette Navn, som var saa frygtet i Rusland; men ingen af dem tænkte endog for et eneste Dieblif paa at forraade den forsvarsløse Pige, som havde anbetroet sig til deres Ære.

„En meget galant Herre,“ tænkte Jack, ihvorvel han ikke forstod et Ord af Samtalen, som blev ført paa Fransk; men han dømte efter den Talendes Mannerer, en Feiltagelse, som klogere Mænd end han have begaaet; thi der er noget overordentlig fortryllende og indtagende i en fornem Rusfers Tale, naar han ønsker at besnære Nogens Tillid, og det er ganske rimeligt, at dette skulde være Tilfældet; thi selv Tigeren er fuld af Ynde og viser sjældent sine Kløer, førend den springer til.

Der findes stærke Slægtskabsbaand imellem Menneskene og Dyrene, dersom blot den Naturkyndige vilde gjøre sig den Uleilighed at studere dem.

„Grev Berkendorf vil behage at erindre, at jeg er Englænder,“ bemærkede Charles Bavaiseur med den samme udstuderte Høflighed.

„Jeg skal ikke bestride dette Factum, idetmindste for Diebliffet var Svaret.“

„Og at jeg har den Lykke at være Franskmand,“ tilspøiede Henri de la Tour, utaalmødig.

„Jeg vilde have antaget Dem for et Medlem af denne udmærkede Nation, min Herre;“ bemærkede Greven „paa Grund af Deres Livlighed og Deres rene franske Accent, selv om jeg ikke havde haft den Fornøielse at see Deres Pas.“

„Hvorfor har man slæbt os herhen?“ udbrød begge de unge Mænd paa eengang.

„Slæbt Dem herhen!“ gjentog Ministeren; „jeg troede, at man havde bragt Dem herhen i en Vogn. Jeg haaber, at man ikke har viist Dem nogen Uartighed; mine Befalinger vare meget strænge.“

Fangerne begyndte at blive utaalmødige over saa megen udsøgt Uartighed og paastode, at man skulde underrette dem om Grunden til denne Ordre.

„Af den simpleste Grund af Verden, mine Herrer; I have, jeg troer gjerne uden at vide det, hjulpet en

meget stor Forbryder i at undslippe fra Retfærdigheden og —

„Forbryder!“ afbrød Henri de la Tour, i et Udbrud af ædelmodig Harm; „jeg kjenner ingen Forbryder.“

„Under disse Omstændigheder maa jeg opfriske Deres Sukommelse, mine Herrer. Den Aften, de ankom til St. Peterborg, ledsagede De et Fruentimmer til Hotel Coulon.“

„Ja vi gjorde.“

„Og siden efter hjalp De hende i at forlade det.“

„De har intet Beviis derfor!“

„Jeg behøver intet Beviis,“ sagde Ministeren høfligt; „den Nat, Maskeraden fandt Sted,“ vedblev han, henvendende sig til Charles Bavaiseur, „besøgte De en Dame i hendes Loge i Theatret.“

„Jeg haaber, at De ikke venter, at jeg skal navngive hende,“ bemærkede vor Helt stolt.

„Jeg skal fritage Dem for den Uleilighed,“ svarede Greven, i samme rolige Tone.

„Baronesse Tichoff, gift med min fortræffelige Ven, Direktøren for det hemmelige Politi. De, min Herre,“ tilspøiede han, vendende sig til den unge Franskmænd, „besøgte hendes Mand igaar under et eller andet Paaskynd og forblev skjult i hendes Huus

til om Aftenen. De seer, at jeg er fuldkommen vel underrettet om Deres Handlemaade."

"Men dette beviser ikke, at —"

"Taalmodighed, mine Herrer; jeg kommer nu til det Bigtigste; I have idag afslagt et Besøg paa Fæstningen Schliisselburg."

"Vi vare indbudte af General Fieldbush."

"Jeg veed det," mumlede Ministeren tørt; "Selskabet bestod af Eder, mine Herrer, den Tjener, som er her tilstede, og en Tartarpage — hvem er denne Tartarpage?"

"En Dreng," udbrød Henri, som uden Tvivl har skyndt sig at drikke de Penge op, som han for-tjente for at ledsage os."

Hvis dette er Tilfældet, kan De sikkert spørge os til hans Opholdssted," sagde Greven.

"Jeg!"

"Ja, thi De ledsagede ham, eller rettere hende; thi jeg veed fuldkommen vel, at det ingen Anden var end den Kvinde, vi søge. Ved en meget fin Manoeuvre tilintetgjorde De de Arrangementer, jeg havde gjort — bragte dem til at strandе for en kort Tid; thi det er umuligt, at hun i Tiden kan undgaae mig. I see, mine Herrer, at jeg er bekendt med Alt."

"Undtagen Deres Offers Skjulested," sagde Henri.

„Ganske rigtigt.“

„Og det.“

„Maa De føre mig til.“

„Jeg!“ udbrød den unge, de Franskmand i en trodsig Tone; „De maa først sønderrive mig. Jeg vilde ikke forraade den usleste Skabning paa Jorden, som havde betroet sig til mig, meget mindre et elskeligt Væsen — en forfulgt Engel, hvis eneste Forbrydelse bestaaer i, at hun nærer en dydig Foragt for Deres nedrige Patron.“

„Og dette er Deres sidste Svar?“

„Det eneste, jeg skal nedlade mig til at give.“

„Prøv hans Kammerat,“ sagde Sekretairen paa Russisk; „denne Galning er ikke til at bevæge ved Ord.“

„Og De, min Herre?“ sagde Greven til vor Helt.

„Jeg har intet andet Svar at give end min Vens.“

„Nu, saa hør mig,“ udbrød Bertendorf, idet han pludselig lagde den Artighed og tvungne Høflighed tilside, som hidindtil havde udmærket hans Samtale.

„De, min Herre,“ — dette var rettet til Henri — „har trodsset Keiserdømmets Love ved at hjælpe en Forbryder, en listig Kvinde, i at undgaa Retfærdigheden.“

„Stig hellere en brutal Libertiner,“ afbrød Lelias Elsker ham.

„Og De maa underkaste Dem Følgerne af Deres taabelige Midderlighed; Hvad Dem betræffer,“ vedblev han, fæstende sine Dine med et forfærdeligt Udtryk paa vor Helt; „De som er en russisk Undersaat! —“

„Det er Løgn;“ sagde Charles; jeg er en Engländer.“

„Det staaer endnu til at bevises. Havde jeg fundet Dem villig til at oprette Deres Galskab og Taabelighed, saa kunde jeg, hvor stor endog Deres Forbrydelse har været, have ladet mig bevæge til at tilgive Dem; men nu er Naadens Time forbi.“

„Og Gjengjældelsens Time vil snart komme,“ udbrød Henri harmfuld.

„Min Gesandt, hvem jeg personlig kjender og er anbefalet til, vil finde Midler til at reklamere mig endogsaa fra Deres Hænder; og naar jeg engang er fri, saa findes der ikke noget Hof i Europa, hvor jeg ikke skal offentliggjøre Storfyrst Constantins Skjændsel og hans Faders Ministers Underdanighed for ham.“

Naar vi betænke den Stilling, hvori Vennerne befandt sig, var dette en høist uforsigtig Tale; thi den forraadte Rundsab om en Handling, som endogsaa den russiske Despot maatte skamme sig for. Grevens

Ansiget blev næsten liigblegt af Maseri, medens et roligt Smil leirede sig over den gamle Sekretairs Ansigt.

En Klokke i det tilstødende Værelse lød to Gange meget voldsomt. Berkendorf forlod Værelset; men efter en kort Graværelse vendte han atter tilbage.

Han hviskede Pilnitz nogle Ord i Øret, og denne nikkede med Hovedet som for at tilkjendegive, at han havde ventet det; derpaa aabnede han en stor Portefeuille med en Nøgle, som han var fastgjort til en Sølvkæde om sin Hals, udtog et Stykke Papiir, forsynet med et massigt Segl og begyndte at skrive.

„En Ordre for vor Fængsling,“ tænkte de unge Mænd, som endnu begge vare overbeviste om, at deres Gesandters Indflydelse med Tiden vilde skaffe dem paa fri Fod igjen; og dette vilde maaskee ogsaa være fleet, hvis disse havde faaet deres Skjæbne at vide.

„I detmindste har min Tjener ikke havt nogen Deel i Forbrydelsen, om nogen Forbrydelse er bleven begaaet,“ sagde Charles. „De vil tilstaae ham hans Frihed, ihvad De ogsaa finder Dem berettiget til at gjøre med os.“

„Nei!“ tordnede Ministeren.
„Følge hvilken Autoritet vil De holde ham tilbage?“

„Ifølge min Billie — som De vil finde ligesaa haardnakket og ubøilig, som Deres egen. „Tænk De, at Englænderne ere de eneste Mennesker, hos hvem man kan finde en bestemt Billie?

„Jeg protesterer —“

„J ville faae tilstræffelig Tid haade til at protestere og reflektere, mine Herrer; den samme Bogn, som bragte Eder herhen, vil føre Eder til Eders Bestemmelsessted. Farvel.“

„Et Ord, Hr. Greve,“ sagde Henri de la Tour; „jeg underretter Dem forud om, at idet De saaledes summarisk udjager os fra Rusland — hvilket jeg formoder er Deres Hensigt — De vil paadrage Dem et stort Ansvar.“

„Jeg er beredt paa at imødegaae det.“

„England vil fordre Satisfaction af Dem.“

Ministeren og Sekretairen vekslede et cynisk Smil med hinanden, og efterat den første havde kaldt paa en af Officiererne, som under Sammenkomsten var forbleven i Værelset, hviskede han nogen Tid til ham; hvorpaa han bukkede sig for sine Offere og forsvandt.

„Denne Wei, mine Herrer,“ sagde Politiofficiere, saasnart hans Superieur havde forladt Værelset; „Bognen venter.“

„Naturligviis vil De tillade os først at vende

tillbage til vort Hotel?" bemærkede Charles; „vi kunne ikke forlade St. Peterborg uden vor Bagage.“

„Naturligvis," svarede Russeren, med et høfligt Blik, „det vilde være altfor ubehageligt.“

„De vil vel ogsaa tillade os at skrive til vore Venner," tilspøiede Henri.

„Enhver Villighed som stemmer overeens med mine Ordre og som jeg seer mig istand til at vise, skal blive Dem tilstaaet," sagde Officieren med et forekommende Smil.

„Hvor begive vi os nu hen, Hr. Charley?" spurgte Jack Curling, som begyndte at føle sig noget tung om Hjertet.

„Til Hotellet først.“

Den ærlige Fyrs Ansigt opklaredes ved denne Efterretning.

„Det glæder mig at høre," sagde han.

„Og derpaa frygter jeg, at vi maa begive os bort fra St. Petersborg," tilspøiede hans Herre.

„Dette Lands Tyranni er skjændigt! — at blive forjagen fra det ligesom en Forbryder, uden at opfylde Hensigten for min Reise! Det er nok til at gjøre et Menneske gal.“

„Af Glæde, skulde jeg tænke," bemærkede Stalkarlen; „der er intet Land saa godt, som England; Jeg vil see den, som skal faae mig til fremmede

Landt igjen! Jeg vilde før leve i den usleste Stald i England, end i et Palads i Rusland, det er nu min Tænkemaade!"

Officieren erindrede dem paa den høfligste Maade af Verden om, at de ingen Tid havde at spille, og idet han gik i Spidsen, førte han dem til Vognen. Det var nu saa mørkt, at de ikke kunde see, at det var en anden Vogn end den, som havde bragt dem derhen; neppe havde de sat sig ned, førend Dørene bleve lukkede i Laas.

„Hvad kan dette betyde?“ spurgte Henri.

Førend hans Ven kunde svare ham, hørte man en Fjeder blive anvendt og Vinduerne blive tillukkede med Jernskodder.

Charles Bavaşjeur udstødte et Suk.

Hans Ven gjentog Spørgsmaalet.

„Det betyder, at vi rejse til Siberien,“ svarede vor Helt.

„Gud været lovet,“ bemærkede Jack, „at vi dog rejse nogensteds hen; thi ethvert andet Sted er bedre, end Rusland.“

Overbældede af Fortvivlelse og Rædsel over deres Stilling, sadde de to Venner en lang Tid tause, holdende hinanden i Haanden, medens Tjeneren, i Glæden han følte ved den Tanke at han skulde forlade det Land, han afskyede, i sit Hjerte anstillede

Betragtninger over, hvormeget nærmere vel Sibirien kunde være til Harleyford.

Da Grev Berkendorf forlod Bærelset, var det for at gaae til Storfyrst Constantin, som befandt sig i et tilstødende Kabinet, der var saa snildt indrettet, at han baade kunde høre og see Alt, som passerede i Uundersøgelsesbærelset.

Han var lille af Væxt, i Sammenligning med sin Fader og Broder, af et mere listigt end forstandigt Ansigtsubtryk; men i det Dieblit Ministeren traadte ind, vare hans Træk saa fordreiede af Liden-skab, at hans naturlige Udtryk ikke kunde opdages deri.

„De Taaber!“ udbrød han.

„Deres Keiserlige Høihed hørte altsaa —“

„Hvert Ord,“ sagde Prindsen. „Berkendorf, jeg hverken kan eller vil tilgive disse Fremmedes Ufor-skammenhed; mit Navn maa ikke blive gjort til en Skive for Latter i Europa; de maa bringes til Taushed.“

„Har Deres Keiserlige Høihed bestemt, hvorledes?“

„Ikke ved Døden — det vilde være for naadig en Straf.“

„Minerne da?“

„Nei! men ved deres levende Begravelse i Sibe-rien. Jeg veed vel, at ifølge Ruslands Love min

Fader alene har Ret til at udstiede en saadan Ordre," vedblev den unge Tyrann; „men De, Berkendorf, kan nok arrangere det. Den Tid kan vel endnu komme," sagde han langsomt, „da jeg med fuld Ret kan iværksætte dette."

Greven bukkede sig.

„Vil det skee?"

„Ja min Prinds; og dersom det opdages, saa vil jeg overlade det til Deres Retsærbighedsfølelse at forsone min Lydighed mod Dem med min Pligt imod Keiseren."

„Jeg lover Dem dette," sagde Storfyrsten, paa samme Tid naadigt udstrækkende sin Haand til Greven, som kyskede den ærbødigt.

„Har De sendt Bud efter Tichoff?" spurgte Prindsen.

„Ja, Deres Høihed."

„Og hans Rone?"

„Efter Begge, som De befalede."

„Hun er Lelias Cousine," vedblev Constantin, „og jeg vil sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at opdage Lelias Skjulested. Hun skal finde, at min Haardnækkethed ligner hendes Stoltthed. Spar ingen Møie for at sikkre mig Held; jeg har sat mit Hjerter derpaa."

Ibet han sagde dette, vinkede han med Haanden til Berkenдорf, som forlod Kabinettet for at udføre de Befalinger, han havde faaet.

23de Capittel.

Foragt væbner Sjælen med en Udholdenbed saa stærk,
At selv Undertrykkelsen ikke kan beseire denne. —

Heir af the Sept.

Da Baron Tichoff modtog den høflige og venstkabelige Billet fra Hovedet for det hemmelige Politi, følte endogsaa hans underdanige Natur Noget som lignede Garme; thi han forstod godt den hemmelige Mening og frygtede, at hans Kones Bestemthed skulde nedbrage Berkenдорfs og Storsyrst Constantins Brede over hendes forsvarsløse Hoved. Han var heller ikke ganske fri for en urolig Følelse med Hensyn til de senere Følger for ham selv; thi en Embedsmand, som engang er mistænkt i Rusland, befinder sig allerede paa Veien til Unaade. Den Tanke, at gjøre det mindste Forsøg paa at advare hende for Faren eller beskytte hende for de kun altfor sandsynlige Følger af

hendes Ubetænkksomhed, faldt ham ikke et Dieblif ind; som det er Tilfældet med egentjærlige Mennesker, var hans Frygt for ham selv stærkere end for den Kvinde, som han ved Vrens og Manddommens Love var forpligtet til at beskytte. Det er en Selsfølg, at han besluttede strax at adlyde; havde man befaleet ham at føre hende til Skafottet istedenfor til Ministerens Hotel, saa vilde han uden at betænke sig et Dieblif have adlydt denne skjændige Befaling.

„Alexia,“ sagde han i en venlig Tone, som var saa forskjellig fra hans sædvanlige Maade at tiltale hende paa, at hans Kone betragtede ham med Forbauselse, „jeg ønsker, at Du skal tage ud med mig iaften for et Par Timer.“

„Hvorhen?“ spurgte det umistænksumme Offer.

„Hvorhen!“ gjentog han spørgesfuldt. „I Fruentimmer ere altid saa nysgierrige. Du tør vel nok betro Dig til din Mand. Sagen er, at jeg venter Gæster, hvilke jeg gjerne vil undgaae at see.“

„Mere Hemmelighedsfuldhed!“ bemærkede den ulykkelige Kone med et Suk. „Selv Atmosfæren, jeg indaander, er besvangret dermed; den klynger sig til mig ligesom en Skygge. Skal jeg aldrig kunne yttre Tanken frit, naar den svæver paa mine Læber? skal jeg ikke kunne leve, uden at hvert Ord, hvert Blik

bliver bevogtet? Selv Tilværelsen bliver en Byrde under saadanne Omstændigheder."

"Ikke i Rusland," var Svaret.

"Gud give, jeg aldrig havde seet dette Land! det forekommer mig som et uhyre Fængsel."

"Det er et Fængsel for dem, som trodse dets Love," bemærkede hendes Mand alvorligt; "for dem er der ingen Udflugt; seent eller tidligt komme deres hemmeligste Tanker og Handlinger for Lyset for at veies og straffes. Jernhaanden kan i Maanedes, ja i Aar være udstrakt over dem, men den vil sikkert falde paa dem tilsidst. Men dette kan ikke have noget Hensyn til Dig," vedblev han, i noget ironisk Tone; "Baronesse Tichoff, Hustruen af en af det hemmelige Politis Chefer, er for klog, for lydig til at sætte sit eget eller sin Mands Liv i Fare ved en Forbrydelse; hun kjenner for godt Følgerne deraf."

"Stig hellere, at hun har altfor megen Agtelse for sig selv," sagde Alexia stolt idet hun reiste sig fra sit Sæde. "Jeg vilde ønske, at Alle havde et Hjerte, saa frit for Selvbebreidelse som mit! jeg vil ikke gjøre Dig flere Spørgsmaal, siden Du behager at give Drakelsvar; jeg giver efter. Er det langt vi skulde begive os?"

"En halv Times Rjoretour."

"Skal Ivan ledsage os?"

„Nei,“ svarede Baronen noget forvirret; „det kan muligviis blive seent, inden vi komme tilbage, og det er urigtigt at udsætte hans Helbred for et Kæf, ved at give ham saa tidligt Smag for Adspredelse og Fornøielse.“

„Fornøielse!“ forunderligt nok, at dette Ord ikke fik hans Læber til blegne.

Baronessen vilde have trukket sig tilbage for at klæde sig paa; men hendes Mand underrettede hende om, at dette var unødvendigt.

Alexia erindrede, at en nye Opera skulde første Gang opføres denne Dag, og formodede, at de vare i Begreb med at tage derhen.

„Tag dit store indiske Schawl over din Dragt,“ sagde han, idet han til samme Tid saae paa sit Uhr med nervøs Uengstelighed, frygtende for at fremstille sit Offer et Minut for silbdigt for Grev Berkendorf. — Efter saa Minuter var Damen færdig, og de kjørte bort; hendes Mand vedblev at samtale med hende, indtil Vognen standsede; Baronessen saae op og bemærkede til sin Forbauselse og Skræk, at de besandt sig ved den Mands Bolig, som næst efter Czaren frygtes meest i Rusland.

„Er det hertil, Du har ført mig?“ udbrød hun.

„Jeg kom just til at tænke paa, at jeg maatte tale med Greven om nogle vigtige Forretninger, svæ-

rede hendes Mand undvigende. „Du gjør bedst i at stige ud for nogle Minuter; det var ikke længere siden end igaar, at Grevinde sagde, hun længtes meget efter at see Dig.“

Alexia lod sig ikke føre bag Lyset; hun indsaar strax, at Baronnen havde faaet Befaling til at føre hende for Ministeren; — hun følte, at hun stod i Begreb med at underkaste sig en officiel Undersøgelse, maaskee noget endnu værre, og den Foragt, hun følte over hans skjændige Dvetungethed og Underdanighed mod sine Tyranner, gav hende Styrke til at undertrykke alle ydre Tegn til Frygt.

„Jeg er beredt,“ sagde hun.

Baronnen hjalp hende at stige af og, som en galant Egtemand, tilbød han hende sin Arm for at føre hende ind i Hotellet; hun afflog imidlertid Tilbudet og skred med faste Skridt frem ved hans Side. De bleve modtagne af to paalidelige Embedsmænd og førte til det samme Værelse, hvori Charles og Henri de la Tour nylig havde været Fanger.

Grev Berkendorf var endnu travlt beskæftiget med at skrive, tilligemed hans mørktudseende Sekretair og Raadgiver, Pilnitz.

Sidstnævnte Person reiste sig ved deres Indtrædelse og, efterat have sendt Directeuren et halvt satirisk, halvt venfabeligt Smil, trak han sig tilbage.

„Ah! min kjære Fr. Baron," udbrød Ministeren i hønningssød Tone, „det glæder mig overordentligt at see Dem. Fru Baronesse! dette er en uventet Fornøjelse."

Bød Ordet „uventet" fæstede Alexia sine Bine paa ham med et forskende Udtryk, vel vidende, at han kun modtog saa uventede Besøg.

„Dg heldigt tillige," „tilføiede Greven," siden det fritager mig for Nødvendigheden af en formel Bisit hos Dem, min Frue, for at fremkomme med nogle Spørgsmaal, som, det gjør mig ondt at maatte sige det, jeg maa have Svar paa."

„Nogle Spørgsmaal!" gjentog Damen.

„Af min Rone, Fr. Greve!" sagde hendes Mand med velforstilt Forbauselse.

„De veed vel, at Deres Frue er en Niece af Zmanen af Dargo?"

Baronen tilstod, at han var bekendt med dette Factum.

„Dg sølgelig en Cousine af Xelia Mullah, der, som De vel veed, uagtet alle Politiets Anstrengelser hidindtil er undgaaet dette."

„De kan sikkert ikke mene, at min Rone skulde have været saa usorgtig at" —

„Jeg veed det," afbrød Ministeren; „der findes ikke et Huus til i St. Petersborg, som kunde have ydet

hende Ly. Deres Loyalitet er ikke mistænkt, Hr. Baron. Jeg veed ogsaa, at en ung fransk Herre har været skjult der næsten hele Dagen igaar — at Flygtningen ved Hjælp af ham og en ung Englænder har besøgt Fæstningen Schlißelsburg. Jeg havde gjort Forberedelser for hendes Arrestation, naar de vendte tilbage," tilføiede han, „da hun, ved en Manœuvre, som var ligesaa dristig som uventet, udslap mig."

Til Trods for den Frygt, hun naturligviis følte for sin egen Skyld, kunde Alexia ikke undertrykke en uvilkaarlig Følelse af Tilfredsstillelse.

„I Betragtningen af Deres Tjenester og Troskab," tog Ministeren atter Ordet, henvendende sig til den underdanige Egtemand, „er Czaren villig til at see igjennem Fingre med denne Baronessens Indiskretion, for ikke at bruge et strengere Udtryk."

Den betitlede Nar blev rørt næsten til Taarer, idet han med veltalende Ord udtrykte sin Taknemlighed over hans Keiserlige Majestæts Godhed og Nedbladenhed. Alexia betragtede dette Tegn paa hans Nedrigheid med, om muligt, endnu større Foragt.

„Men paa een Betingelse," tilføiede Greven.

„Naturligviis," svarede Baronnen; „selv Himlen fordrer Anger og Bod, sørend den tilgiver, og Czaren er Guds Vicekonge paa Jorden; min Kone vil være

lykkelig og taknemlig ved at kunne affone sin Feil ved en oprigtig Tilstaaelse."

Damen forblev taus.

"Hvor er Lelia Mullah skjult?" spurgte Berkenborf. "De kan sikkert ikke være saa uklog at vedblive med Deres Taushed," tilspøiede han, efter at have ventet nogle Diebliske.

"Alexia!" udbrød Directeuren, "dette er Daarskab. Kan Du nægte, at Lelia har været skjult i mit Hotel?"

"Og at Henri de la Tour tilbragte den største Deel af Dagen der?" tilspøiede Chefen.

"Jeg tilstaaer Intet og nægter Intet," sagde den uhykkelige Dvinde med Fasthed; "jeg er i Deres Hænder, gjør med mig, hvad De behager."

"Tænk paa Deres Mand!"

Den Appæl var den sidste, som skulde kunne rokke hendes Beslutning.

"Paa Deres Barn!" tilspøiede Greven.

Ved Hentydningen til hendes Søn, brast Baronessen i Taarer og sank ned i den Stol, der, som vi i forrige Kapitel omtalte, var fastgjort til Gulvet foran det eneste Bord i Værelset.

Ikke saasnart havde hun taget Plads, førend Greven trykkede med Haanden paa Haandgrebet af et Instrument, som var skjult under Pulten, ved hvilken

han fornylig havde skrevet, og trak det henimod sig; en kunstig Mechanisme blev sat i Bevægelse, og Alexia fandt sig fastgjort til sit Sæde ved to halvcirkelformige Staafsjedere, som pludselig greb hende omkring Livet.

Hendes Ansigt blev dødblegt; men hendes Mands Træk forbleve kolde og ubevægelige. Han vidste, at det gjaldt hans Frihed og hans Post, hvis han tilkjendegav enten Utilfredshed eller Skade ved et Ord eller Blik, om han endogsaa sølte nogen.

„De vil sikkert ikke tvinge mig til at bruge Midler, som det skulde gjøre mig ondt at maatte bringe i Anvendelse mod en Person af Deres Kjønn og Rang,“ sagde Berkendorf, som nu havde forandret sin høflige Tone og sit galante og forekommende Væsen til en russisk Dommers alvorlige Stemme og barske Holdning. „Vær fornuftig; De kjender ikke den Fare, De udsætter Dem for ved Deres Haardnakkenhed.“

„Jeg gjetter den,“ svarede Alexia, „thi jeg veed, i hvis Hænder jeg er falden.“

„Loven erklærer, at i Tilfælde af Halstarrighed Bidfsken —“

„Bidfsken!“ skreg den uhyggelige Dame i en forfærdet Tone, thi selv hendes Indbildningskraft havde ikke troet ham istand til en saadan Barbarisme, „det kan ikke være Deres Mening. Bidfsken — og mod en

Qvinde. — Alt, hvad der kaldes Mand, vilde raabe Skam over en saadan Skjændsel."

"Den er bleven anvendt paa et ligesaa skjønt Legeme som Deres," bemærkede Ministeren, uden at lade sig røre af hendes Ord.

"Vær klog, Alexia", sagde hendes Mand; "det er endnu Tid at —"

"Usling!" udbrød hans Kone, "jammerlige, foragtelige Kujon! Væsen uden Hjerte eller Sjæl, uædlere end selve Dyret! Det usleste Dyr forsvarer sin Mage. Jeg foragter og væmmes over Dig."

Baron Tichoff bed sig i Læberne og vendte sig bort.

"Tiden gaaer hen med unyttig Snak," sagde Greven; "vil De give den Underretning, jeg forlanger?"

"Jeg kan ikke."

Han trak vantro paa Skuldbrene.

"De mener, at De ikke vil."

Baronessen svarede ikke.

"Det gjør mig ondt for Dem, Tichoff," bemærkede Berkenдорff, "men mine Ordre ere strenge; hendes Gjenstridighed giver mig intet Valg. Ved Himlen!" tilføiede han; thi han følte virkelig Noget, som lignede Beundring over det Mod og den Sjælsfasthed, Offeret lagde for Dagen, "jeg vilde gjerne have skaanet hende."

„Czarens og Himlens Villie fkee,“ svarede den underdanige Egtmand; „jeg har prøvet Alt for at bevæge hende; hun har sat min saavel som sin egen Sikkerhed i Fare; naturligviis har jeg Intet at sige til hendes Forsvar. Jeg stoler paa Deres Ven skab og Retfærdighedsfølelse ved Indberetningen om min fuldkomne Ustyldighed i dette mørke Forræderi og min Underkastelse i hans Keiserlige Majestæts Villie.“

Chefen for det hemmelige Politi buffede alvorlig; hvad ogsaa hans private Mening om Baronens Handlemaade kunde være, var Diebliffet til at udtrykke denne endnu ikke kommet.

„Frygt ikke, at jo Deres Hengivenhed vil blive forstaaet og belønnet,“ sagde han.

Ved disse Ord tog han atter Plads ved Bordet og ringede to Gange med Kloffen; Stolen, i hvilken Fangen var fastgjort, sank langsomt ned i et Værelse neden under, idet den lod Gullet, hvorigjennem den var forsvunden, forblive aabent.

„Maaskee De hellere vil trække Dem tilbage,“ sagde han til Baronen.

„Min Loyalitet og Hengivenhed kan udholde selv denne Prøve,“ svarede Hylleren. „Jeg beder Dem paa den rette Maade at melde min Handlemaade.“

Hadde det været nødvendigt at bevise sin Hengivenhed ved selv at paatage sig den frygtelige Skænd-

selsgjerning, som skulde udøves paa hans Kones Person, saa vilde Uslingen uden Betænkning have udført dette umandige, fornedrende Arbeide.

Strax efter hørte man Lyden af de faldende Slag; eet bittert Skrig fulgte, derpaa var Alt stille; ikke et Suk eller Skrig udstødte Offeret.

Begge Bødlerne, thi dette er det eneste passende Navn for saadanne Uhyrer, forbleve tause, ventende hvert Dieblif at høre Raab om Naade og den Erklæring, at hun var beredt til at tilstaa. Kun lidet kjendte de til Bestemtheden og den heltemodige Natur hos den Kvinde, de havde skjændet.

Ved det tyvende Slag af Pidsken saae Greven betænksonmt paa sit Uhr; fire Slag endnu fulgte efter; der var en Pause i denne ensformige, skrækindjagende Lyd, og Diebliffet derefter traadte en Mand — vi bede om Forladelse for dette urigtige Udtryk — en Maskine i Stikkelse af en Mand i Uniform ind i Bærersæt. Det var den Chirurg, som havde Befaling at være tilstede ved lignende Feiligheder.

„Nu, Hr. Doctor,“ sagde Ministeren, hvad har De at melde?“

„Personen er besvimet; det vilde være uden Nytte for Diebliffet, at fortsætte; thi hun vilde ikke kunne føle det.“

„Kan det skee uden Fare for hendes Liv?“

„Neppe.“

Det var ikke af Menneſſeligheidsfølelſe, at dette Spørgsmaal blev gjort, men kun paa Grund af hans Ønſke at bevare den eneſte Ledetraad til en Opdagelſe, i hvilken det keiſerlige Uhyre, Conſtantin, var ſaa dybt intereſſeret, og ſom havde trodſet alle det hemmelige Politis Anſtrengelſer.

„Opſæt Operationen, indtil jeg giver Signalet og træf imidlertid de nødvendige Forholdsregler til at bringe Patienten tilbage til Bevidſthed.“

Chirurgen bukkede ſig og forsvandt.

Nogle af vore Læſere kunne maaskee antage dette for et overdrevent Maleri af den ruſſiſke Grusomhed; vi kunne kun ſvare, at det er ſandt. Under et tre Maaneders Ophold i St. Petersborg, hørte Forfatteren om mere end eet Tilfælde, da Damer af høi Rang hemmeligt bleve pidskede i Politiministerens Huus; og i et Skrift, ſom nylig er udkommet betræffende Ruſland, vil man finde ſamme Paaſtand fremført.

En af Grundene, hvorfor Prinds Galitzin, ſom opholdt ſig mange Aar i Paris, var flygtet fra ſit Fødeland, ſom han fraſagde ſig med Rædſel, var denne, at en Dame, for hvem han følte megen Godhed, var bleven underkaſtet denne ſkændige Straf og ſom en Følge deraf havde begaaet Selvmord. Hun havde

opbakt Storfyrstinde Marias, Enke efter Hertugen af Leuchtenbergs Skinsyge og Had.

„De vil ikke røkke hendes Besslutning, min kjære Hr. Greve,“ bemærkede Baronen filosofisk; „som de fleste af hendes Landsmænd er hun gjenstridig som selve Fanden. Der gives kun eet Middel, hvorved hun kan underkues, dersom De vil tillade mig at nævne det.“

Det er unødvendigt at sige, at den forlangte Tilladelse naadigt blev tilstaaet.

„Hun er Moder,“ vedblev det hjerteløse Uhyre; „Trubfelen at ville berøve hende hendes Barn kunde muligviis bevæge hende til at tale.“

„Min kjære Tichoff, hvorfor tænkte De ikke før derpaa?“ spurgte Ministeren.

„Jeg tænkte paa det.“

„Hvorfor fremkom De da ikke dermed?“

„Fordi man kunde have antaget det for Svagbed af mig og Lyst til at fritage hende for Straffen, og der vilde da kunne næres Tvivl om min Loyalitet og Hengivenhed. Nu kan ingen saadan Misforstaaelse opstaae.“

„Bisfelig ikke,“ svarede Greven tørt. „Den Plan, De foreslaaer, er findrig og kan muligviis lykkes. Ja,“ vedblev han efter nogle Diebliffes Overveielse, „det er den eneste Mulighed. Føer Baronessen

strax hjem. Naturligviis maa De indestaae for hendes Sikkerhed."

„Med mit Liv," var det frygende Svar.

„Jeg frygter, min kjære Hr. Baron, at dette vil blive Bøden derfor, dersom nogen uförudseet Hændelse skulde indtræffe, og enten Deres Kone eller Barn ikke skulde møde, naar dette fordres. A propos, denne Deres sidste Idee var udmærket; jeg misunder Dem næsten Vren deraf. Er det en Dreng?"

„Ja det er."

„Hvor gammel er han?"

„Omtrent otte Aar," svarede Tichoff urolig; thi uagtet hans Egeghibighed for Alexia nærede han dog Kjærlighed for Ivan og han skjælvede for, at han i sin Iver kunde have drevet sin Estergivenhed for vidt.

Paa et Tegn fra Ministeren, kom Stolen op fra Pinekammeret, hvori den var bleven nedhissset, med Offeret fastbundet til Sædet. Hendes Klæder vare atter blevne ordnede, for at intet skulde støde Ministerens og hendes Mands samvittighedsfulde Delikatesse. Alexia var liigbleg; i sine Lidelsers Døds smerte havde hun bidt sin Underlæbe igjennem, og, enten paa Grund af de stærke Pirringsmidler, som vare blevne anvendte for at bringe hende tillive igjen, eller af Harme over Baronens Nedrigheid, lynede hendes Dine foragteligt, idet hun fæstede dem paa ham.

„Bort næste Møde haaber jeg vil blive af en behageligere Natur,“ sagde Grev Berkenndorf, idet han bukkede sig høflig. „Det skal være mig en Glæde at turde frembære Fru Baronessen min Hylbning som Ven.“

„Vi ville aldrig sees igjen,“ svarede den skjændede Qvinde.

Ministeren smilede blot af det, han betragtede som et meget naturligt Bredeudbrud af hende.

„Tillad mig at føre Dem til Deres Vogn,“ sagde han.

Saa snart Fjebrene vare borttagne, reiste Alexia sig fra Stolen, og opretholdt af en Udholdenhedskraft, som Faa, der betragtede hendes fine Lemmer, vilde have troet mulig, gif hun uden Hjælp henimod Døren.

„Er det mig tilladt at begive mig bort?“ spurgte hun.

„Visselig. Deres Mand vil ledsage Dem; De maa virkelig tillade, at enten jeg eller Tichoff rækker Dem sin Arm for at føre Dem til Deres Vogn,“ vedblev Greven, som saae, at hendes Blegghed tiltog; „jeg kan ikke finde mig i Ubehageligheden af, at Tjenestefolkene skulde see Dem i denne Tilstand.“

„Deres Arm da,“ sagde Baronessen. „De indgyder mig mindre Afsky end han.“

Berkendorf tænkte ved sig selv, at hun havde Ret.

Da deres Herre førte Damen til Vognen, som hele denne Tid havde ventet foran Hotellets Port, buffede Tjenerne i Forværelset sig dybt. Patterligheden hos disse Civilisationens Aber er endnu afftyligere, end deres raæ Væsen.

Under Kjøretouren hjem blev der ikke væglet et Ord imellem Baronen og hans Kone. Baronessen afflog endnu bestandig sin Mands Arm og gik med faste Skridt til sit eget Værelse, omendstjændt Smerten, hun leed, maa have været forførdelig.

Hendes Tyræn fulgte hende.

„Alexia,“ sagde han, „Du troer, at Du har seiret ved din Haardnækkhed. Du tager Feil; der gives Pinsler, som Du ikke drømmer om, — Smærter, som ville gjennemboe dit Hjerte. — Du er Moder!“

Det bønfuldende Blik, hun sendte ham, vilde have smeltet et Steenhjerte.

„Jeg forlader Dig nu,“ tilspøiede han; „imorgen ville vi tale videre om denne Gjenstand. Guff mine Ord og vei dem vel. Ivæns Sifferhed, maaskee hans Liv afhænger af Dig.“

For et Dieblif gav Moderhertet efter, og hun græd bitterligt.

„Det er godt,“ mumlede Baronen, da han forlod
Bærelset; „denne Trusel har rystet hende.“

„Min Dreng! mumlede Alexia, seende efter ham.
— „Uhyre, Du vil aldrig mere faae ham at see!“

24de Capitel.

Erfarenheden lærer os,

At Bestemthed ene er en Hielp i Noen.

Shakspeare.

Ikke saasnart var Alexia af sin feige Egtemand bleven
overladt til sit eget Kammeres Ensomhed, førend hun
hensaldt i en af disse dybe Grublerier, som gjerne
gaae forud for de vigtigste og meest afgjørende Hand-
linger i vort Liv. Offeret var blevet tilføiet en dobbelt
Beskæmmelse, som Dvinde og som Hustru; det er vel
sandt, at Smerten af en saaret Kjærlighed ikke kom
til for at forøge hendes Lidelser, thi man havde
tvunget hende til sit Giftermaal. Hun havde aldrig
følt Kjærlighed for Baronen — deres Naturer stemte
for lidt overeens — men i sin Sjælsrenhed havde hun
forsøgt at agte sit Barns Fader. Det havde imidlertid

ikke været hende muligt; Foragt — en brændende, fortærende Foragt var nu traadt istedetfor enhver anden Følelse.

Hun var bleven pidsket — pidsket som en Slavinde og det af en Bøddel, om ikke i hans Nærværelse saa dog ikke længere borte, end det baade kunde høres og tillades af den — nei ikke Mand — den Ting, som ifølge Guds og Naturens Love var forpligtet til at beskytte hende.

Svøben havde saaret mere, end hendes fine Legeme — den havde naaet hendes Sjæl, og i flere Timer laae hun stille, udlækkende Hævnpplaner.

Som vi før have bemærket, elskede Baron Tichoff sin Søn; maaskee gives der saa Væsener, som ere saa fornedrede, at der ikke kan findes et Baand, som forener dem med Menneskeheden. Hendes Mand's Kjærlighed for sin Dreng var dette enestaaende Led.

Den ulykkelige Dvinde elskede ogsaa Sønnen, ikke med hans Faders lunefulde Svaghed, hvis Overbærenhed allerede truede at gjøre Ivan egenkjerlig og lunefuldt; men med Moderkjerlighedens dybe langtstuenende Omhed, hendes Hjerte skjælvede for hendes Barns tilkommende Løbebane, udsat, som han var, for en saadan Faders besmittende Indflydelse — han, som paa eengang var Slaven af og Instrumentet for en Despotisme, som hun hadede og affhyede.

„Jeg vil redde ham," mumlede hun, „før end den moralske Gift har plettet hans rene Natur; han skal ikke blive opdragen til at frygte Tyrannens rynkede Pande — til at undertrykke enhver Impuls, naar den fødes i hans Hjerte — hans Liv skal ikke blive en væmmelig Masse, en skamløs Lagn. Nei, han skal være fri — fri som Luften paa mit Fødelands Bjerger — fri som Gud bestemte Mennesket til at være, da han indprægede sit majestætiske Billede paa det Støv, han beaandede. Han maa forlade Rusland — og for evig; men hvorledes?"

Længe og ivrigt overveiede Alexia den Plan, hun havde fattet for at frelse sin Søn ikke alene fra hans Faders Magt, men ogsaa fra dette uhyre Tyranni, som fra Buggen til Graven fordrer Opoffrelsen af Tanke, Villie, Handling, Sandhed og Dyd af enhver russisk Undersaat. Det var en rig Medgift, hun tænkte at give ham — kostbarere end Jordens Afgud, Guldet, eller Vergjerrighedens Phantom, Magten, — et Moderhjerte alene kunde have udtænkt Gaven — det var hans Individualitet, hun skjænkede ham.

Alexia vidste fuldkommen vel, at det var hendes Cousine Lelias Hensigt at søge Ly hos den armeniske Banquier, Issoff, samt de Midler, Schamyl havde givet hende til at tvinge denne frygtomme, gjærrige Renegat til at sørge for hendes Sikkerhed, selv om

dette maatte skee med Fare for hans egen Sikkerhed, og paa Kundskaben herom byggede hun sine Planer, hvis Fremgang berøede paa Hurtighed, saavelsom Mod.

„Himlen være lovet, at man ikke iagttager mig,“ tænkte hun. „Man frygter ikke for, at den pidslede Slavinde skal undslø. Taaber! de kjende kun lidt, hvad et Dvindehjerter er istand til, naar det er blevet skjændet og piint, som mit. Imorgen vil det være forseent — imorgen vil ethvert Die i denne Glendigheds Hule agere Spion mod mig — Slaven som i spottende Ydmyghed bøier sig for mig, idet han tjener mig, vil berette ethvert Ord og Blik til sin usle Herre. Ja, den Time, hvori man troer mig ude af Stand til at handle og bestemme mig, usølsom for Alt, undtagen for Smerten og Skammen, er den eneste, der er mig tilovers for Handling.“

„Det er haardt meget haardt, at maatte skilles fra ham,“ udbrød hun høit, „men vi skulle atter mødes i Himlen!“

De Smertenstaarer, som fulgte, viste, hvor frygtelig den Smerte var, som denne Tanke forarsagede hende, og dog kunde hun ikke roffes i sin Beslutning, uagtet det var ligesom at sønderrive enhver Nerve i hendes unge Hjerter, medens dette endnu slog og sølte Smerten; thi Alt, hvad dette kjendte og nogensinde havde kjendt, af Kjærlighed og Lykke var

concentreret i det Barn, fra hvilket hun nu var i Begreb med at skulles skilles for evig.

Idet hun langsomt reiste sig op fra sit Leie, aabnede hun Døren til Forgemaffet og lyttede. Alt var taust; en Ræst af Følelse for hendes Stam havde bevæget Baron Lichoff til at sende hendes Tjenestefolk bort, under Foregivende af, at deres Frue var syg, og at fuldkommen Tausshed var nødvendig.

Hans Kjærlighed følte ikke det Mindste ved den Omstændighed, at hun var bleven pryglet, pidsket og fornædret; men hans Stolthed satte sig op mod den Tanke, at dette skulde blive bekjendt.

„Hun vil være roligere imorgen,“ tænkte han; „og da vil jeg tale Raison med hende.“

Fra Forværelset steg Alexia ad en hemmelig Trappe op i sin Søns Kammer. Omendstjændt enhver Bevægelse af hendes fine Lemmer medførte Pine, vovede hun neppe at drage Veiret, og hendes Skridt vare ligesaa lette som dengang, hun som Barn befandt sig paa sit Fødelands Bjerger.

Synet af hendes Barn — sovende, i sin lille Seng, med den ene Arm henkastet paa Tæppet og den anden udstrakt under Hovedet, med et Smil paa de halvt aabne Læber som om en Engel havde omsvævet ham i Drømme — rystede et Dieblisk den Beslutning, hun havde taget; hun følte, hvor haardt det var at

skilles fra ham, endogsaa for det korte Tidsrum, hun havde tilbage af Livet. Med en Qvindes Natur og moderlige Kjærlighed kunde hun have ønsket, at hendes sidste Blik maatte have hvilet paa hans Træk — at den sidste Lyd, som naaede hendes Dren her paa Jorden maatte have været Modernavnet, udtalt af hendes Barn. Læns knælede hun ned ved Siden af sin sovende Skat og bad, — thi Bønnen bringer Styrke.

Tilslidst hvilede hun Navnet Ivan.

Drengen aabnede sine Dine, ikke som om han var bleven opskræmmet af sin Søvn, men roligt som en Dueunge ved Moderfuglens Stemme, som forkynder den Morgens Nærmelse.

Idet han hævede den Arm, som laae ovenpaa Sengetæppet, slyngede han den om hendes Hals og nærmede sin Kind nær til hendes. Han fandt den vaad af Taarer og kold som Marmor.

Slagen af Forbauselse og Skræk, drog Barnet sig tilbage.

„Mama! Mama!“ udbrød han, „hvorfor er Du saa kold?“

„Jeg er ikke rask, Ivan.“

„Og Du har grædt! Jeg vilde ønske, at jeg var en Mand, og jeg vilde dræbe dem, som have gjort Dig Ondt; men jeg vil sige til Papa, at han skal

dræbe dem for mig. Hvorfor græder Du", vedblev han, idet han med barmhertig Kjerlighed søgte at bortkysse Taarerne fra hendes Kinder. „Jvan har været meget artig og lært alle de Lectier, Du gav ham for.“

„Vi maa reise bort,“ svarede hans Moder trykfende ham med lidenskabelig Omhed til sit piinte Hjerte.

„Reise — hvorhen?“

„Hvorforsomhelst Gud vil give os et Hjem,“ vedblev Alexia.

„Dg forlade alt mit smukke Legetøi?“

„Ja.“

„Men ikke forlade Dig?“ udbrød Barnet. „Jeg vil ikke forlade Dig.“

„Jeg vil reise med Dig.“

„Da er jeg beredt,“ sagde Jvan. „Bryd Dig ikke om Legetøiet; Du kan kjøbe mig noget andet i vort nye Hjem. Reiser Papa med?“

„Nei,“ svarede den uheldige Kone ivrigt.

Dette Svar syntes at bedrøve den lille Arabat, som sprang ud af Sengen og i Taushed lod sig paaflæde.

Efterat hun havde flædt ham paa og forklædt ham saa meget det var muligt, førte Alexia ham til sit eget Værelse og beredte sig til at forlade Huset gennem Havedøren, til hvilken hun havde Nøglen.

Isorbeien samlede hun omhyggeligt de Juveler og Penge, hun eiede, i en lille Pafke og idet hun kastede en grov, svær Raftan over sig — en saadan, som bæres af den simplere Klasse af Fruentimmer i Rusland, steg hun ned fra Bærelset.

Isack Kirkens Klokke slog Midnatstimen, da Døren til den hemmelige Indgang — den samme, hvorigjennem Henri de la Tour var bleven ført til den lille Pavillon af Tjenerpigen — lukkede sig efter hende.

„Det er meget koldt, Mama,“ mumlede Barnet, som bittert sølte Forandringen fra sin varme bløde Seng til den skarpe gennemtrængende Natteluft.

Hans Moder trykkede ham nærmere op til sig; havde hun været stærk nok dertil, vilde hun have baaret ham ved sin Barm; men hun var for svag dertil.

„Er der langt til vort nye Hjem?“ spurgte han.

„Ikke langt, Ivan,“ svarede hans Moder; „men tael ikke, dersom Du har mig kjær; der ere slemme Menneſker i Nærheden, og den mindste Lyd kan tiltrække sig deres Opmærksomhed. Vær stille, min Skat dersom Du sætter Priis paa din Moders Liv.“

Dette var tilstrækkeligt; med et Mod, som vilde have gjort en mere fremrykket Alder Vre, undertryk-

kede den høihjertede Dreng sin Anurren over Kulden, hvilken han udholdt med Taalmodighed.

Det var saa bitterlig koldt og saa seent paa Natten, at Alexia og hendes Barn — som glede mere liig Spøggesser end levende Væsener, hen ad St. Petersborgs brede Gader — ankom til det Huus, hvori den armeniske Banquier boede, uden at møde en menneskelig Skabning. Da de vare ankomne til Issoffs Huus, opstod en Vanskelighed, som Alexia ikke havde beregnet — nemlig hvorledes de skulde komme ind uden at blive bemærkede af Politiet, som havde deres Stationer i enhver Gade — en Bygning, som lignede noget et Skilderhuus, men stor nok til at indeholde et halvt Dussin Personer.

Nattefulden havde bevæget Bebogerne for den offentlige Sikkerhed, som de saa urigtigt kaldes — thi Halvdelen af de Mord, som indtræffe i Hovedstaden, begaaes af dem — til at lukke Dørene, en overordentlig heldig Omstændighed for Flygtningene.

Medens hun overveiede, hvorledes hun skulde handle, gik Døren til Armenierens Huus halvt op, og en Mand sneg sig ud paa Gaden.

Alexia lagde sin Haand paa hans Arm; han studsede, og fremdrog en lang funklende Doll fra sin Kæftan.

„Vil De myrde en Kvinde?“ udbrød Baronessen.

„Det er mig ligegyldigt.“

„En Moder!“ tilspøiede hun, idet hun tog det svære Schavt tilside, hvilket hun havde svøbt om Ivan for at beskytte ham mod Kulden og den skarpe Natte-
vind; „De vil ikke, De tør ikke, thi Politiet er i Nær-
heden, og et Skrig vilde bringe Hjælp.“

„Hvad vil De?“ spurgte den gamle Kassierer; thi det var Ingen anden end denne Banquierens be-
troede Tjener; han havde ikke et eneste Dieblis tænkt
paa at tilføie hende noget Ondt. Sagen var, at han
sandsynligviis var meest bange af de To.

„De er ingen Russerinde og heller ikke nogen
Armenianerinde“, sagde han, thi han havde gjenkjendt
hendes Accent.

„Jeg er Cirkassierinde,“ svarede Flygtningen stolt,
„Cousine af en Person, som allerede har fundet Be-
skyttelse under den Mands Tag, De forlader. Jeg
maa see Lelia.“

Kassierereren svøer ved enhver Helgen i den græske
Calender — som han naturligviis ikke fæstede nogen
Lid til, da han ikke hørte til den Kirke — at ingen
Qvinde var gaaet over hans Herres Dørtærskel i
flere Uger, ja selv Maaneder, med Undtagelse af dennes
Kone og Døttre; forundrede sig over, at noget for-
nuftigt Menneske kunde formode noget saadant, da det
dog var en bekjendt Sag, at Hr. Issoff var Reiseren

hengiven, og følgerig den sidste Mand i Verden, som kunde tillade sig en saadan Handling.

„Jeg maa tale med Deres Herre,“ svarede Baronessen med Bestemthed.

„Det er umuligt!“

„Jeg kjender ikke dette Ord; Sorg og Elendighed have lært mig at glemme det“, sagde Alexia koldt. „Hør mig,“ vedblev hun; „nei, jeg frygter ikke for Deres Vaaben, thi ogsaa jeg er bevæbnet — De maa enten forskaffe mig en Sammenkomst med Deres Herre eller forklare Grunden, hvorfor De befinder dem saa seent om Natten paa Gaden, for dem, som vilde vide at faae Dem til at tale Sandhed.“

Den gamle Mand betænkte sig et Dieblit; han følte, at det vilde være mindre farligt at indføre den Fremmede i Huset, end at udsætte sig for den Fare, hvormed hun truede ham; saa meget mere som han der kunde komme sikkrere ud af det med hende; Synet af Barnet afvæbnede ogsaa for en Deel hans Mistanke og gjorde ham sandsynligviis ogsaa noget nysgjerrig.

„Træd ind“, sagde han, idet han aabnede Døren; „men Vee Dem, om Deres Hensigter ere fjendtlige mod ham, hvis Brød jeg har spist i fyrgetyve Aar, eller mod dette Huses Beboere.“

„Frygt ikke,“ svarede Alexia; „jeg vil blive vel-

kommen, da jeg bringer ham Det, hvorfor han har trællet og syndet — Guld, hans Afgud.”

Issoff var i altfor stor Sindbevægelse over den Fare, han udsatte sig for ved at skjule Lelia, til at han havde kunnet begivet sig til Hvile. Som de fleste af hans Race var han ikke mindre frygtløs end gjerrig; han havde vaaget hele Natten, og i denne sildige Time havde han sendt sin Fortrolige til Capitainen for et af de talrige Skibe, han eiede, med Ordre til øieblikkelig at gjøre sig klar til at afreise.

Kassereren var netop i Begreb med at udføre dette Orde, da Alexias Haand holdt ham tilbage.

„Dvinde,” sagde Banquieren i en Tone, som forraadte indre Skræk; „hvad vil Du mig? Dette er hverken Tiden til at kjøbe eller sælge. Hvorfor forstyrrer Du en gammel enlig Mand i hans No?”

„Jeg ønsker at faae Lelia at see!”

„Hvem?” udbrød Issoff med et Forsærdelsens Udbræk.

„Lelia, Datteren af Imanen af Dargo, som Du har givet Ly hos Dig. Narres ikke med mig,” vedblev hun; „hun er her.”

„Jeg sværger Dig til ved alle Helgener, jeg kjender ikke den Person, hvis Navn Du har udtalt.”

Alexia vendte sig fra ham med Foragt.

„Hvem er De? spurgte han.

„Baronesse Tichoff.“

„Direkteuren for det hemmelige Politis Rone,“ mumlede den gamle Mand, til samme Tid vridende sine Hænder og svingende sit Legeme frem og tilbage, en Bane, som de fleste af de østerlandske Nationer have, naar de befinde sig under Indflydelsen af en usædvanlig Sorg eller Skræk. „Naadige Frue,“ vedblev han, „hvad vil De af Deres Slave? Jeg er fattig, thi Tyranniet — jeg mener Statens Øvrighed — har trykket os Kjøbmænd haardt i den senere Tid, og uagtet Issoff er den fattigste af sin Klasse, er han dog bleven haardere beskattet end de øvrige. Men Gud og Czaren vide det bedst!“

Dette er den trøstende Talemaade, hvorved Russeren forsoner sig med Knuten, Landsflygtighed eller Plyndring. Dette er Slavens Skriftsprog, naar han viser sin Ydmyghed for det Tyranni, som knuser ham.

„Jeg maa tale med min Cousine Lelia,“ sagde hans Gæst med et foragteligt Blik. „De frygter mig, fordi jeg er det Uhyres Rone, som undertrykker Dem; frygt mig da ikke længere, jeg er en Flygtning fra hans Grusomhed.“

Armenianeren rystede vantro paa Hovedet.

„See, og bliv overbevist,“ vedblev Offeret, paa samme Tid bortkastende den grove, tykke Raftan, som

indesluttede hendes Person, og fremvisende for hans forfærdede Blik sine Skuldre, som endnu blødte af Pidskens Slag.

„Er De nu tilfredsstillet?“

Ved Synet af Blodet paa hans Moders Person og Dragt udstødte Ivan et høit Smertens og Bredens Skrig; flere Minuter hengik, førend det lykkedes hende ved sine Kjærtegn og kjærlige Ord at standse hans lidenskabelige Graad.

Det er tvivlsomt, om den forsigtige Banquier selv ved dette forfærdelige Beviis vilde være bleven overbevist om, at hans Gjæst ikke var en Agent fra det hemmelige Politi, der var bleven udsendt for at lokke ham i en Snare og faae ham til at tilstaae, at Lelia befandt sig i hans Huus, — førend han fik Tid til at bestemme sig, kom imidlertid den skjønne Cirkassierinde, som havde hørt Barnets Skrig, ind i Værelset og fastede sig i sin Cousines Armé.

„Gud i Himlen!“ udbrød hun, „hvor bleg Du seer ud, hvad er skeet? Hvorfor har Du forladt dit Hjem i en saadan Nat? siig mig det, dyrebare Alexia, fortæl mig Alt.“

Alexia pegede til Blodet paa hendes Dragt — som Lelia nu først lagde Mærke til — og derefter til Saarene af Pidskeslagene.

„Det Uhyre!“ udbrød Lelia forfærdet, „Pidsken,

og mod en Kvinde! Jeg behøver ikke at spørge om Grunden, Alexia; dyrebare Alexia, tilføiede hun, trykfende hende tættre til sin Barm, „mit taknemlige Hjerte gjetter den kun for godt.“

„Straffen for min Tausked,“ bemærkede hendes Cousine roligt.

Den Standhaftighed og Selvbeherfskelse, som de Farer, hun selv havde gjennemgaaet, ikke havde kunnet ryste, gav efter ved Synet af saa megen Hengivenhed og Trost, og Lelia sukkede bittert.

„For mig — for min Skyld!“ mumlede hun.

„Det er bedst, jeg fortæller Dig Alt,“ vedblev Baronessen; „thi dette er vor sidste Sammenkomst, idetmindste her paa Jorden — jeg føler, at Dødens Haand er over mig. Det Menneske, til hvis Skjæbne de have sammenlænket min — jeg vil ikke profanere Navnet Egtemand — dette Menneske, siger jeg, førte mig selv, under Paaskud af at aflægge et Besøg, til Ministeren for det hemmelige Politi, Verkendorfs Hotel. Jeg blev udspurgt; i Begyndelsen høfligt, dernæst gik man over til Trusler og tilsidst til Pidsken. Han, mit Barns Fader, som havde svoret at ville være min Beskytter igjennem Livet, han var nærværende.

„Det Affum!“ udbrød Lelia.

„Han er Russer,“ bemærkede Alexia koldt; „men det er ikke om mig selv, jeg kom for at tale; jeg

behøver hverken en Trøster eller en Hævner; men om min Dreng, Lelia, min ædle, høisindede Dreng, det eneste Baand, det smerter mit Hjerte at bryde. Han maa ikke leve for at blive en Slave; for at bære et moralsk Brændemærke paa sin Sjæl, for at opgive enhver ædel Følelse, knuse enhver ophøiet Følelse i sin Spire, for at fornedre sig i den Grad, som hans usle Fader; jeg vilde hellere see ham død, end at han skulde blive et saadant Væsen. Han maa rejse med Dig," tilføjede hun, "Du vil tage ham med Dig til Cirkassien; jeg har endnu nogle Venner der, som for mit Navns og mine Lidelsers Skyld ville stjæle mit Barn et Hjem."

"Han skal bese mit Hjem, Alexia," svarede hendes Cousine; "men Du — Du vil vel ledsage os?"

"Nei," var det alvorlige Svar.

"Du vil ikke blive her for at hente dine Dage i dette Rædselsens Land som Slavinde af en Person, som aldrig har skattet dit Værd? kom med til vore Bjerge, der vil Du finde dem, som elske Dig, hvis samme Omsorg vil udslette Mindet om tidligere Sorger af din Sjæl."

"Aldrig," svarede Baronessen, "aldrig skal jeg see Cirkassien igjen. Den pidskede, fornedrede Hustru kan hverken bære sin Skam eller skjule den. Den værste Kamp er allerede overstaet; længe førend dine

